

Iovu Roiban Oroianu

RADIOGRAFIA UNEI VIETI

Iovu Roiban Oroianu

RADIOGRAFIA UNEI VIETI

Târgu Mureș

Editura TIPOMUR

2021

ISBN: 978-973-721-103-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROIBAN OROIANU, IOVU

Radiografia unei vieți / Iovu Roiban Oroianu.

Târgu Mureș : Tipomur, 2021

ISBN 978-973-721-103-3

821.135.1

Tehnoredactare:

Toate drepturile rezervate

Copyright C Iovu Roiban Oroianu

Tiparul executat la : Tipografia TIPOMUR PRINT

Târgu Mureș , str. Poligrafiei nr. 3

tel. 0265 266 623

www.tipomur.ro

Expunere de motive

Am ajuns la 65 de ani. Sunt mulți? Sunt puțini? Sunt la vârsta pensionării, după o îndelungată activitate profesională. Sunt pensionar, sau bursier la stat pentru a doua oară, cum îmi place să mă autodefinesc. Prima dată bursă de merit pentru notele bune la învățătură. Acum bursă de merit pentru cei 35 de ani de muncă. Am trecut, nu indiferent, prin toate etapele vieții, cu adnotări și notițe de jurnal, observând atent lumea prin care am trecut. Mai ales că am avut ocazia să trăiesc atât în epoca socialistă, cât și în cea capitalistă. În prima carte, ”*Povestiri din cufărul cu amintiri*”, am descris anii copilăriei și viața de elev, militar și student, până la absolvirea facultății, când am primit o diplomă de inginer și aveam o meserie. Nu știu dacă acum am reușit pe deplin, dar m-am străduit să ilustrez o viață de om în câmpul muncii, familie și societate în general, radiografia unei vieți, așa cum am perceput-o eu.

Autorul

Radiografia unui destin

(Cuvânt înainte)

După o activitate literară intensă, cu trei volume publicate într-un singur an, 2020 (*Povestiri din cufărul cu amintiri*, Editura Ecou Transilvan, Cluj-Napoca, 2020; *Peregrin pe Insula La Gomera -Tenerife*, *Jurnal de călătorie*, Editura Ecou Transilvan, Cluj-Napoca, 2020; *Fostele iubiri - Nouăzeci și nouă de poezii*, Editura Vatra Veche, Tg. Mureș, 2020), Iovu Roiban Oroianu scoate un nou volum, *Radiografia unei vieți*, povestea vieții „unui om al muncii”, cum mărturisește autorul în *Argumentul* lucrării.

Structurat în trei părți (prima radiografiind industria deceniilor opt și nouă, a doua – experiența ca funcționar public și cea de-a treia – statutul de pensionar și trăirile senectuții), volumul dezvăluie vremuri și sentimente trăite de autorul însuși. În ciuda tramei discontinue, ca și a dezechilibrului stilistic și cantitativ între părțile discursului narativ, unitatea ideatică a textului nu este afectată.

Cartea de față se vrea, așadar, dincolo de elementul autobiografic, ascuns după un paravan literar, un periplu ficțional prin viața unui om obișnuit, cu bucuriile și necazurile inerente. „Felia de viață” începe cu perioada în care autorul-personaj, Mircea Cozmâncă, este repartizat, ca inginer stagiar, într-o fabrică mare, cu un flux industrial important. Statutul ingrat al tânărului specialist, în fața maiștrilor și muncitorilor cu experiență, este foarte plastic surprins. „Contrele” și ironiile frecvente ale colegilor îl uimesc și îl întristează pe tânărul care știa că ajunsese la statutul social respectiv prin multă muncă, prin eforturi epuizante, cu tenacitatea originii sale țărănești.

Aceeași calitate îl va ajuta să schimbe, prin exemplul propriu, atitudinea oamenilor din fabrică, de la director, până la muncitori.

Anul 1982, în care începe „radiografia”, constituise, în istoria românilor, un moment de cumpănă, anunțând zbciumul aceluia deceniu. Mersul vremurilor este foarte bine surprins de autor, de la efortul de a procura pui congelați, până la ambientul politic, mereu „pe linie”. Aceste pagini sunt printre cele mai adevărate și mai reușite mărturii-document ale cărții, atât de necesare tinerilor de azi, care nu pot înțelege cum au fost posibile unele aberații din comunism. Am remarcat onestitatea autorului în abordarea intrării în Partid. Tinerii capabili erau „vânați” să devină membri ai P.C.R, încă de pe băncile liceului, cu atât mai mult cu cât aveau și origine socială sănătoasă, de preferință fii de țărani. Argumentele responsabililor cu „racolarea” erau, în deceniul opt, cât se poate de pragmatice: dacă nu te înscrii în partid, nu promovezi... Tânărul inginer se află pus într-o dilemă sâcâitoare, de aceea cere sfatul tatălui și al bunicului. Replica lor este scurtă, abruptă, chintesență filosofico-pragmatică a înțelepciunii țaranului român, etern supraviețuitor sub tăvălugul istoriei: „Zii ca ei și fă ca tine!”.

Nu-i scapă autorului nici limbajul de lemn aferent ședințelor de partid, care, vrând-nevrând, îi intrau în reflex. Întrebat fiind, de pildă, ce l-a determinat să devină membru de partid, tânărul inginer răspunde automat și stupid, din perspectiva trecerii anilor: „Să pot lua parte direct la hotărârile și deciziile privind buna funcționare a activității de întreținere și reparații în fabrică” (p. 16). Dispozițiile „de sus” nu se discutau, de multe ori șefii mai mari dând peste cap deciziile șefilor mai mici. Astfel, tânărul inginer, care dovedise inteligență și competitivitate, este propus pentru o funcție importantă pe linie de partid. Însă, cu puțin înaintea ședinței de alegeri, se primește un telefon „de la Centru, de la Partid”, cu un contracandidat, mai dorit, mai susținut politic, ca un Dandanache al lui Caragiale.

Interpelarea venită de la șefii politrucii reflectă autoritatea arogantă a acestora: „Măi, ce faceți voi acolo, un partid al inginerilor? Uitați că partidul are ca forță conducătoare clasa muncitoare?!” (p. 21). Toată fanfaronada politică a vremii își găsește replica realității în oglindă, în cuvintele unui inginer care, întrebat, generic, ce atribuții are și ce face el concret, după doi ani de muncă, răspunde, cu o sinceritate dezarmantă „Nu am nicio atribuție și nu fac nimic” (p. 19). Ochiul atent al autorului observă esența declinului și formei fără fond a regimului, simbolizată de un grandios obelisc, a cărui menire solemnă și omagială decade, cu timpul, în derizoriu. Obeliscul părăsit, rămas, totuși, în picioare între ruinele atelierelor, se profilează trist, „asemeni unui cocostârc rătăcit, pe o plajă pustie” (p. 22).

Imaginea aceasta a unei epoci este completată, cu alte aspecte inedite, în partea a doua a volumului, în care drumurile vieții îl duc pe autor în lumea funcționarilor publici, într-o Primărie și un minister. Acolo este pus să facă tot felul de treburi, chiar și pe aceea a Ofițerului de Stare Civilă (în carte fiind reprodus textul rostit de acesta, de mii de ori, în fața însurățeilor, un text mult mai amplu decât cel pe care, în realitate, îl auzi cu acea ocazie). Absurditățile birocratice, intrigăriile și aranjamentele de aici sunt foarte inspirat surprinse. De pildă, trimis pe teren să verifice o sesizare privind depozitarea unei grămezi de pietriș pe trotuarul din fața casei unui cetățean, adică pe domeniul public, funcționarul constată infracțiunea și scrie un proces-verbal, pe care îl depune la Primărie. După câțva timp, în urma unei încurcături birocratice, posibil intenționate, șeful cere ca funcționarului să i se facă „raport și referat de sancționare cu 5% pentru nerespectarea normelor impuse de lege privind regimul depozitărilor de materiale pe domeniul public” (p. 49), pe motiv că nu și-a făcut, când i s-a cerut, datoria și nu a luat măsuri! Cunoscând, însă, cum mergeau lucrurile, împricinatul se blindase cu o copie a actului original. La schimbarea primarului, același personaj are

de suferit că ar fi fost „omul” celui plecat. De remarcat sunt și scenele cu încercările subtile de mituire cu o mașină performantă (p.57), dar, mai ales poantele, „fără perdea”, ale muncitorilor. Confrunțați cu noutățile tehnice ale unui WC, a cărui apă se trăgea cu ajutorul unor senzori care se declanșau doar dacă aveai „ceva în pantaloni” (cum spune un personaj), determinau valuri de ironii: „La tine probabil că nu a sesizat nimic, fiind așa de mică!” (p. 50). Tonul jucăuș, vioi al replicilor nu poate trece neobservat. Uneori valențele disimulate, încifrate, ale limbajului (ce devine dans al cuvintelor și al sensurilor ascunse) dau savoare dialogurilor: „ De când noi ne-am, tu te-ai mai?! /- Nu m-am mai, dar mai că m-aș /- Atunci hai să ne... /- Și dacă ne? /- Până ne, noi ne-am!” (p. 66).

De altfel, umorul este o caracteristică a scrierilor lui Roiban, alături de câteva accente lirice, versuri și dialoguri imaginare cu sine însuși, nu atât de frecvente ca altădată, căci o oarecare melancolie se insinuează mereu în text. Capitolul „Jocuri paralele” reiterează tema iubirii, predominantă încă din volumul său de versuri (*Fostele iubiri*) și din cel memorialistic (*Povestiri din cușorul cu amintiri*). Filosofia, mai degrabă livrescă, eclectică, brodată pe această problematică, are unele fragmente de reținut, care sparg monotonia discursului. Un pasaj notabil al cărții îl constituie, în opinia mea, poezia *Iarna mea* (p. 138), secvență lirică pe care am remarcat-o și în poemele publicate în 2020. Melancolia trecerii timpului, cu ierni aspre și toamne ale dorurilor „înmugurind sentimente”, constituie elementul definitoriu al ultimului capitol, al șaptelea. Leit-motivele principale devin bolile istovitoare de trup și bătrânețea. Omul vesel, energic, optimist devine dintr-o dată trist, copleșit de ideea amurgului vieții, regăsindu-l a câta oară pe Dumnezeu: „Mă uit în sus spre cer, căutând să întrezăresc bolta cu îngeri”. Această frază putea fi un excelent final al cărții, dar și titlu, măcar de capitol.

În întregul său, noua carte a lui Iovu Roiban Oroianu este, așa cum s-a vrut, de altfel, o „radiografie” cinstită, fără fasonări și înfrumusețări inutile, a unei existențe cu suișuri și coborâșuri, o mărturie, peste timp, a unui destin, din perspectiva unui suflet onest și biruitor, ce a lăsat, pe lângă multe lucruri importante, și „un nume adunat pe-o carte”, cum spunea Arghezi.

Prof. Dr. Doina Rad

Viața ca un carusel

În urmă cu ceva vreme m-am întâlnit cu un bun prieten din facultate, de pe timpul studenției. Era în trecere prin Sighișoara și m-a sunat, rugându-mă să-l însoțesc și să-i fac „un ghidaj” prin Cetatea Medievală, eventual să bem și o bere. Din discuții, i-am povestit că am scris o carte despre viața de elev la internat. Mi-a spus că și el are foarte multe notițe și însemnări în jurnale, dar nu are talent la scris. Cu Politehnica a studiat mai mult aspectele tehnice. Dar e dispus și s-ar bucura dacă aș fi de acord să scriu eu o cărticică, ghidat după însemnările lui din jurnale. Nu neapărat pentru a afla despre viața lui, mai mult crede că ar fi interesant că din carte ar rezulta aspecte ale lumii prin care a trecut, mai ales că a prins sistemul socialist și acum spre sfârșit și sistemul capitalist de după Revoluție.

După o săptămână, am primit de la el un colet cu o legătură consistentă de caiete și registre, pe care m-am apucat să le citesc.

Nu mi-a fost greu să înțeleg, era cu un an mai mic decât mine și trăisem exact aceeași experiență de viață. Cartea de față, la care până la urmă eu am hotărât să-i dau numele, fiind nașul ei, ”Radiografia unei vieți” sau o variantă ar fi fost ”Radiografia unui destin”, am terminat-o de scris de ceva vreme și i-am trimis manuscrisul prietenului. A fost foarte încântat și satisfăcut că spusele lui s-au adeverit: din cuprinsul cărții radiază societatea și modul de

viață cum am trăit în cele două sisteme: socialist și capitalist. Și m-a rugat să dau la tipar câteva exemplare. Asta e tot!

Argument

Numele meu este Mircea Cozmâncă. Sunt copil de plugar, copil de la țară, care printr-o împrejurare fericită am ajuns la școală la oraș. Deși în sat era școală cu 8 clase, foarte puțini reușeau să depășească stadiul de școală profesională. Și să ajungă muncitor calificat la oraș, scăpând de cizme de cauciuc și de noroaiele veșnice de pe ulițele și hotarele satului. Spuneam întâmplare fericită, având în vedere că am ajuns la Lugoj la Internat și la școală datorită mamei, care era de loc din satul vecin Văleni. Acolo, dintotdeauna, sătenii au pus preț pe învățatură și și-au trimis copiii la școli la oraș. Așa că dintre neamurile mamei, fiind mulți copiii la Lugoj, nu s-a lăsat mai prejos, și m-a dus și pe mine. Cu tot dezinteresul sau poate toată opoziția tatălui, care se mulțumea să mă aibă de ajutor la sapă, la cosit și la încărcat carul. Mama și-a dorit să mă știe om învățat, cu carte, să mă scape de „robotă” zilnică la lucrul pământului la C.A.P. în sat. În primele clase am fost elev bun la învățătură, luând în fiecare an premiu. Dar ajuns la oraș, am prins gustul cărții și am avut ambiția de a fi mereu cel mai bun. Și așa în final am obținut o diplomă de inginer, care într-adevăr mă făcea domn, îmbrăcat la costum și cravată, în halat în fabrică, umblând pe asfalt și având zilnic la ușa apartamentului sticla cu lapte, așa cum am visat în copilărie. Dar totodată, eram conștient că dacă eu am avut capacitatea de a învăța, odată ajuns în câmpul muncii aveam obligația morală să mă străduiesc cu toată priceperea ca muncitorii de lângă mine să lucreze mai ușor și mai eficient.

După o viață de muncă, am ajuns la pensie, bursier la stat pentru a doua oară, cum îmi place să mă autodefinesc. Și acum, că tot am timp berechet, m-am gândit să aștern pe hârtie o poveste. O poveste adevărată, așa cum a fost. Povestea vieții mele de om al

muncii! Pentru copiii și nepoții mei, dar mai ales pentru tineretul din zilele de astăzi.

În urmă cu mulți ani, într-o toamnă în care împlineam 35 de ani, am fost pentru prima dată șocat, surprins; realizez pentru prima dată că am ajuns la o vârstă. După ce toată viața până atunci am „alergat”, să termin școala generală, liceul, armata, facultatea, aveam în fapt tot și poate chiar mai mult decât a visat sau și-ar fi dorit copilul de țăran atunci când a plecat din sat la școală la oraș; aveam nevastă, copii, locuință, mașină, un serviciu bun, sănătate și prieteni de nădejde! Și m-a cuprins o presimțire că, probabil voi ajunge la 70 de ani!

Apoi la 50 de ani m-a cuprins de-a dreptul nostalgia! Mi-aminteam, după atâția ani, despărțirea de leagănul părintesc, revedeam toamna arămie în care am plecat de acasă din sat. Prin negura amintirilor, aud parcă glasul mamei spunând: „Dragu’ mamii, să fii cuminte, să înveți bine și să nu ne faci de rușine.”; cu tata înmărmurit pe podețul din fața porții fluturând din mână. Apoi căruța hodorogită care se îndepărta încet, ducând spre lumea mare, la internat, un copil, pe ultimul drum al copilăriei. Aveam doar 11 ani! Și toate de-atunci au trecut ca un vis, viața mea s-a scurs ca o apă între două maluri: meseria mea și familia.

Acum, eu, Mircea Cozmâncă, mă simt la vârsta asta matur, ca un măr copt, agățat de un ram și n-aș vrea să cad (nici măcar în brațele cuiva!). De acolo de sus mi-ar plăcea să-i pot da lumii ce m-a făcut, măcar o fărâmbă din mine. Și-n urma trecerii să rămân în amintire, ca o aromă de fructe tomatice din poala bunicii.

Într-o seară, un fost coleg de facultate, Mihai Viorel, m-a sunat; șocul a fost ”paralizant” pentru că am rămas mut; pierdusem speranța revederii după ce au trecut atâția ani, peste 20 și trecuse și vara celor 25. Și paralizia s-a agravat în momentul în care am primit de la un alt coleg și prieten, Radu Silviu, un E-mail în care îmi prezenta un ”colaj” foto în care erau fotografiile de la aproximativ 14 ani până în prezent; asta a declanșat cred și tot ce scriu acum; m-am speriat, revăzându-mă cu ochii minții și pe mine,

copilul de demult, pe un traseu fotografic până azi, ”țăranul învățat” de acum! (de fapt eu dintotdeauna m-am considerat doar un țăran învățat!)

Și am ajuns în capitală. București, orașul care m-a adoptat în urmă cu vreo 40 de ani! Cum să nu-l iubesc?!

Despre mine pot spune ca am avut o viață frumoasă! Am nimerit într-o fabrică ce avea nevoie de mine, învățăturile profesorilor mei preferați, Stoica Gheorghe și Miron Vasile m-au ajutat să devin un medic foarte bun pentru Mașini- unelte; am fost timp de aproape 3 ani și profesor la cele 3 licee industriale, cu profil mecanic patronate de fabrică; dar nu mai făceam față ca timp, așa că am renunțat în favoarea fabricii unde eram mai bine plătit; am regretat mai târziu! După doi ani de lucru în Secție, în salopetă alături de echipele de întreținere și reparații (hidraulică, pneumatică, automatizări) am ajuns Șef de secție! Școala de la Iași s-a dovedit a fi la înălțime; deși ca student nu am fost eminent, am dat clasă colegilor absolvenți din alte centre universitare; acolo m-a prins Revoluția și am și trecut peste ea fără evenimente; am încercat cu muncitorii din secție o privatizare MEBO dar conducerea de atunci nu a agreat dezmembrarea fabricii; pentru noi era o oportunitate, executam reparații de tot felul, inclusiv capitale –RK-, recondiționam ghidaje de până la 6 ml, inclusiv rectificare și tratament cu CIF, cu dispozitive adaptate de mine. Amintiri...Mă întreb câteodată cum am putut avea atâta elan, voință și putere de muncă. Și cât de blazat sunt acum!

Am plecat din fabrică, în anul 1992, în momentul în care am simțit că se clatină. Am ajuns la o fabrică vecină, Întreprinderea Ascensorul SA, Inginer Șef cu producția; vârsta și experiența acumulată m-au făcut să mă simt bine, sigur și stăpân pe situație, ducând cu mine un suflu nou acolo! Dar industria suferea tot mai mult, așa că în octombrie 1994 m-am prezentat la un concurs la Primăria Sectorului 4; era vorba de activitatea de gospodărire a orașului- sectorului (reparații drumuri, trotuare, iluminat public, salubritate, indicatoare de circulație, zone verzi etc.) Experiența

dobândită în anii petrecuți la „Întreținere,, m-a ajutat, așa că timp de 12 ani am păstorit destinele Serviciului Gospodăresc a Sectorului 4! Muncă de uzură și greu de dus în spate!

Între timp am obținut în anul 2004 o licență în Administrație Publică,(e și mai greu să mai faci o facultate la bătrânețe!), iar din 1 septembrie 2005 am fost Șeful Serviciului Administrație Publică Locală la Primăria Sectorului 4, unde am rezolvat Relația cu Consiliul local timp de mai bine de 12 ani.

A urmat apoi munca din Minister, ca Secretar de stat, cu alte și alte emoții și responsabilități.

Cred că am ajuns la zi; acum sunt pensionar, bursier la stat pentru a doua oară, cum îmi place să spun! ăsta a fost unul din malurile vieții mele: Meseria.

Celălalt mal, familia, pot spune că a fost și este și mai frumos: colega mea de clasă (și de bancă) din liceu a devenit ”colega mea de cameră”. A fost și o mică sincopă, la un moment dat, dar am depășit-o cu bine și am revenit la șoseaua principală! Ne-am dat seama că odată cu trecerea timpului, tot mai mult avem nevoie unul de celălalt.

Cam asta e tot; dar șocul tot nu a trecut; mă umflă plânsul; cum spunea cineva: ”a dracului pârdaľnica asta de viață! ” Nu-i o glumă; sunt aproape 40 de ani; adăugați la cei aproximativ 25 pe care-i aveam la despărțire!

Asta a fost atunci, dar acum, acum sunt aproape 65 de ani! O viață de om!

Partea întâia

Radiografia Industriei socialiste

Capitolul 1.0 Întreprinderea de Mașini Grele București

În ziua de 21 august 1982, m-am prezentat la post, la Întreprinderea de Mașini Grele București. Fiecare treaptă pe care o urc, spre etaj îmi creează o emoție care mă copleșește; în sfârșit, după multă vreme, și mai ales după multe reproșuri și jigniri, voi avea o meserie! Ajung la etaj la Biroul personal și dau hârtia (repartiția) unui tovarăș de la cadre, Popescu Mihai.

– Să știi că eu am fost însurat cu o femeie.... Cozmâncă, suntem neamuri! De unde ești de loc?

M-a luat de mână și m-a dus în biroul directorului, Tovarășul Drăghici Viorel. Acesta mă analizează, se mai uită la repartiție și-i sune tovarășului de la personal:

– Pe tânărul ăsta să-l repartizezi la Secția de Întreținere și reparații. Și de acolo nu se mai mișcă!

Secția de întreținere va fi, prima iubire ca inginer reparații mașini-unelte! (era obiceiul ca în cei doi ani de stagiatură să fii „plimbat”, pe la toate secțiile din fabrică, să cunoști mai bine toate activitățile specifice)

- *De specialiști cu meseria asta ducem lipsă mare!*

Și așa mi-am început stagiatura în secție muncind în salopetă, alături de echipele de muncitori la întreținerea și repararea mașinilor unelte din fabrică. (era un muncitor, strungar mai zurliu, Popescu Ioan, care îmi tot spunea:

- *Dați-vă jos salopeta, domn' inginer, că o să aveți probleme cu birocrații, inginerii din pavilion! O să vă ia gâtul!*

Dar lucru în secție mi-a prins foarte bine, rând pe rând am început să cunosc toate utilajele, cu ocazia reparațiilor capitale făceam pentru fiecare tip o listă cu piesele de schimb de uzură, necesare, în așa fel că după aproape doi ani aveam o listă completă. Mai mult, cu echipa de la proiectare releveuri am întocmit împreună un dosar cu documentație piese de schimb, pe care am început să le lansăm în lucru din timp. Am amenajat și o mică magazie de piese de schimb, unde tovarășa Sas Viorica, de fiecare dată când scădea stocul sub 5 bucăți, întorcea eticheta cu spatele vopsit în culoarea roșie. Așa că îmi era foarte ușor la sfârșit de fiecare lună să fac o listă cu piesele de schimb care trebuiau lansate în lucru, pentru a fi executate în regie proprie!

Pe lângă Șeful de Secție, tovarășul Radu Nicolae, maistru de meserie, secretar de partid, mai erau șase maiștri, fiecare cu câte o formație de 25-30 de muncitori.

De câte ori unul dintre maiștri pleca în concediu de odihnă, eu îi preluam toate atribuțiile, așa că șase luni pe an eram maistru și o lună șef de Secție. Aveam biroul, masa de lucru, de fapt în cadrul Biroului Mecano-Energetic, în pavilionul Administrativ, dar acolo mai mult eram la pauza de masă. Și de fapt toate problemele Biroului Mecano-Energetic, privind Secția le-am preluat și le rezolvam eu. Mecanicul Șef, Nea Sile, Pop Vasile, inginer bătrân, cu studii făcute la Facultatea muncitorească, încă de a doua zi,

văzând cum desenez și întocmesc tehnologiile, mi-a „basculat” toate problemele tehnice. Dar m-a dus peste tot în fabrică, m-a prezentat și mi-a explicat cum și ce se lucrează la fiecare secție. Se cam apropia de pensie, mai avea vreo patru ani, așa că după trei ani de muncă, am primit oficial dispoziție de exercitarea atribuțiilor de Mecanic Șef. Dar am continuat să lucrez cu muncitorii la reparații de obicei acolo unde erau probleme și nu se putea stabili ”diagnosticul” mașinii sau utilajului defect. Am mai avut și contre cu muncitorii sau maiștri, dar fără ezitare le-am demonstrat că știu ce spun și trebuie să aibă încredere în mine. De exemplu eram la o ghilotină, de două zile nu-i dădeau de capăt. Am studiat schema hidraulică și am dedus că era vorba de o supapă de sens defectă, probabil scaunul ciupit și scăpa ulei. Dar nu găseau nicăieri supapa și, deși le-am spus că cu siguranță e în rezervorul de ulei, niciunul nu îndrăznea să facă ceva. M-am repezit la ei, am luat cheia fixă, după ce mi-am suflecat cămașa până la cot, mi-am băgat mâinile în rezervorul de ulei și am demontat supapa. Într-adevăr, așa era și cu asta am lămurit lucrurile. De fapt în cei doi ani de stagiatură, în salopetă am învățat foarte multe lucruri de la muncitori, cum să dai cu ciocanul și cum să tragi de cheia fixă. Iar muncitorii și mai ales maiștri, au început să priceapă și să înțeleagă scheme hidraulice, pneumatice, care până atunci le erau necunoscute.

După terminarea celui de-al doilea an de stagiatură, într-o zi am fost chemat la cabinetul P.C.R. (Partidul Comunist Român!). Erau acolo secretarul de partid Pintilie Radu și Președintele de Sindicat Onofrei Ioan. Mi-au spus că s-au informat despre activitatea mea la Secția de întreținere, de unde au primit doar cuvinte de laudă. Dar ar trebui să mă gândesc și la activitatea politică, să mă implic mai mult în munca de partid, mai ales că, peste câțiva ani voi fi promovat într-o funcție de conducere.

Ori în această situație, nici nu se poate pune problema să nu fii membru de partid, să iei parte în mod direct la rezolvarea problemelor organizației de partid din Secție și la nivel de fabrică.

Am primit o broșură, statutul Partidului Comunist Român, cu recomandarea să-l studiez și să iau legătura cu conducerea Organizației de partid din Secție.

În ce privește activitatea politică și de sindicat nu prea știam prea multe. În școală am fost pionier, dar m-am oprit la nivelul de membru U.T.C. (Uniunea Tineretului Comunist), deși am fost curtat în timpul liceului de organizația de Partid, fiind un elev bun la învățătură. Apoi în timpul stagiului militar, la un moment dat chiar se făceau presiuni, având în vedere că eram absolvent de liceu. Dar pentru mine, mai ales după ce am crescut și am aflat de la Moșu și de la Tata cât au pătimit din cauza comuniștilor, partidul însemna ceva rău, mai ales când mai vedeam și tot felul de nepotisme și aranjamente dubioase pe bază de cumetrii. Deși, așa cum am învățat la școală, teoretic mi se părea ceva destul de bun: „Fiecăruia după nevoi, de la fiecare după capacitate!” Dar am reținut un sfat de la tata: „Zi ca ei și fă ca tine!” Nu te pune rău cu ei că o să ai de suferit! Așa că am stat departe de activitățile politice. În Facultate habar nu am avut de tot felul de Organizații studențești, erau destui amatori de tabere și acțiuni studențești la nivel de U.A.S.C.R. (cred că Uniunea Asociațiilor studenților Comuniști din România)

Dar de data asta nu am mai avut de ales, mi-au spus că se discută la nivel de conducere că voi fi promovat într-o funcție de conducere și nici nu se poate concepe să nu fiu membru de partid. Țin minte că la ședința respectivă, când am fost primit în rândul membrilor de partid, una din întrebări a fost ceva de genul, ”*Ce m-a determinat să mă înscriu în rândurile P.C.R.*”, iar răspunsul, mă face să râd și acum, că parcă numai așa se putea! Și așa am ajuns membru de partid!

- *Să pot lua parte direct la hotărârile și deciziile privind buna funcționare a activității de întreținere și reparații în fabrică.*

După patru ani de muncă în secție, alături de maiștri și muncitori, m-am trezit Șef de Secție. De fapt eu eram mai mult ca

sigur înlocuitorul Mecanicului Șef, tovarășul Pop Vasile, care se pensiona.

Dar Directorul de atunci, tovarășul Barbu Viorel avea probleme cu partidul, o rudă apropiată fugise sau rămăsese în RFG, așa că zilele îi erau numărate și se aștepta cât de curând să fie demis. Așa că a făcut o mișcare înțeleaptă; a numit Mecanic Șef un coleg care era mai vulnerabil, adică și-a rezervat postul pentru el, iar pe mine m-a lămurit și m-a convins că de fapt locul meu e acolo în producție și că acolo e mai multă nevoie de mine. Așa că am fost numit Șef de Secție, iar peste câteva luni, așa cum a prevăzut, Tovarășul Barbu Viorel a devenit Mecanic Șef (colegului i s-a găsit o „bubă” pentru a fi demis ca necorespunzător!)

Nu mi-a fost ușor la început, deși ne cunoșteam reciproc, maiștri, versați, la vârsta de peste 45 de ani mai mârâiau și mișcau în front la unele dispoziții. Deși în prima zi, la ședința operativă, le-am spus că singura pretenție pe care o am de la ei este următoarea:

- *Faceți ca mine!*

Și nu de puține ori, dimineța, înainte de a ieși pe ușă, mă uitam în oglindă, în hol și-mi ziceam :

- *Trebuie să rezist, sunt un învingător, semăn cu Mama!*

Am avut probleme cu unul dintre maiștri când am fost nevoit să aplic prima sancțiune, cu strângere de inimă, o penalizare de 5 % ! (Maistru Bădescu Emil!)

- *Nici nu ți s-o uscat bine cerneala pe dispoziția de numire și m-ai sancționat. Să știi că niciodată până acum nu am mai fost sancționat!*
- *Poate nu a fost cazul, dar aici, atâta timp cât sunt șef, eu cânt și tot eu descânt; să fie clar!*

Și a fost și singura sancțiune, pentru că au înțeles că trebuie să punem ca primă prioritate reparația mașinilor- unelte din fabrică pentru a se putea realiza planul de producție. De fapt, dacă reparațiile accidentale se făceau de-a valma, care cum se nimerea, la câteva luni după numire, am împărțit tot parcul de mașini- unelte și utilaje, nominal, pe cele două formații care aveau ca atribuții R.C2, R.C1, R.T.(reparații curente gradul doi, gradul unu și revizii tehnice) și reparațiile accidentale (Maistrul Onea Viorel și maistru Bădescu Emil). În mijlocul Secției am amplasat o masă pe care era un registru în care maiștri din producție veneau și anunțau căderea accidentală. Așa că dacă până acum responsabilitatea privind calitatea reparației era discutabilă, de acum încolo se știa clar cui îi aparține și în ce sector este. Și rezultatele nu au întârziat să apară. Ba le mai rămânea timp să mai facă și câte un” ciubuc” cum spuneau ei, adică ceva lucrări personale, pe care nu le-am interzis niciodată, atâta timp cât în sector utilajele erau în funcțiune .

Încet s-au stabilit relații de prietenie și respect reciproc, mai organizam și câte o ieșire la iarbă verde, pe Valea Doftanei la un grătar și o bere, cu fotbal și distracție. În fiecare lună, vara se organiza cu câte o formație din cele șase. Aveam la Ștefănești o relație, de unde, deși era criză, făceam rost de un sac de pui congelați, câte un pui pentru fiecare. Pe la ora 12 trimiteam doi, trei băieți cu mașina cu lemne și după pui, așa că la sfârșitul programului, pe la 14.30 când ajungeam acolo deja o jumătate de pui era gata. Pica foarte bine că eram flămânzi după o zi de muncă, bere din belșug, la litru, apoi o repriză de fotbal. Și concurs, cine bea mai repede o sticlă de un litru de bere. De obicei, câștigător era Dan Ianoș, dumnezeu să-l odihnească, acolo sus în ceruri, că s-a prăpădit în urmă cu câțiva ani.

Apoi, între timp, bucătarii rezolvau și a doua jumătate de pui, care nu mai era așa bună ca prima, dar ne „străduiam” să terminăm până se însera. A fost o perioadă frumoasă, poate cea mai frumoasă din viața mea, aproape de meseria mea și împreună cu oameni deosebiți. Sau poate, așa mi i-am format! În fiecare dimineață, la

ora 7, timp de 15 minute aveam ședința operativă cu toți maiștri și personalul TESA, discutam scurt problemele urgente și la treabă! Aveam un maestru sas, Hanți, Frederic Hans.

Campion la băut berea la Kil!

Când îi mai muștruluiam mă atenționa, așa în glumă, să nu fiu așa sever cu ei, pentru că ei au muncit și m-au întreținut câtă vreme eu am învățat la facultate! Glumeam și ne distram toți, dar pe undeva avea dreptate. Și toată preocuparea mea era să găsec metode de lucru și să fac în așa fel ca să le ușurez condițiile de lucru și randamentul și eficiența muncitorilor din subordine!

Mai aveam în subordine vreo 6-7 ingineri și subingineri, unii mai vechi, alții stagieri sau

pur și simplu, în tranziție, așteptând să plece mai aproape de casă (pe vremea aceea, la repartiție, orașele mari, în special reședințele de județ erau blocate!) Îmi amintesc cum într-o zi i-am adunat într-o sală și le-am dat un „Extemporal”! Fiecare să scrie cu ce se ocupă la momentul respectiv, ce atribuții are și ce i-ar plăcea și ar vrea să facă! Au fost și răspunsuri hazlii, dar unul, Nelu Duda, a fost sincer : NU am nicio atribuție și nu fac nimic! După vreo doi ani de „muncă”, trecuți ca vechime în cartea de muncă. După această mișcare, fiecare a cam început să-și caute serviciu și au plecat, iar cei care erau de bază au rămas în continuare și am lucrat foarte bine împreună. Ei erau încadrați ca TESA, direct

productivi. Îi amintesc aici pe Anton Tenea, Aurel Zaicenco, Adam Gilu, mai târziu Gabor Rusu sau Mircea Fanea. Cu Adam Gilu aveam o relație mai deosebită, era un foarte bun și priceput electronist, așa că mi-am dat seama că efectiv se plictisește. Avea pasiunea antenelor parabolice care erau atunci în mare vogă. Așa că i-am propus să plece acasă când are ceva de lucru special, dar când am nevoie de el, la orice oră din zi sau noapte, la telefonul meu să se prezinte în cel mai scurt timp la serviciu. Și așa a funcționat foarte bine relația. Cu Mircea Fanea, era altă poveste, obișnuia să le mai șprițuiască, așa că în fiecare dimineață, aducea cheile de la mașină în birou la mine, pe birou și așa eram sigur că nu mai poate face escapade la băut! Anton Tenea era un subinginer în specialitatea electrotehnică, un foarte bun meseriaș. Împreună cu el am rezolvat și pus în funcțiune multe mașini unelte și utilaje în anii mei de stagiatură. Numai că după numirea mea ca șef de Secție, relațiile s-au mai răcit. Era cu câțiva ani mai vechi decât mine în fabrică, un foarte bun meseriaș și trăgea nădejde și chiar merita să ajungă șef de Secție. Dar conducerea de atunci m-a preferat pe mine!

Nu după multă vreme, fiind Șeful Secției, am fost ales secretar cu probleme de producție. Între timp, la nivel de Municipiu secretar cu probleme de producție a fost promovat tovarășul Marincea Ion, un inginer foarte apreciat de la Întreprinderea de Pompe Aversa. Țin minte că la o ședință de partid pe fabrică, tovarășul Marincea Ion era reprezentant din partea Sfatului Popular. La o ședință anterioară, se stabilise și mi s-a trasat sarcină de partid, repararea, reabilitarea vestiarelor și dușurilor, care erau într-o stare deplorabilă. Întrebat fiind dacă s-a rezolvat problema, am răspuns Da. Dar tovarășul Marincea Ion, nu credea că am reușit să fac așa ceva în timp scurt și la termen și mi-a propus să mergem chiar atunci să verifice. A rămas uimit de ce a văzut, la vestiare dulapuri noi pentru haine, cuiere, umerase, iar camera cu dușuri era toată lambrisată și dotată cu grătare noi. M-a felicitat și mi-a strâns mâna. Dar de aici urma să am probleme

mari ! Peste câteva luni urma să se organizeze alegeri în cadrul Organizației de partid din Întreprinderea de Mașini Grele București. Am fost chemat la cabinet și mi s-a comunicat faptul că de la Sfatul popular de Sector, respectiv din partea tovarășului Marincea Ion a venit propunerea de a fi ales Secretar cu probleme de producție pe Întreprindere. Am comentat, am început să caut motive de refuz, probleme de familie, sănătate, mai ales că la nivel de fabrică, producția începea să meargă tot mai rău. Și așa a rămas. A venit ședința, eram stresat și speriat de ce va urma, trebuia să iau cuvântul în fața întregii Adunări în plen, să-mi iau angajamente, etc.

Eram transpirat și complexat de cum o să mă descurc și temător că mă voi face de rușine. În sfârșit, a venit pauza, după epuizare problemelor de pe ordinea de zi, urmând ca în a doua parte a ședinței să aibă loc alegerea noilor membri din conducerea organizației. Începe ședința, se fac propuneri, se votează în unanimitate așa cum are modelul. Eu începusem să am palpitații, mi se uscaseră gâtul, aveam impresia că și limba îmi era paralizată. Dar când se face propunerea pentru funcția pe care urma să fiu ales, se pronunță alt nume. Nu știam ce să mai cred, dar am răsuflat ușurat! Ce se întâmplase?! În timpul pauzei, se primise un telefon de la Centru, de la Partid .

- *Măi, ce faceți voi acolo, un partid al inginerilor? Uitați că partidul are ca forță conducătoare clasa muncitoare?!*

Adevărul că așa și era, doar secretarul de partid era maistru, toți ceilalți membrii din comitet fiind ingineri. Așa că în locul meu s-a propus și ales un maistru, Fanea Viorel, de la Modelărie. Și așa am scăpat de o funcție în care se luam șuturi în fund, producția, cum vă spuneam, mergând tot mai prost în ultima vreme. Se apropia un mare eveniment, aniversarea a 30 de ani de existență a

Întreprinderii de Mașini Grele București. IMGB (Întreprinderea de mașini grele București) face parte din întreprinderile bucureștene cu tradiție. Înființată în 1963, fabrica de mașini grele reprezenta unul dintre obiectivele de care regimul socialist era mândru. În perioada comunistă, IMGB producea turbine de aburi, inclusiv prima turbină de 700 MW pentru Centrala nucleară de la Cernavodă. Fabrica a produs cilindri pentru laminoarele combinatului siderurgic de la Galați care atingeau o greutate de 150 de tone și a livrat în SUA un arbore de generator pentru centralele electrice de 120 de tone. Înainte de 1989 pe platforma de la IMGB funcționau mai multe fabrici, respectiv IMGB, FECNE, General Turbo, Upetrolam, Romenergo Mecanica, Pressofusioni, toate având circa 13.000 de angajați exceptând uzina Vulcan.

S-a organizat un concurs pentru proiectarea unui obelisc ce urma să fie ridicat în fața fabricii și dezvelit în ziua evenimentului. Proiectul a fost câștigat de un proiectant, Popescu Radu de la Atelierul de proiectare SDV-uri, așa că după aprobarea lui, de către organele de partid și conducerea întreprinderii, am primit ca sarcină execuția acestuia. Mie mi-a revenit sarcina să formez echipa și să mă ocup de realizarea acestui obelisc. L-am luat lângă mine pe Aurel Zaicenco, un subinginer constructor foarte priceput și doi zidari de la mine de la Întreținere: Adam Alexandru și Buia Nicolae. Am ales o platformă betonată, undeva lângă turnătorie și am început lucrările la cofraj și armături. Confecționarea literelor din alamă, am plasat-o colegului de la sculărie. A ieșit ceva foarte impozant și elegant.

Numai că, am rămas foarte dezamăgiți, că la festivitatea de dezvelire și sărbătorire a evenimentului, conducerea de partid nu s-a gândit la nici unul dintre noi când a fost vorba de invitații. Da, se mai întâmplă și la case mai mari! Din păcate, după demolarea construcției, obeliscul a rămas acolo printre bălării, asemeni unui cocostârc rătăcit, pe o plajă pustie, așteptând să fie așezat undeva la locul lui bine meritat.

Mă gândesc, ca o propunere, că cel mai bine ar fi amplasat în stația de autobuz din zonă, care oricum , a rămas cu numele „Stația IMGB”!

Îmi amintesc, eram prin anul doi de stagiatură și la Secția de turnătorie aveau mereu probleme din cauza vitezei de deplasare prea mare la unul dintre poduri. Și nu se găsea nici cum o soluție de rezolvare a problemei, macaragiul reușind foarte greu să manevreze din manetă cu control sigur deplasarea cârligului în care era oala cu fontă topită!

Mă cheamă tovarășul director Drăghici Viorel în birou și îmi expune datele problemei. Și mă roagă să-mi pun mintea la contribuție să găsesc o modalitate de rezolvare a problemei.

- *Gândește-te bine, pe îndelete, cu siguranță vei găsi o soluție!*

După două zile am găsit soluția. La reductorul care punea podul în mișcare, de fapt între pinionul de pe axul motor și ultima roată dințată care angrena rola pe calea de rulare, am refăcut calculul transmisiei. Și am găsit o roată dințată, pe care ansamblul respectiv, gabaritic, îmi permitea să o modific. Am făcut desenul, de fapt o schiță de mână (mărturisesc, acum la sfârșit de drum ca inginer, că nu am lucrat la planșetă, pentru elaborarea unui desen tehnic, cu excepția unei scurte perioade la Atelierul de proiectare la Întreprinderea Ascensorul SA!) și s-au executat cele două piese (roți dințate) Dar a venit ziua în care îmi jucam o carte mare. Trebuia întreruptă activitatea, lucrul la Secția de Turnătorie, așa că am ales o zi de duminică. Am vorbit cu băieții din echipa de întreținere-reparații materiale și utilaje rulante- Hegbeli Ioan, Balu Cornel, Nistor Florea și Bădescu Dan – și am făcut o simulare mentală, repetând tot fluxul tehnologic ce urma să-l urmărim. Emoția era mare, nici eu nu eram sigur că va funcționa.

Am rezolvat problema vitezei de deplasare a podului rulant!

Dar în viață nu poți răzbi dacă nu ai câteodată și curajul de a risca. Duminica la ora 7.00 am dat startul, încet, calm, demontat , montat, la ora 12.00 eram gata cu o parte. Gata. Pauză de masă.

Am dat fuga la magazinul alimentar de aproape și am cumpărat o sticlă de vin de regiune. Am mâncat cu toți împreună, pâine cu slănină, brânză, ceapă, iar la sfârșit câte două pahărele de vin. Am urcat pe pod pentru atacul final; schimbarea celei de a doua roți dințate. Totul a decurs normal, conform planului, în jur de ora 16.00 eram gata de probe. Între timp venise și macaragiul, manevrantul podului rulant, așa că l-am poftit la manete, noi așteptând jos cu sufletul la gură. Mai ales eu, protagonistul principal. Dar totul a fost excelent, viteza de deplasare era controlabilă și manevrantul mulțumit! Noi ne-am strâns bucurăși mâinile și ne-am îmbrățișat. Câștigasem o bătălie importantă. Și la ieșire, am făcut cinste câte o bere la cârciuma lui Take de peste drum! Băieții au făcut o treabă bună!

Aveam la motostivuitoare un angrenaj conic cu dantură în arc de cerc. Se uzau destul de repede și trebuiau înlocuite. Era perfectată o colaborare cu Uzina Tractorul Brașov și cu Întreprinderea Independența Sibiu, dar lucrurile mergeau destul de greu, timpul de onorare a comenzilor fiind foarte mare. E și firesc, având în vedere că ei aveau lucrări de serie mare și greu se dereglă mașina pentru comanda noastră. Am început să studiez și alte modalități de a putea prelucra în întreprindere la noi dantura conică, în arc de cerc. Geometria flancurilor dinților era realizată sub formă de evolventă, cicloidă sau arc de cerc, așa cum îmi aminteam că învățasem la cursul de Mașini-Unelte a profesorului Rener. Pe mașini speciale, prin procedeul Oerlikon! Am telefonat la secretariatul Facultății de Mecanică la Iași și după multe încercări am dat de Profesorul Rener, dar nu mi-a putut recomanda altă metodă decât cea învățată. Așa că m-am gândit să obțin dantura în arc de cerc prin procedura cinematică. Împreună cu un frezor bun, Dumitru Valer, am început pe încercate, piesa conică prinsă într-un cap divizor, cu rotire continuă și prelucrarea cu o freză deget profilată. Am reușit! Evrika! Am urcat în birou la Inginerul Șef de atunci, Barbu Viorel și i le-am arătat.

- *Cum ai reușit? Ce cunoștințe ai la Tractorul Brașov, că eu nu am reușit să urgentez comanda?*
- *Eu le-am prelucrat aici la noi în fabrică. De fapt frezorul Dumitru Valer, după calculele făcute de mine!*
- *Nu te cred! Du-mă în secție să văd și eu!*

M-am ales cu o primă de 1000 de lei și Frezorul cu 400 de lei. Și bineînțeles că la CV am câștigat o căruță de puncte! Nu era o soluție la fel de bună ca cea originală. Dar ne rezolvam problema repede, chiar dacă trebuiau schimbate mai des. Mai ales că în ce privește tratamentul termic a trebuit să mă limitez doar la o Îmbunătățire, adică o călire, urmată de o revenire înaltă. Asta a fost istoria roților dințate conice cu dantură în arc de cerc realizate

de inginerul Mircea Cozmâncă în Întreprinderea de Mașini Grele București!

Am mai trecut și prin momente comice. Ingerul șef Barbu Viorel, mai obișnuia așa pe la ora 13.45 să dea o tură prin Secției, să vadă starea de fapt a muncitorilor. Eram sus, în fața biroului, la balustradă, urmărind cum se pregătește schimbul de plecare acasă. Văd că intră în secție Ingerul șef și începe să verifice mâinile muncitorilor. Mai erau câțiva care pe la ora 13.30 mergeau la spălător, se spălau pe mâini și la ora 14, țuști pe poartă! Pe Nicușor Dan, un exemplu de acest fel, îl văd cum se repede la tava cu ulei uzat și vaselină, mânjindu-se pe mâini! A ieșit bine la control, dar în ziua aceea a plecat ceva mai târziu acasă!

Mai aveam muncitori sau chiar maiștri care știam că au o amantă și îi vedeam amărâți și fără chef de lucru. Îi chemam în birou și discutam cu ei pe șleau, așa ca între bărbați .

- *Știi care e problema ta, după amiază nu o poți rezolva că trebuie să mergi acasă, că te așteaptă nevasta. Uite! Îți fac bilet de voie două ore, te duci și rezolvi problema, după care te apuci serios de treabă!*

Era o metodă deosebit de eficientă, obțineam o creștere a randamentului nesperat de bună!

Sau mai erau persoane care plecau mai repede, înainte de ora 14.00 cu un sfert de oră sau 20 de minute. Știam că trebuiau să ajungă să cumpere și pâine sau alte alimente și să ajungă la timp la autogară să prindă autobuzul spre casă. Unde îl aștepta sapa sau coasa (cunosc asta din viața personală!) Așa că într-o zi, mi-am propus să urmăresc în mod special o asemenea situație. Era 13.30 și îl văd prin spatele curții echipat de plecare. Cu geanta în mână. Mă vede și el și ocolește pe deasupra pe alee. Dar eu alerg repede, traversez secția și când ajunge sus mă vede. Rămâne blocat, surprins și continuă pe lângă gard. Alerg repede, traversez și

cealaltă secție și ajung lângă gard, unde era pârleazul pe unde se sărea și aștept. În câteva minute apare și ne întâlnim față în față!

- *Ce faci aici la ora asta?*
- *Păi, tovarășu inginer.....*
- *Nu trebuie să-mi explici, știu care e problema, cunosc foarte bine situația navetiștilor. Dar mai bine și mai corect e să vii să-mi spui.. și te învoiesc să pleci cu câteva minute mai repede. De fapt cred că nici maistrul, șeful dumnitale nu cred că e de altă părere!*

Am avut la un moment dat o situație limită, doar comuniștii erau capabili de așa ceva. Ne trezim cu un Telex venit de la Centrală, cu instrucțiuni precise și măsuri drastice:

Având în vedere că documentul e mai puțin lizibil, am să vi-l transcriu, să vedeți de ce erau în stare mizerabili:

Telex fulger

Către

Întreprinderea de Mașini Grele București

În vederea realizării în cele mai bune condiții a planului pe luna decembrie și pe întreg anul 1983, la producție, export și investiții se vor lua următoarele măsuri:

Vor fi asigurate condițiile ca în ziua de 25. 12. 83. ca să se lucreze normal, atenție deosebită să se asigure pentru producția de export.

Se vor lua măsuri pentru mobilizarea tuturor muncitorilor, maștrilor și inginerilor la programul de lucru în ziua de 25.12. 83 în vederea realizării în această zi a unei producții record.

Pentru asigurarea coordonării și conducerii în cele mai bune condiții a procesului de producție, până la sfârșitul anului nu se vor mai aproba concedii sau învoiri pentru cadre de conducere, ingineri, maștri și muncitori de bază.

Întreprinderile cu restanțe în realizarea planului, în special export, va lua măsuri să se lucreze în zilele de 1 și 2 ianuarie 1984.

CICUIU Tehnometal dir. General B. Stoican telex nr 347 din 23. 12. 1983.

Ce măgărie!

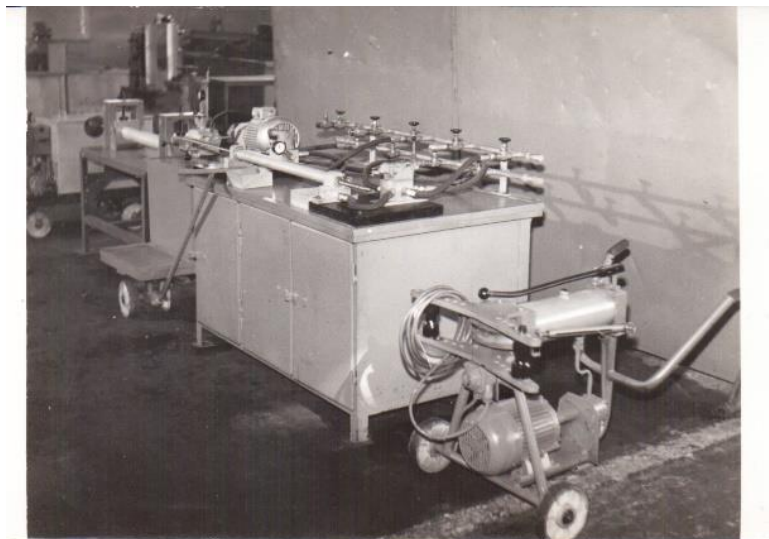
Mi-l amintesc pe Aurel Fanea (Relu), era un lăcătuș foarte meticulos, vedeam cum după ce a pilit șanfrenul și a finisat piesa, o pipăie, o mângâie, ca pe un copil pe creștet. Deși la început am avut discuții și contradicții (în ziua de salariu: ia uitați măi, că mai avem o persoană pe statul de plată!). Fiind încadrat inginer stagiar, anul I, am fost trecut în condica formației de la reparații capitale, încadrat cu un salariu de 2100 lei.(echivalent categoria a II-a bază, lăcătuș mecanic reparații!)

Am învățat fiecare câte ceva unul de la altul, dar în final a recunoscut că a greșit cu afirmația cu statul de plată. Îmi meritam salariul de muncitor categoria a doua pe care l-am avut în primele șase luni de stagiatură! Mai ales, când la un moment dat, Directorul, tovarășul Drăghici Viorel, în vizită prin secție se oprește în dreptul nostru și-l întreabă:

- *Ei, ce zici, ești mulțumit de inginerul pe care vi l-am dat?!*
- *Da tovarășe Director, fără comentarii!*

Relu era în echipa de reparații capitale, am lucrat multă vreme alături de el așa că vedeam pas cu pas cu ce probleme se confruntă. Așa de exemplu, la recondiționarea ghidajelor, după prelucrare se aplica operația de șebăruire, păsuire și rodaj, operații care se făceau manual și era foarte greu pentru utilajele mai mari. Așa că m-am gândit să le fac un dispozitiv hidraulic. De fapt tot Relu l-a făcut, eu doar i-am arătat cum se face. Un cilindru hidraulic a

căruia piston era acționat de o pompă, prin intermediul unui distribuitor de cale care schimba direcția de mers, obținând o mișcare de dute-vino pentru rodaje la subansamblele mari!

Dispozitivul de șebăruit, acționat hidraulic!

Asta l-a mulțumit până peste. Nu mai împingea din greu, ședea pe scaun și doar manevra prin basculare comanda electrică a unui distribuitor hidraulic! Și ca să nu mai bâjbâie în ce privește elementele hidraulice, le-am amenajat și un stand pentru încercări elemente hidraulice. Ceea ce îi ajută foarte mult la stabilirea „diagnosticului”, în cazul reparațiilor accidentale!

În fiecare toamnă, mai bine de o săptămână, mai ales personalul TESA, eram convocați la munci agricole, în general la cules porumb sau cartofi. Fiecare Întreprindere avea arondat un anumit C.A.P. (Cooperativă Agricolă de Producție), Întreprinderea de mașini grele având în Parohie CAP Ștefănești.

Ștandul pentru verificat elemente hidraulice!

De fapt ne ocupăm și de reparații și întreținerea și reparația grajdurilor și instalațiilor anexe, având un electrician cu aproape jumătate de normă acolo.

Mai mult, mă trezesc într-o dimineață cu prim secretarul de la Județeană, mă ia în ARO și facem o tură pe la vreo 10 CAP- uri din jurul Bucureștiului. Am colectat toate mașinile de colectat smântâna și le-am adus la IMGB, cu dispoziția ca în cel mai scurt timp să le repar, să fie funcționale. Erau toate răblăgite, le-am

reconstrucționat, schimbat rulmenții, sudat lipit cuve, etc. Dar prin septembrie 1989 am primit ordin să nu mai primim la serviciu navetiștii de prin satele și comunele limitrofe Bucureștiului. Și nu erau puțini. De fapt se sistase și transportul de persoane cu autobuzele, dar uni veneau totuși cu bicicleta sau alt mijloc de transport și nu puteam să nu-i primesc la lucru și să-i trec în pontaj nemotivat, așa cum erau „indicații”! De fapt se urmărea blocarea forței de muncă acasă în sat, unde populația îmbătrânită nu mai făcea față lucrărilor agricole de toamnă!

Peste vreo 10 zile, am fost convocați, la Centru, la Sectorul 4, toți Șefii de secții de întreținere din Sector. Tema convocării era să găsim soluții în vederea înființării unor Întreprinderi mici, o așa zisă industrie locală, unde să se producă piese și subansamble, pentru produsele executate de Întreprinderi, un fel de colaborare. Urma să ne deplasăm și am și fost la fața locului prin Ciorogârla, Ștefănești, Bragadiru, Chiajna, etc. pentru a depista locații pentru amplasarea utilajelor (mașini- unelte) și punerea acestora în funcțiune pentru a intra cât mai repede în producție. Trebuia să ne orientăm și cam ce meserii aveau navetiștii din localitățile respective (strunguri, freze ..), la Chiajna, de exemplu urmând să amenajăm pentru Bădeu Vasile o forjă, fiind meseria lui de bază! O acțiune Științifico-fantastică, emanată de mințile luminate ale PCR-ului de atunci. Dar am avut norocul cu Revoluția, care a anulat toate „marile proiecte,,!

A venit decembrie 1989 cu așa zisa Revoluție, toate s-au tulburat și încet, încet lucrurile mergeau tot mai greu și mai rău. Am planificat o privatizare a Secției prin metoda MEBO, făcusem niște calcule și cred că ne-am fi descurcat. De ani buni făceam reparații capitale pentru întreprinderi din județ și nu numai, beneficiind de o mașină de rabotat ghidaje și mai ales una de rectificat ghidaje de lungimi foarte mari. Eram în probe și cu un dispozitiv de călire cu flacăra și altul cu CIF, dispozitive montate pe mașina de rabotat. Dar conducerea de atunci nu a agreat ideea, susținând că nu doresc fracționarea și descentralizarea fabricii.

După mai multe ezitări m-am hotărât și am plecat la o fabrică vecină Întreprinderea de Ascensoare. În ultima zi, m-am întâlnit cu Domnul Barbu Viorel în Fabrică, era Primar, venise să mă roage să îl ajut cu doi muncitori să fixeze pe fațada clădirii Casei de Cultură a Sectorului 4, o Efigie a Poetului Mihai Eminescu. I-am spus că plec la Întreprinderea Ascensorul, că era ultima zi de muncă la IMGB.

- *Hai la mine la Primărie, am nevoie de un om ca tine!*
- *Îmi pare rău, dar am promis, toate actele sunt perfectate. Dar ce salariu îmi dai?!*
- *200.000 de milioane..*
- *Puțin, la Ascensorul primesc 280.000 de milioane!*
- *Așa o fi, la mine e mai puțin, dar sigur!*
- *Așa e, dar ne-am înțeles și merg acolo de mâine.*

Și sfârșitul, la unele hale, metalul tăiat bucăți, iar betoanele mărunțite în concasor și valorificate ca material pentru împietruire drumuri!

Aici au fost cândva birourile în secție

Și „Acvariul”, biroul maștrilor și biroul meu, în care m-am simțit foarte bine. Au fost cei mai frumoși ani, mână-n mână cu prima iubire ca inginer, doctor de mașini-unelte! În perioada comunistă, producția fabricii ajunsese la 130.000 de tone, de două ori mai mult decât în prezent, însă rebuturile erau foarte multe înainte de 1989 și acestea se vindeau aproape pe nimic.

Noua față a fabricii

În 1998, a fost preluată de concernul norvegiano-britanic Kvaerner, pentru suma simbolică de 1 dolar. În 2006, Kvaerner a vândut-o grupului coreean Doosan Heavy Industries and Construction. Capacitatea maximă de producție este de 150.000 de tone, iar în cel mai bun an (2011) IMGB a atins o producție record de la Revoluție, de 96.000 de tone. În anul preluării, 2006, producția era în jurul a 20.000 de tone.

Număr de angajați a scăzut an de an, vertiginos:

- 1989: 13.000
- 1998: 2.700
- 2006: 620
- 2008: 700
- 2013: 578

Capitolul 2.0 Întreprinderea Ascensorul S.A. București

IMGB, Întreprinderea la care lucram, ca șef Secție de Întreținere și reparații (Mecano-energetică), începea să se clatine. Fiind în staful fabricii, mi-am dat seama că zilele îi sunt numărate. Industria principalul nostru beneficiar, se prăbușise. Așa că am început să tatonez terenul pentru un loc de muncă. Prima opțiune a fost fabrica de Pompe AVERSA, unde lucra soția ca șef CTC; și mai aveam și ceva acțiuni depuse la privatizarea prin metoda MEBO. Îi cunoșteam bine și oarecum eram prieten cu toți cei din conducerea fabricii. Din discuțiile avute, „tet a tet”, toți au fost de acord, în principiu să mă alătur colectivului lor, dar pe de altă parte nici unul nu agreea ideea de a ajunge la fabrica. Fiecare își simțea în pericol postul, având în vedere pregătirea și specialitatea meseriei mele. Așa că am apelat la directorul Întreprinderii Ascensorul SA, fost Mecanic șef cu ceva vreme mai înainte și cu care avusesem o relație de colaborare foarte bună. După o discuție amicală la Întreprindere, în birou am obținut acceptul de a mă angaja, începând cu data de 22 iunie 1992. (țin minte data, că e legată de declanșarea unui război mondial!).

M-am prezentat la conducerea de atunci al IMGB, fostul șef de Secție la Turnătorie, Fărcaș Dumitru, cu demisia și cererea de transfer, dar nici nu voia să audă de așa ceva. Mi-a spus că are de gând să mă promoveze Inginer șef, că mă știe, știe ce pot și împreună vrea să punem Întreprinderea MGB pe picioare! Dar i-am spus că hotărârea e definitivă. Așa cum angajatorul are dreptul prin preaviz să-mi desfacă contractul de muncă, tot așa e obligat în termen de 15 zile să-mi aprobe demisia. O să plec acasă, e mult de lucru, o săptămână îl ajut pe tatăl lui la muncile câmpului și o

săptămână pe tata. Mă întorc, îmi iau transferul și plec! Dar s-a consultat cu Consilierul juridic și a înțeles că am dreptate. Mi-a semnat documentele, dar cu rugămintea să mai rămân câteva zile, că tocmai erau negocieri de salarii și cunoșteam cel mai bine muncitorii și tot personalul de la întreținere. A doua zi, a venit primarul Domnul Barbu Viorel, în fabrică.

Un ascensor (sau lift) este un mecanism ce se mișcă pe direcție verticală și poate transporta persoane (și/sau materiale) între etaje (niveluri sau punți, la vapoare) într-o clădire sau în alte structuri, scutind persoanele respective de depunerea unui efort fizic ridicat pentru a urca sau coborî. Ascensoarele folosesc, în general, energia electrică pentru a se putea deplasa, sau o pompă hidraulică cu fluid pentru a ridica un piston cilindric.

Primul ascensor comercial din lume a fost instalat de compania de ascensoare Otis în magazinul universal E.V. Haughwout & Co. din New York, în martie 1857. După faza hidraulică, primul ascensor electric a fost creat de firma Siemens în Mannheim în anul 1880. Anul 1861 a venit cu noi îmbunătățiri aduse ascensorului, anume corzi de susținere mai rezistente. Această transformare a mărit considerabil popularitatea ascensoarelor. În 1862 a apărut primul funicular destinat transportului de pasageri în Lyon, având aproape același principiu de funcționare ca cel al ascensorului. Acesta circula pe o distanță de aproximativ 470 m, pe o pantă de 16°. Un an mai târziu William Miller a inventat primul ascensor cu coloană de suport elicoidală pentru ridicare și care împiedica căderea cabinei.

În 1867 frații Otis au primit Medalia de Aur pentru „cea mai mare invenție pentru companiile mici”. După exact un an Richard Waygood a obținut patentul pentru primul ascensor hidraulic pentru transportul de persoane. C.W. Baldwin a introdus un nou concept în proiectarea ascensoarelor hidraulice: folosirea masei apei, nu a presiunii exercitate de aceasta pentru deplasarea cabinei. De asemenea, a sugerat utilizarea unor uși mai rezistente, de fier, pentru siguranța pasagerilor.

Ascensor la gara din Leipzig

Anul 1878 a venit cu o revoluție în istoria ascensoarelor, folosirea curentului electric. Această idee le-a venit inginerilor de la Siemens, din Germania. Cu toate acestea, ascensoarele electrice au început să se răspândească abia 9 ani mai târziu, mai ales pe continentul american și în Marea Britanie. La intrarea în secolul XX, compania Otis a inventat așa-numitul buton „Push”, care a ușurat folosirea ascensoarelor, prin faptul că nu mai era necesar personal care să acționeze ascensorul. În SUA printre primele coduri privind

funcționarea ascensoarelor au fost cele introduse în 1914 (Boston), 1916 (California) și 1918 (New York City). Codul din 1918 din New York City restricționa viteza la 700 picioare/minut (cca 213 m/minut), dar în 1931 această restricție a fost revizuită pentru a putea instala ascensoare cu viteza de 1000 picioare/minut (cca 304 m/minut) în Empire State Building.

Despre Ascensorul S.A

La 13 Mai 1950, se înființează întreprinderea Ascensorul având ca obiectiv întreținerea și repararea ascensoarelor din București montate între cele două războaie mondiale. Producția de ascensoare a debutat în 1957 cu ascensorul de tip AB

Străduindu-mă să mai învăț o meserie!

cu o viteza, fabricat și montat de Ascensorul până în 1961, succedându-i producția de instalații cu o viteza de tip N, apoi cele cu 2 viteze, iar din 1969 primele lifturi cu comanda colectiv selectivă. Până în 1990 Ascensorul întreține și repară instalațiile din București și înlocuiește parcul vechi cu ascensoare de producție proprie.

Ulterior SC ASCENSORUL SA stabilește relații comerciale cu firme de prestigiu din Europa producătoare de ascensoare electrice/hidraulice de orice tip și dimensiuni, instalații pentru depășirea barierelor arhitectonice de către persoanele cu dizabilități precum și piese și subansamble pentru acestea. Toate produsele și componentele sunt certificate pentru conformitate potrivit Directivei 95/16/EC, iar societatea a implementat și certificat un sistem de management integrat calitate-mediu-sănătate și securitate ocupațională .

Produsele pe care le oferim acoperă întreaga gama de interes iar modelele și soluțiile noastre sunt unice pe piața românească.

Vârsta noastră, experiența acumulată în 60 de ani în montarea, modernizarea, întreținerea și repararea de lifturi electrice și hidraulice și sisteme de ridicat de orice tip, a atins un înalt grad de prestigiu și de afirmare. Compania noastră se ocupă de realizarea completă a instalației (Formula “la cheie”), începând de la examinarea preliminară a cererii de ofertă, recomandări tehnice către client, proiectare, livrare, montaj și punerea în funcțiune. La Întreprinderea Ascensorul SA, am fost repartizat la Biroul Mecanic Șef, unde șef era un fost coleg de la IMGB, de la Biroul Pregătirea Fabricației, dar care părăsise mai repede corabia care se scufunda. Au intrat cu toții în alertă, șeful, Georgescu Mihai, speriat că o să-i iau locul, iar ceilalți îngrijorați de faptul că mă știau foarte sever și exigent.

Dar a fost doar o fumigenă. Directorul, Ciubotaru Ioan, avea alte planuri cu mine. În fiecare zi îmi aducea câte un dosar cu documentația tehnică a unui produs pe care trebuia să-l studiez, *așa ca pentru examen la facultate în sesiune!* Și după trei luni anunță Concurs pentru ocuparea noului post înființat *Inginer Șef Producție*. Și obligatoriu trebuiau să participe toți inginerii din fabrică. Dar cu toată experiența și rutina celor vechi în fabrică, eu am câștigat detașat, având în vedere că teoretic și tehnic eram foarte bine pregătit. Și așa m-am înhămat la o treabă foarte grea. Fabrica mergea prost, erau rebuturi, căzătură cum îi ziceau ei, așa că directorul m-a chemat la el în birou.

-Îți dau mână liberă, faci ce și cum crezi, dar tu cu mintea necontaminată de cutumele de aici, vreau să o scoți la liman!

După prima lună, i-am prezentat o situație din care rezulta că „producția neterminată” raportată în rapoarte, practic, ca volum, nu ar încăpea în fabrică, blocând toate căile de acces, ba și afară pe platformă. Deci se raporta fals și ne furam căciula.

I-am prezentat o situație privind modul de lucru și eficiența. Se lucra în două schimburi cu sâmbăta și duminica libere, cuptoarele funcționând pe „menținere”. Deci din 21 de schimburi în cele 7 zile ale săptămânii, când se ardea gaz, se lucra doar 10 schimburi. Am propus să înființăm al treilea schimb, astfel numărul de schimburi se majora la 15. Era ceva, o eficiență mai bună privind consumurile de gaz și energie electrică.

Pe tablă de identificare a fiecărui produs se aplica cu ajutorul unei „site” denumirea fabricii, parametri tehnici etc. De a doua lună am dispus ca fiecare schimb, să aibă pe sită, în funcție de schimb, una, două sau trei puncte. Și așa am redus considerabil rebutul, pentru că nu se mai penaliza global, ci pe schimb, în funcție de cantitatea de produse rebutate de fiecare.

Lucrurile au început să meargă bine, la un moment dat unul dintre schimburi a realizat norma de 158 %, dar maiștri și șefii de echipă erau zi și noapte în fabrică. S-a supărat însă directorul pe mine.

- *Ce faci mă, au luat maiștri salariu mai mare decât mine?!*
- *Da, ai dreptate, așa este, chiar și mai mare decât mine, dar verifică ce producție a realizat și ce valoare a intrat în magazie la sfârșit de lună?!*

La un moment dat era o adevărată nebunie, oamenii lucrau la întrecere, calitate bună și câștigau foarte bine. Reușisem să stabilesc o atmosferă de lucru, considerată în mintea mea Neoliberală, atunci în 1993.

Zi și noapte eram prin fabrică. Și noaptea în somn aveam impresia că trec prin capul meu produsele de pe banda de montaj. Directorul ne înnebunea cu ședințe, țin minte că eram plecați cu cortul cu familia și prietenii pe Valea Doftanei, de vinerea seara, dar sâmbăta la ora 10 era planificată ședință de lucru. M-am trezit mototolit din cort, după petrecerea de seara, am ajuns acasă cu mașina, bărbierit, duș și la fabrică.

Dar a fost doar o „barbologie”, m-am revoltat chiar dacă l-am supărat pe Director. A fost cred începutul discordiei dintre noi. Eram supărat și i-am spus că am fost deranjat de la petrecerea cu familia și prietenii pentru o ședință de „căcat”, care se putea rezolva foarte simplu luni dimineța.

Am avut mari probleme cu cei de la Întreținere și Sculărie. Mai ales la Întreținere, unde eram în domeniul meu. Staționau defecte prese și alte utilaje câte două, trei zile, ceea ce însemna producție pierdută. Mergeam în secție și constatam că era problemă cu un simplu distribuitor sau o supapă din sistemul hidraulic. Și când le-am atras atenția și am încercat să-i pun la punct, totul a explodat; s-au dus la director cu amenințări!

- *Noi te-am pus Director, noi te dăm jos, dacă nu îi faci vânt la asta!* i-au spus directorului Ciubotaru Ioan!

Am aflat, că mai erau și muncitori bine intenționați, așa că m-am dus la Director și i-am pus demisia pe masă.

- *Doar trei luni mai rabdă-mă, în acest timp îmi caut serviciu...*

A insistat să rămân, dar eram hotărât.

- *Nelule, m-ai primit aici când ți-am spus că vreau să câștig o bucată de pâine pentru familie, acum nu vreau să îți creez probleme!*

Am fost repartizat la biroul de proiectare, a fost cred cea mai frumoasă și liniștită perioadă din viața mea, timp în care nu am fost șef. Am reușit să proiectez și să duc până în faza de serie zero un lift!

Dar după aproximativ două luni, mă sună de la Primărie Domnul Barbu Viorel, (fostul Director și Mecanic Șef din IMGB era Primar

!) cu care discutasesem și i-am spus că intenționez să plec de la Întreprinderea Ascensorul SA.

- *Vezi că este un post vacant, scos la concurs pentru Serviciul Gospodăresc.*
- *Păi, să vorbesc cu nevasta, să mai analizez.*
- *Ce să mai discuți cu nevasta, eu cu tine vorbesc, te aștept la concurs, și mi-a închis telefonul.*

Am început să caut bibliografia, am mai citit și după vreo cinci zile mi-am făcut un bilet de voie în interes personal pentru două ore și m-am prezentat la concurs; eram trei concurenți dintre care am fost al doilea în ordinea notei obținute. M-am întors la serviciu dar după două zile primesc telefon de la Primărie că câștigătorul s-a retras (am înțeles că participase și câștigase și un alt concurs, unde era mai bine plătit!) și mă pot prezenta să-mi ridic cererea de transfer în interesul serviciului!

Numai că de la fabrică nu voiau nici în ruptul capului să-mi aprobe plecarea. Noroc cu șeful Sculăriei, inginerul Vasile Gheorghe, care m-a susținut.

- *Măi, de ce nu vrei să-l lăsați să plece, după ce și așa mereu l-ați f--t pe omul ăsta!*

Și așa, în cele din urmă, Directorul Ciubotaru Ioan (Dumnezeu să-l ierte!) mi-a semnat cerere de transfer din partea Primăriei. Și am mai încheiat un capitol, care se va dovedi a fi ultimul în industrie!

Partea a doua

Radiografia unei Primării

Capitolul 3.0 Serviciul Gospodăresc Primar Barbu Viorel

Pe data de 27.07.1994, m-am trezit că sunt funcționar public. Angajata de la compartimentul Resurse Umane, Iancu Maria, m-a condus la Birou și m-a prezentat celor trei angajați, mi-a arătat masa de lucru și mi-a urat succes! M-am așezat pe scaun, era un birou simplu, dar deschizând sertarele am constatat că era gol, nici măcar un petec de hârtie. Doi dintre angajați, subalternii mei erau foști IMGB-iști, unul fost maestru la Sculărie iar celălalt tehnolog la Biroul Utilaje. Pe celălalt nu-l cunoșteam, am aflat mai târziu că fusese maestru la secția tipografie, la Casa Scânteii.

Le-am cerut să scrie pe o foaie de hârtie problemele de serviciu cu care se ocupă și eventual ce ar dori să mai facă. Habar nu aveam cu ce se mănâncă Serviciul Gospodăresc a Sectorului 4, nu existau atribuții ale Serviciului, nu exista Fișa postului, eram pe un teren necunoscut. Citind „extemporalele” am aflat că Constantin Mihai (Mișu), fost maestru la Sculărie, se ocupa de iluminatul public și relația cu Uzina Electrică iar Ghiță Ion (Nelu), proiectantul de la IMGB avea ca atribuții activitatea de salubritate, executată de SC

REBU. Al treilea, maistrul de la Casa Scânteii, Carabulea Nicolae (Nicu) se ocupa cu semnalizarea rutieră și blocarea autoturismelor oprite, staționate sau parcate neregulamentar pe străzi și trotuare. Mi-am dat seama că nu se face mare lucru, le-am spus că eu nu știu nimic din tot ce trebuie făcut la acest serviciu, dar să fie siguri că vom învăța totul așa din mers, împreună. Și la fel ca altădată, le-am cerut ca în exercitarea atribuțiilor de serviciu și realizarea sarcinilor „*să facă așa ca mine*”! Nu le cer mai mult.

Am constatat că de întreținere și reparații drumuri, de probleme de protecția mediului, precum și de autorizarea lucrărilor de săpături cu ocazia intervențiilor la reparații rețele utilitare nu se ocupa nimeni. Asta așa în mare cât mi-am dat seama în primă fază. După ceva vreme, Primarul, Domnul Barbu Viorel, în urma unei deplasări în Germania, în Orașul cu care eram înfrățiti Hamburg, mi-a adus un Ghid de bune practici aplicate în activitatea de Gospodărie comunală. L-am dus la tradus și am început să-mi fac planul de bătaie, să mă organizez în așa fel ca totul să se desfășoare la un nivel corespunzător. Mai ales că unii cetățeni călătoreau deja în străinătate, vedeau cum e acolo și ridicau pretenții ca și aici în România, respectiv București să fie așa.

Pe lângă Primăria Sectorului 4 funcționa o secție cu două formații de lucru: una de întreținere zone verzi și arhitectură peisagistică și cealaltă cu întreținere amplasare mobilier stradal, reparații trotuare și drumuri și lucrări edilitar gospodărești în general. Am înțeles că tot în parohia mea erau și trebuia să le coordonez și să urmăresc modul de lucru. La prima formație era șef o ingineră, doamna Maior Elena, horticultoare de meserie, ajutată de o tehniciană absolventă de liceu agricol, Barbu Viorica. La cealaltă secție era șef un tehnician, fost proiectant la IMGB, Țintel Marius, pe post de maistru.

Viceprimar la acea vreme era Domnul Huiu Victor, reprezentant al Partidului Țărănist, învățător de profesie. Zilnic, dimineața, a stabilit că la mine în birou, la ora 7.00, va avea loc ședința operativă de lucru. Stabileam lista cu priorități și discutam problemele

urgente apărute pe parcursul zilei precedente. La început a fost foarte reticent și distant cu mine, considerându-mă o pilă din gașca Primarului Barbu, cu care era la cuțite la nivel de dispute a partidelor politice, (Primarul era din partea Partidului Uniții Naționale din România, P.U.N.R.?). După o lună de zile și-a cerut scuze, mi-a spus că s-a înșelat în primă instanță și că e mulțumit de mine. Mai mult, am primit mână liberă în tot ce privește hotărârile și dispozițiile privind activitatea Serviciului Gospodăresc și a celor două formații de lucru ale secției anexe.

Apare și prima factură la lucrări executate la reparația unui trotuar de o echipă condusă de un tip pe nume Marcu . Mă sună la telefon contabileasa, Mihăilă Aurelia (Pedichiuristă de profesie, la Cooperativa Progresul) și mă cheamă sus la etaj la Biroul Contabilitate.

- *Vă pricepeți la documente de felul ăsta Domnule Cozmâncă, mă întreabă colega.*
- *Să văd despre ce e vorba.*

Am luat factura și am verificat la fața locului situația lucrărilor efectuate, dar din păcate nu am putut scrie ca „Bun de plată” decât apoximativ 75 % din valoarea totală a facturii. A ieșit un pic de scandal, Marcu era nemulțumit și mi-a lăsat impresia că nici colegii nu erau prea încântați, de unde am tras concluzia că Marcu era un „om al casei” și mai executase lucrări de felul ăsta. Numai că de data asta pentru mine nu a găsit argumente să mă combată!

O să mai revin la colega Mihăilă Aurelia, o ființă de o impertinență și tupeu de invidiat. De fapt cred că a „dărâmat”, vreo 4 contabili șefi și până la urmă a ajuns ea șefă. Dar a dus Primăria într-o direcție dezastroasă...

Într-o toamnă, am organizat o ieșire la Hanul lui Manuc, o locație mai izolată, unde nu deranja vecinii! Ne-am distrat foarte

bine. Am dansat, cântat și povestit tot felul de minuni, mai ales după ce am luat ceva mai multe pahare la bord!

Dar cel mai plăcut a fost faptul că pe la ora 1.00, am adunat scaunele pe mese și am închis Motelul.

Spre disperarea personalului care nu ne mai vedea plecați (și nu puteau comenta, clienții erau angajații Primăriei Sectorului 4, în frunte cu tot Staful.

Am pornit-o” per pedes”, apostolicește până acasă.

Deși sunt vreo 3 km, deplasarea a fost deosebit de plăcută, cu cântec și voie bună. Și ne-am mai și aerisit puțin creierul îmbibat cu alcool! Dar dimineața, fără excepție , toată lumea era la posturi, povestind și comentând bineînțeles isprăvile de seara trecută.

Altfel atmosfera la serviciu și în Primărie era foarte bună, colaborare aproape perfectă, între servicii, impusă și de Primarul Barbu Viorel.

În fiecare lună, după terminarea programului la ora 15.30, se organiza o mică petrecere, ocazie cu care erau sărbătoriți și felicitați toți colegii care își serbau ziua de naștere în luna respectivă. O gustare, sendvișuri, o prăjitură și o bere, urmate de glume, bancuri și bună dispoziție.

Cu ocazia asta se mai aplanau eventualele conflicte iscate între diferite persoane, probleme de natura serviciului. Dar în mod excepțional, vara, poate de 2-3 ori organizam ieșiri la Cabane, la Corbu , cabana IAS-ului sau la Cabana Ocolului silvic și a IFET-ului. Acolo se lăsa cu muzică, dans și petrecere până noaptea târziu. De obicei se organiza joia după amiază, pentru că a doua zi, vineri era zi de lucru scurtă și treceam mai ușor hopul. Deși odată, la întoarcere pe la ora 2.30, cântam cu toții alături de Primar, în autobuzul închiriat de la RATB, a doua zi dimineața, la ora 7.00 eram cu toții prezenți la program, bărbierii, dușul și apti de muncă.

În ce privește achizițiile de lucrări și servicii, ne descurcam foarte bine. Nu am avut niciodată probleme la controalele Curții de

conturi. Cum procedam: ceream oferte de la mai multe societăți sau firme. Pe Cosma Sorin l-am specializat pe întocmirea așa ziselor „ Analize de preț” care era etalonul de bază. Și pe modelul unei emisiuni la modă pe atunci „ Prețul corect” alegeam și noi oferta, aproximativ plus, minus 5 % față de prețul rezultat din calculul nostru, și totul era transparent, fără discuții.

Vă povestesc o întâmplare mai deosebită; mă cheamă Primarul și îmi spune că a primit o sesizare că pe o anumită stradă, un cetățean a depus o basculantă de pietriș la poartă, pe trotuar, deci pe domeniul public. Urgent să iau măsuri conform legislației în vigoare. M-am deplasat la fața locului, am constatat, cetățeanul nu avea aprobare pentru depozitare materiale de construcții pe domeniul public, așa că i-am întocmit Proces verbal de Contravenție. A semnat fără obiecțiuni, dar cu o remarcă:

- *Ai consumat pastă și hârtie degeaba, domnu' inginer!*

Mă întorc la primar și îi prezint documentul pentru a fi semnat și de domnia sa, dar se mai gândește și în final rupe Procesul verbal de Contavenție și îl aruncă la coșul de gunoi .

- *Da, e în regulă, ești liber, poți să pleci!*

Numai că peste vreo 7-8 zile mă cheamă în birou, împreună cu funcționara de la Resurse Umane, Iancu Maria și-i dă dispoziție să-mi facă raport și referat de sancționare cu 5 % pentru nerespectarea normelor impuse de lege privind regimul depozitărilor de materiale pe domeniul public!

- *Dar ce problemă este, Domnule Primar?*

- *Am o reclamație de pe strada X, de la un cetățean, că vecinul lui a depus la poartă, pe domeniul public o basculantă de pietriș!*

- *Un moment, Domnule Primar!- ies și mă întorc cu o copie a Procesului verbal de Contravenție, copie pe care am avut inspirația să o fac și să o păstrez.*
- *Mă, da ești dat dracului!*
- *De la dumneavoastră am învățat!*

Și s-a încheiat cu zâmbete toată povestea.

O întâmplare mai deosebită, mi se solicită aprobare pentru săpătură în vederea introducerii cablului cu fibră optică. Antreprenorul lucrării era un fost elev de pe vremea când predam ore, eram și profesor la Liceele industriale patronate de IMGB, Mihai Vasile. Discutăm și analizăm necesitatea și oportunitatea lucrării, termene și condiții de refacere a trotuarelor și carosabilului unde era cazul, la forma tehnică inițială. Dar în mod special, i-am impus să execute lucrarea pe porțiuni de maxim 100 de metri, să refacă rapid lucrarea de săpătură pentru a se resimți cât mai puțin impactul asupra traficului pietonal.

Dar nici vorbă, a început să sape sute de metri, l-am somat telefonic și notificat prin E-mail, dar fără nici un rezultat. Așa că am fost nevoit să cer sprijinul Poliției Rutiere pentru a reglementa problema. Primarul a rămas surprins, dar m-a felicitat pentru modul de rezolvare a problemei!

Într-o zi ni s-a făcut poftă de o ciorbă de burtă. Unde să mergem?! Până la urmă ne-am hotărât, am ales Motelul de la Otopeni, Europa Star, acolo unde colegul nostru Tudose Viorel fusese chelner o perioadă de timp. Așa că la 15.30, ne-am rânduie fiecare cu cine se cuplează la mașină și ne-am întâlnit acolo. Într-adevăr, a fost o ciorbă foarte bună și am mai completat și cu câte trei mici. Și o bere fără alcool. Dar faza zilei e o poantă de nota zece! Vine unul de la toaletă și ne spune că a văzut că la pișoar a început să curgă apa doar la sfârșit. Noi încă nu apucasem să vedem ”minunile,, tehnicii noi! După o vreme, vine și Cosma Sorin de la toaletă și ne spune că la el nu a curs apă.

- *Păi acolo e un senzor, și pornește apa doar dacă sesizează că ai ceva” în pantaloni”! La tine probabil că nu a sesizat nimic, fiind așa de mică!*

(remarcă făcută de Tudose Viorel, care a stârnit hohote de râs!
De fapt Cosma Sorin nimerise la un pișoar nemodernizat!)

Tot legat de Europa Star avem și o amintire mai puțin plăcută. Nu știu dacă am pomenit, luasem legătura cu câteva primării de prin apropiere și ne întâlneam la o partidă de fotbal, tur-retur, urmate bineînțeles de o petrecere. (Erau primăriile din Voluntari, Ștefănești, Bragadiru, Glina) S-a nimerit că îi aveam oaspeți pe colegii de la Voluntari. A fost o zi frumoasă de toamnă, am jucat pe terenul mare de fotbal dar pe lățime. A fost o partidă foarte reușită, nu mai știu scorul, de obicei partidele se cam terminau la egalitate! După meci ne-am întâlnit la cantina Ascensorul, a fost un menit cu specialități, vin din Ștefănești și țuică de prune din Argeș! Totul a decurs normal, am povestit, glume, bancuri. O seară reușită. Pe la ora 22.00 oaspeții s-au ridicat și s-au pregătit de plecare, ne-am luat rămas bun, urându-le drum bun. Noi am mai rămas la un pahar, dar pe la 22.45, am dat comanda de ridicare a ancorei și plecarea acasă la culcuș. Eu eram cu mașina, l-am dus până acasă pe strada Dobrogei pe Carabulea Nicolae. Și m-am întors acasă, direct în pat, că eram și obosit după alergătura la fotbal. Numai că dracu nu doarme, câțiva colegi mai aveau chef de o bere și de ceva fetețe la motel Băneasa. Eram cu dubița primăriei, șofer fiind Firi Gheorghe, iar Cosma Sorin cu mașina personală. Habar nu am ce au mai făcut pe acolo, cât au mai stat, la întoarcere Cosma a rămas acasă în iar ceilalți, Barbu Ioan și Badea Adrian și șoferul Firi Gheorghe au venit spre oraș. Numai că la un moment dat drumul s-a cotit și ei au mers drept înainte pe lângă pod, peste vale, oprindu-se într-un gard. Mai mult ca sigur șoferul Firi era mort de beat și a adormit sau reflexele l-au părăsit. Dar asta am aflat doar dimineața. La ora 6.50, îl aud pe primar strigând de la capătul holului:

- *Cozmâncăăăă! Unde dracu ați umblat aseară cu derbedeii ăștia, de v-ați îmbătat ca porcii?*
- *Habar nu am, eu m-am dus acasă și m-am culcat....*
- *Îmbracă-te și hai să mergem la Spital, au avut accident în Băneasa la pod și sunt grav răniți!*

Am ajuns la Spital, Barbu Ion era conștient, dar cu mână și picior pe scripeți. Firi inconștient, dormea sau încă nu-și revenise din beție. Iar Badea Adrian, era dat dispărut, evadase din Spital și era de negăsit! Familiile accidentaților plâneau pe afară pe hol, implorându-ne să nu-i dăm afară de la serviciu, în timp ce noi ne gândeam ce e de făcut. Ne-am deplasat în Băneasa la locul accidentului, mașina era zdrobită, daună totală. Mă mir cum au avut norocul să scape cu viață toți. Dispăruseră și actele mașinii, peste tot erau sticle de bere de la petrecerea de seara trecută. Ne-am deplasat la poliție, în calitate de proprietari a mașinii avariate. Ne-au adus la cunoștință că echipajul de poliție a fost la fața locului pe la ora 2 și un sfert, pentru constatarea accidentului încă în cursul nopții, așa că putem să o ridicăm și să o ducem la Secție. Și să luăm legătura cu proprietarul gardului în vederea reparației. Am ajuns pe la CONST SA, fostul TCM și am tratat cu directorul Petre Ilie pentru o macara cu care să scoatem epava și să o ducem cu remorca la Secție. Păcat! O petrecere reușită, dar până la urmă cu un final tragic. Bine că toți au scăpat cu bine până la urmă și sunt în viață!

Eram în primăvara anului 2000, se apropiau alegerile locale și implicit și alegerea Primarului. Domnul Barbu Viorel era deja la al doilea mandat, reales cu majoritate de voturi, așa că lucrurile ni se păreau clare. Dar se mai discuta, comenta, toate posibilitățile. Într-o zi, eram în birou la Contabilitate, era o atmosferă foarte relaxantă, mai ales că aveam relații foarte bune de colaborare cu Contabila Șefă de atunci Mihaela Tudor. Printre alte discuții, îmi

amintesc o afirmație pe care am făcut-o, dar cu totul și cu totul la „caterincă”:

- *Mie mi-ar conveni să fie ales Primar, Viceprimarul actual, profesorul Huiu Victor. Din punct de vedere al serviciului aș fi boier!*

Numai că vorbele mele, au ajuns foarte repede la urechile domnului Barbu Viorel, care la prima discuție (zilnic, în jurul orei 10 discutam problemele importante privind Serviciul Gospodăresc și stabileam de comun acord soluțiile cele mai bune de aplicat) se uită pieziș la mine și mă repede:

- *De ce mai vii la mine, du-te și consultă-te cu prietenul tău Viceprimarul Huiu. Nu avem ce discuta. Ești liber!*

Am rămas perplex, fără cuvinte și nu înțelegeam ce se întâmplase. Habar nu aveam care putea fi motivul pentru care Primarul m-a tratat așa. Dar lucrurile au mers înainte, alegerile erau în duminica următoare și cum era de așteptat, Domnul Barbu Viorel a ieșit pe primul loc, la distanță de vreo 5000 de voturi de principalul contracandidat, Dănilă Vasile, fiul fostului Prim Secretar P.C.R., de prin anii 1977, candidat cu sloganul „Întoarcerea fiului rătăcitor!” Mulțumit de rezultat, Domnul Barbu Viorel a lăsat-o mai moale cu campania electorală și propaganda, fiind ferm convins, ca toată lumea de altfel că va fi câștigător și în al doilea tur de scrutin.

Dar între timp s-au întâmplat câteva lucruri neînsemnate la prima vedere, dar cu impact major. În ultima Ședință de Consiliu local, la propunerea Primarului se adoptase o Hotărâre prin care tinerilor sub 18 ani le era interzis pe stradă, seara după ora 22.00, neînsoțiți de părinți. Foarte mulți tineri plimbăreți la ore târzii, demolatori și vandali de mobilier urban au fost nemulțumiți. În cartierul Berceni, s-a reorganizat modul de depozitare și amplasarea containerelor de

gunoi menajer, în așa fel ca disconfortul provocat de mirosul neplăcut să fie cât mai redus. Numai că foarte mulți cetățeni au fost nemulțumiți și dezaprobau hotărârea Primarului. Practic era o măsură foarte bună și binevenită, singura problemă era că unii locatari trebuiau acum să se deplaseze cu 100-150 de metri mai departe, pentru a duce gunoiul menajer la containere, pe platformele nou înființate.

Am discutat cu Mihaela Tudor și cu alți șefi de servicii să punem fiecare ceva bani să cumpărăm mâncare și băutură să sărbătorim după miezul nopții când va fi anunțat numele Primarului ales. Era clar, că Domnul Barbu Viorel va fi reales. Am pregătit sendvișuri, șnițele, gustări reci, țuică vin și bere. Și neapărat Șampanie, să sărbătorim cum se cuvine! Adevărul e că deși era foarte sever, atmosfera de lucru și relațiile de serviciu erau deosebit de bune!

Numai că lucrurile au luat o întorsătură neașteptată. Eram Președintele Comisiei la una din Secțiunile de votare și am rămas uimit când după ora 18.00, au început să vină puhoi de tineri de la strand sau iarbă verde și nici nu mai intrau în cabină, acolo afară puneau ștampila ostentativ pe candidatul Dănilă Vasile. În schimb, foarte mulți dintre votanții Domnului Barbu Viorel, din turul trecut, în necunoștință de cauză și totală eroare, nu s-au mai prezentat la vot, considerând că ei l-au votat și ales pe Barbu Viorel. Așa că după miezul nopții, când s-au anunțat rezultatele, Dănilă Vasile avea cu vreo 250 de voturi în plus. Am rămas muți. Poate și cei vreo 200 de nemulțumiți din Cartierul Berceni contaseră la număr. Și cu siguranță, tineretul care era îngrădit să mai umble lela, până noaptea târziu pe străzi, în stare de ebrietate, distrugând coșuri de gunoi și în general mobilier stradal. Și faptul că Dănilă Vasile promisesse un al doilea post de televiziune locală dedicat special tineretului!

Am băut câte o bere, tăcuți fără replică cu toții. Doar Mihăilă Aurelia jubila, era în al nouălea cer. (Am înțeles mai târziu că era verișoară cu Dănilă Vasile, prieteni din copilărie sau prieteni de

familie!) Eram cu toții în biroul Contabilei Șefe Mihaela Tudor. Întră și secretarul, Domnul Bucur Nicolae:

- *No, ați dat-o în bară, căutați-vă serviciu! Hai că am glumit, nu dă nimeni nimic de băut?!*

Am mai rămas vreo jumătate de oră și am început să coborâm și să plecăm acasă. Au rămas neatinsă mâncarea, băutura și mai ales Șampania! Așa a fost să fie! La coborâre, pe scări mă întâlnesc cu Radu Alina.

- *Acum ești mulțumit, că ți s-a îndeplinit dorința?!*

Și coborând pe scări, mi-a picat fisa, care era motivul pentru care Domnul Barbu Viorel se supăraseră pe mine. Gluma mea a fost luată în serios și transmisă Primarului. Dar totul era târziu.

A doua zi am auzit reproșuri din partea Doamnei Barbu:

- *Nici nu mi-am putut imagina că Cozmâncă ăsta, poate fi un așa om cu două fețe, după ce șotul meu l-a tratat totdeauna ca pe un prieten!*

Avea dreptate, am avut relații de prietenie, dar nu prietenie de familie. Numai că Doamna Barbu, din păcate era în eroare, informată probabil de aceeași persoană, privind afirmațiile mele din zilele dinaintea alegerilor.

Capitolul 4.0 Serviciul Gospodăresc Primar Dănilă Vasile

Cum era de așteptat, au început epurările și angajarea oamenilor ”care m-au ajutat în campanie”, adică a lipitorilor de afișe! După câteva zile m-a chemat Primarul în birou, eram pregătit pentru orice, hotărât să joc cu demnitate până la capăt. (Mai ales, că pe vremuri, la IMGB, Șef de Secție fiind, l-am avut subaltern, inginer stagiar pe Dănilă Vasile. Numai că după câteva luni, i-a rezolvat „Tata” o delegație permanentă la Întreprinderea de Pompe Aversa și mai apoi și transferul!)

- *Ia loc! Știu că ai fost omul lui Barbu! Dar m-am interesat despre tine și vreau ca începând de acum să fii omul meu!*
- *Domnule Primar (Deși am fost șeful lui, niciodată nu m-am adresat cu „Vasile” așa ca majoritatea lingăilor din Primărie!) eu nu am fost și nu voi fi niciodată omul nimănui. Dintotdeauna mi-am făcut treaba cu conștiinciozitate și corectitudine. Și așa voi rămâne mereu*
- *Bine, bine, sper să ne înțelegem și să lucrăm bine împreună. Poți să pleci!*

Așa s- a desfășurat primul contact cu noul Primar.

Într-adevăr, am devenit omul lui, pentru că mă lua cu el peste tot pe post de bodyguard, mai ales să-l protejez de Domnul Barbu Viorel, care acum consilier local fiind nu rata nici o ocazie să îl atace și să-l pună în situația neplăcută de a se dovedi că nu cunoaște problemele. Și pentru asta eram eu, în dreapta lui, care îi șopteam imediat răspunsurile!

Îmi aduc aminte de o emisiune televizată la Televiziunea locală, o emisiune interactivă cu cetățenii. După ce am revăzut și eu emisiunea, mi-am dat seama că se auzea foarte bine cum îi șopteam răspunsul la fiecare întrebare pusă de cetățeni privind problematica municipiului din punct de vedere Edilitar- Gospodăresc (de fapt după câteva zile mi-au spus și câțiva cunoscuți că mi se auzea perfect vocea). Numai că majoritatea colegilor au început să profite de moliciunea și lipsa lui de fermitate. Se bârfeau unul pe altul, în dorința de a se cățara cât mai sus în ierarhia instituțională. La un moment dat îmi reproșa că toți vin la el și îi relatează ce se întâmplă în Primărie, doar eu nu spun nimic!

- *Domnule Primar, putem discuta despre subalternii mei orice vă interesează, sunt aspecte și probleme care le putem discuta și de față cu ei! Dar în legătură cu celelalte servicii, este problema dumneavoastră să verificați și să analizați modul de lucru și corectitudinea acestora. Ca sfat, vă pot spune doar că eu aplic ca metodă de conducere, aprecierea în funcție de rezultate. Lucrul ăsta vi-l pot recomanda și dumneavoastră. Dacă treburile merg bine, lucrările se rezolvă și predau la termenele stabilite, înseamnă că totul e bine! Dacă semănăm și întreținem discordia, nu va fi deloc benefic pentru bunul mers al activității Primăriei!*

Așa cum vă spuneam, anexă la Primărie era o Secție cu două formații de lucru cu care se realizau lucrările Edilitar -Gospodărești în oraș. Cineva a pus ochii pe activitatea Sere Zone- verzi, că Primarul a devenit interesat de activitatea lor și mi-a trasat sarcină să studiez posibilitatea și oportunitatea de privatizare, sau mai bine zis, de externalizare a acestei activități.

Vreau să menționez, că se lucra pe bază de fișe tehnologice, așa cum eram obișnuit la IMGB, aveam o ingineră tânără horticultoare și un inspector fost tehnician normator, care în baza Indicatoarelor de norme de deviz naționale întocmeau devize de lucrări, în baza

căroră se și plăteau și salariile. Cu o precizare și anume că în situația noastră mai apăreau și timpi neproductivi, datorăți deplasării la fața locului, pe raza orașului. Dar asta era corecția de rigoare și în mare lucrurile erau bine organizate. La fiecare început de lună se întocmea un program de lucru, care bineînțeles, pe parcurs, era amendat cu lucrări apărute accidental. De fapt în acest sens din start lăsam o rezervă de timp de lucru în programare.

Am făcut „cercetările „ de rigoare și am aflat că era vorba de un cetățean, de loc de prin Ștefănești, Mitrache, plecat în Germania și care la momentul respectiv avea o firmă care se ocupa de salubritate și întreținere Sere și Zone -verzi în localitatea Titu. De fapt după vreo săptămână de zile, Primarul m-a și pus în legătură cu el și am început negocierile. De la bun început, părerea mea, pe care am exprimat-o și Primarului, a fost că nu e ceva rentabil pentru bugetul Primăriei. La cheltuielile pe care le aveam cu materialele utilizate și fondul de salarii, Firma mai adăuga alte cheltuieli conexe, rezultate din situații de lucrări, devize și facturi (profit, taxe și impozite, TVA, etc.). Dar dorința șefului e ordin, așa că după câteva întâlniri, într-o cameră la Hotelul Restaurant Otopeni, am perfectat condițiile privatizării. (Îmi amintesc că tot timpul bea un vin roșu, acru, din care cu greu reușeam să beau și eu un pahar, așa de protocol!) Am întocmit, împreună cu inginera Horticultoare o listă cu toate lucrările executate și norma de timp aferentă, norme pe care noi le aplicam și am propus și susținut ca aceasta să fie punctul de plecare în acțiunea de privatizare. De celelalte formalități s-au ocupat colegii de la Biroul Achiziții și Contabilitate, atribuțiile mele rezumându-se doar la partea tehnică. În timpul negocierilor, la un moment dat în discuții cu o persoană din staful firmei, mi s-a promis o atenție consistentă, dacă sunt de acord cu normele și tarifele impuse de ei, bineînțeles mult mai mari, exagerate.

- *NU pot accepta așa ceva, nu e corect și vădit ilegal. Și la urma urmei, am mașină , chiar dacă e Dacia, mă simt confortabil în ea!*

Patronul a adus la conducere o doamnă, Anca Pantea, horticultoare de profesie, iar fosta șefă, Doamna Maior Elena, a fost trecută în schemă ca și inginer tehnolog. Dar nu a funcționat schema și după câteva luni de frecșuri și contre Doamna Maior Elena și-a depus demisia și a părăsit firma.

Din păcate totul a început să meargă prost, eu nu mă mai implicam decât în ceea ce privește verificarea și plata facturilor pentru lucrările executate, unde eram foarte sever și corect. Nu cred că a funcționat mai mult de un an și firma s-a retras, ajungând în pragul falimentului iar orașul era un câmp de bălării!

Primarul, spășit, m-a rugat să preiau problema și să mă ocup de repunere pe picioare a activității. Oamenii, personalul muncitor era aproximativ același, așa că am numit-o Șefă pe tânăra ingineră horticultoare care era normatoare în cadrul Serviciului. La început a fost cu rețineri, nu era sigură că va face față, dar i-am promis că are tot sprijinul meu și că împreună cu siguranță vom pune totul pe roate așa ca înainte. Și așa a și fost. Geta, Doamna Georgeta Pașca a fost o fată pricepută, harnică și ascultătoare, așa că rezultatele au fost pe măsură.

Și asta a fost acțiunea „Privatizarea”, un eșec total!

În fiecare an, cum am mai spus, se organiza o petrecere cu ocazia zilei de 8 Martie, ziua femeii. Fetele, de fapt femeile toate primeau o primă, în baza referatelor făcute de șefii de servicii, sume cu care se achita toată consumația cu ocazia petrecerii. În fiecare an schimbam locația, să descoperim și locuri noi, localuri și restaurante nou amenajate. Așa am ajuns în anul acela la restaurantul Otopeni, un Hotel- Restaurant mic și cochet. La origine a fost un cămin de nefamiliști, care încet, încet a fost populat de țigani, arse ușile și geamurile și distruse toate

instalațiile, nemaifiind condiții de locuit. Așa că un Investitor, om de afaceri a refăcut totul pornind doar de la infrastructură, compartimentări și o adăugire ca spațiu pentru restaurant și loc de dans.

Totul a fost deosebit de frumos, atmosfera se încălzise, eram cu toții la dans și la un moment dat intrăm în panică, aveam impresia că ne fuge pământul de sub picioare, eram speriați. Eu sincer, eram sigur că motivul era paharele de coniac golite! Dar de fapt, acoperișul avea un sistem automat de culisare, decapotabil, pentru aerisire. Totul era normal, doar noi eram mai prostuți, nefiind la zi cu noile tehnologii și instalații!

Am ajuns și la Hotel Restaurant Băneasa, la cramă, într-un an de 8 martie. Le cam luam la rând în fiecare an, pentru divertisment! A fost plăcut, dar am discutat mai mult cu Viceprimarul, Gelu Stoica și Secretarul Bucur Nicolae, diverse probleme de serviciu; numai că eu a doua zi, dimineața la ora 4 aveam tren spre Brașov, la un simpozion.

Am băut toată seara bere cu cola, îi ziceam „Diesel”, motorină, mi-am zis să nu beau prea mult alcool. Dar am avut surpriza, că pe la ora 22.00 când am ajuns acasă degeaba m-am pus în pat, că nu am închis un ochi până am plecat la gară. Și nici pe tren nu am dormit, așa că toată ziua am fost chiaun de somn. Asta a fost surpriza cu berea amestecată cu cola!

În Primărie lucrurile păreau să funcționeze normal, era așa ca un tren la care vagoanele mai merg, chiar fără locomotivă, încă din inerție. Și asta a durat cam doi ani. Începuseră să apară probleme și sincope care nu-mi conveneau, s-ar fi putut rezolva foarte ușor la momentul potrivit, dar când era prea târziu eu trăgeam ponoasele.

Am început să-i spun primarului nemulțumirile mele, dat m-am trezit cu o întreagă mulțime de colegi care erau supărați că eu îi părăsc la Primar. De fapt, problemele pe care le ridicam, referitor la diferite nesincronizări sau lipsă de colaborare, Primarul, le trata cam așa cu Șefii de servicii:

- *Uite ce mi-a zis Cozmâncă, despre voi!*

Am prins perioada bună în care Miron Mitrea era Ministrul Transporturilor. Am reușit să avem o relație foarte bună.

La un moment dat am intrat în dizgrație totală în fața Primarului. Eu eram considerat tot timpul "Gică Contra" cel care nu vreau să fac și nu vreau să-mi asum răspunderea. Primarul începuse să o ia razna, mă chema la el și-mi spunea că dorește ceva. Dacă eram documentat îi răspundeam pe loc, sau îi ceream răgaz un pic de timp să mă documentez și îi prezentam situația, că nu se poate.

- *Cum nu se poate, că Mihăilă Aurelia a zis că se poate!*
- *Păi atunci să o faci și să semneze Mihăilă Aurelia, că eu dacă semnez așa ceva nu mă mai cheamă Cozmâncă, mă va chema Plătescu. Când va veni Curtea de Conturi toți o să vă trageți pe fund că ați semnat „ca Primarul”, având în vedere că persoana de specialitate a semnat pentru oportunitate și legalitate! Dacă eu consider că e ceva vădit, ilegal, conform legislației încă în vigoare, vă solicit să-mi dați dispoziție scrisă și execut orice, doar moarte de om nu fac!*
- *Bina, bine, am crezut că suntem prieteni, colegi și ne înțelegem și ne ajutăm!*

La un moment dat am fost eliminat din toate comisiile. Mai întâi la capitolul organizare și concursuri pentru ocuparea posturilor vacante sau nou înființate. Că se tot găsea câte un prieten care a ajutat în campania electorală, lipitor de afișe, și trebuia recompensat cu un post de bugetar bine plătit și fără nici o răspundere. Se anunța postul scos la concurs, cu toate procedurile și termenele respectate. Numai că totul era aranjat, cel care trebuia să ocupe postul avea răspunsurile „servite”. Mai erau și întrebări scurte, de unde nici nu te așteptai! Îl vedeam cum începe să scrie și într-un sfert de oră era

gata, preda lucrarea și pleca. Bineînțeles că bătea la ochi, răspunsurile erau punct și virgulă exact ca în actele normative respective și eram nevoiți să acordăm nota maximă, 10. Îmi crăpa obrazul de rușine, că întotdeauna era reprezentant și de la Primăria Generală, de obicei Șefa de la resurse Umane, care se prindea de mișcare. Au fost și situații când mi-au spus personal că pentru ei nu e ceva în regulă, dar dacă noi toți așa hotărâm, ei nu fac opinie separată. Și noi respectam dorința Primarului! În momentul în care am avut obiecții, automat am fost eliminat din comisii.

La ultima Comisie de Licitație publică la care am mai participat, era și reprezentantul prefecturii, Șeful Corpului de control al Primarului general. Dosarele au fost depuse cu o zi înainte în seif la Casierie, dar a doua zi după evaluarea ofertelor, din calcule nu câștiga cine trebuia. Așa că s-a hotărât ca toată documentația să fie depusă în seiful Primarului, iar a doua zi să se mai verifice și să se facă din nou evaluarea (copilării, oameni slabi pregătiți profesional, care nici așa nu au știut să motroșească licitația. Au înlocuit oferta cu o valoare corespunzătoare dar au omis să se uite și la dotarea tehnică). A doua zi am reluat evaluarea ofertelor, într-adevăr valoric firma care trebuia să câștige se încadra, dar analizând și aplicând și punctajul corespunzător utilajelor din dotare, în final tot cealaltă firmă a câștigat! Ca-n filmele cu proști, cu cărțile alese dinainte și pierzi! Dar lucrurile au fost până la urmă rezolvate la nivel înalt. Firma câștigătoare a fost „convinsă” să dea în subantrepriză lucrarea, așa că tot cine trebuia a câștigat!

De Crăciun, în jurul orei 11, ne adunam cu toții în Sala de ședințe, unde primeam colindători și ciocneam un pahar de șampanie (s-a mai nimerit ca eu să înjur, deși era Ajun de Crăciun, că afară ninge și în loc să stau cu colegii la un pahar, trebuia să mă ocup de coordonarea echipelor de intervenție la dezăpezire) Colindam cu toții, era o atmosferă deosebit de plăcută, colegială, o adevărată familie. Așa cum se poate vedea și din fotografiile, mai ale cei de la Serviciul Gospodăresc. Încă nu apucase să între Dihonia printre noi. Am organizat și revelionul în Primărie, la bufet. Ce să

vă povestesc, imagini și ambient ca la Viena. Cu un brad mare împodobit, spațiu de dans super, am comandat Ciorbă de burtă, am cumpărat cremvurști, platouri cu gustări reci aduse de fiecare de acasă, prăjituri și tot felul de băuturi, pe care, obligatoriu a trebuit să le gustăm, pentru schimb de păreri.

Ne-am folosit de oficiul de protocol care era aproape, așa că nu cred că undeva, la vreun restaurant, au fost asemenea condiții. La miezul nopții am ieșit în fața Clădirii, unde tunurile cu artificii au creat o atmosferă de vis.

Apoi a venit primarul, cu urări de An Nou și plugușorul. Dimineața a fost mai dificil, că nu erau taxiuri și eram fără mașini, dar am ajuns cumva acasă. Și după un somn bun, pe la ora 15.00 a doua zi am luat-o de la capăt. Că doar trebuiau lichidate stocurile de mâncare și băutură adunate!

Dar cel mai distractiv era la sfârșit de săptămână, când împreună cu toți subalternii de la Serviciul Gospodăresc ne opream la Braseria din colț. De obicei aduceam de acasă un litru de țuică și un sfert de vișinată pentru femei, pe care le completam cu o bere. Și povești, glume și neuitatele șouri ale lui Cosma Sorin. Eu numeam aceste ieșiri, ședințe pentru încheierea colectivului și chiar cred că aveau și un asemenea efect (team build!).

Îmi amintesc o fază hazlie, eram la discuții în biroul Primarului împreună cu Directorul firmei care urma să execute lucrările de asfaltare, după ce ne-am întors de la sediul Televiziunii locale Tele7 ABC, unde am făcut cunoscut faptul că vor începe lucrările foarte curând. La un moment dat Primarul mă roagă să merg la baie, să mă spăl pe față că era deranjat de mirosul parfumului, de fapt a loțiunii After Shave cu care m-am dat după bărbierit! Am ieșit bineînțeles afară și am stat în toaletă vreo 5 minute. Ce fază! La mintea cocoșului! Bănuieți ce s-a întâmplat! Că m-am întors în birou și totul a continuat fără probleme.

În anul 2004, în urma licitației publice pentru întreținere și servicii la iluminatul public și ambiental, a câștigat firma Luxten, în concurență cu Romlux. Una cu alta, prețul era de aproximativ

50 de lei pentru o lampă de iluminat cu accesorii (bobina sau igniter). Dar contractul era încheiat pe durata unui an așa că s-a organizat licitație publică. Câștigă tot Luxten, de data asta era o convenție Credit furnizor, dar prețul sărise într-o zi, deci din 31.12.2004 în 1.01.2005 la 500 de lei deci de 10 ori mai mult. Am avut ocazia să răsfoiesc documentația (nu am făcut parte din comisia de licitație!) și am constatat că ambele oferte erau scoase la aceeași imprimantă, contracandidatul fiind Electrica.

Dar problemele s-au complicat în momentul în care am fost chemat în biroul Primarului să semnez contractul, la prețul arătat mai sus, pe o perioadă de zece ani!

Bineînțeles că am refuzat să semnez așa ceva, mi s-a explicat că firma Luxten finanțează toate lucrările, înlocuind toate corpurile de iluminat, în baza unui credit bancar, urmând ca noi, Primăria să plătim suma timp de 10 ani . De curiozitate am dat un telefon la una din Băncile din oraș pe a cărui director îl cunoșteam foarte bine și l-am rugat să- mi facă o simulare cât ar trebui să plătesc dacă aș lua credit suma reprezentând valoarea lucrării, pe o perioadă de 10 ani. A doua zi, prietenul m-a sunat și mi-a spus că a scos la Calculator un Scadențar , din care rezulta că trebuia să plătesc cam de 3.5 ori suma. Deci nu de 10 ori cum susținea Luxten.

- *Eu nu pot dormi liniștit știind că din banii ăia care cu mare greutate un bătrân plătește impozitul pe o garsonieră, eu îi prăduiesc dându-i pe apa Sâmbetei!*

Au început amenințările și presiunile, Contabila șefă de atunci Dăilă Aurica zicea că ea semnează fără obiecțiuni, dar după ce semnez eu !(Contabilă șefă era o fată mai tânără, am înțeles ceva rudă prin alianță cu primarul. Pe cealaltă, colega Mihăilă Aurelia a reușit să-l determine pe Primar să o facă să plece. De fapt nici asta, nu a făcut mulți purici în Primărie!)

Între timp Secretarul Primăriei, Domnul Bucur Nicolae, se pensionase și locul a fost ocupat de domnul Dinu Vasile, Șeful

Serviciului Administrație publică locală. Și într-o discuție în biroul Secretarului, așa în trecere, Domnul Dinu zice:

- *Cineva nu s-a săturat de problemele de la Gospodărie. Nu ar fi dispus să schimbe scaunul?!*

Am ieșit fără să zic nimic, dar am înțeles că mi se deschidea o ușă, să plec să scape de mine de la serviciul Gospodăresc. Puteam ocupa postul de șef Serviciu Administrație publică locală prin transfer, fiind vorba de funcții identice, echivalente, mai ales că aveam o licență de Studii Postuniversitare și un masterat în domeniul Administrației publice. În jurul anului 2000, erau deja câțiva absolvenți de facultate în specialitatea Administrație publică, care aveau vechime și emiteau pretenții la șefie:

- *Domnule inginer, ia ridică-te dumneata și lasă-ne pe noi că suntem în branșă!*

Așa că m-am ambiționat și am început Studiile postuniversitare, după absolvirea cărora am stat liniștit. Și mi-a prins bine și în situația fortuită creată. Relațiile cu Primarul și discuțiile erau deja insuportabile, ce mai, război total. Așa că am redeschis discuția cu domnul Dinu și am înțeles că asta era soluția și planul pregătit. Am scris cererea, s-a aprobat și așa am ajuns unde nici nu credeam. Șef Serviciu Administrație publică locală!

În locul meu a fost numit Marcu Valer, inspector responsabil cu Groapa de gunoi, Depozitul central de deșeuri menajere. A fost cea mai proastă alegere, mai erau 2-3 care ar fi putut prelua sarcinile mele și care aveau și ceva experiență în domeniu. Dar Marcu Valer era soluția ideală, omul care executa tot ce voia PRIMARUL Și în câteva zile Contactul cu Luxtenul a și fost semnat și parafat.

Capitolul 5.0 Serviciul Administrație Publică Locală Primar Dănilă Vasile

Un colectiv pe care l-am iubit...și de care m-am simțit iubit!

Pe data de 10 Septembrie 2005, m-am prezentat în birou, la Serviciul Administrație Publică Locală. Avantajul meu, de data asta era că după 11 ani de activitate în Primărie eram familiarizat cu toate problemele și nu mai trebuia să o iau de la zero ca data trecută. Așa că am dat o adunare, un semnal pe la toate răspândirile (aveam în subordine Arhiva, Secretariat Primar, Secretariat Viceprimar, Compartiment informatică, Biroul Juridic, Inspector registrul agricol, Registratură, Curierat, și un post Relația cu consiliul Local, vacant) așa că pe la ora 10 ne-am adunat cu toții. Nu erau multe de spus, ne cunoșteam foarte bine toți, le-am spus „*Bine v-am găsit*” în noua postură și că sper ca lucrurile să meargă la fel ca până acum. Poate chiar o să mă străduiesc, așa cum mi-e firea, și cu sprijinul vostru, să fac în așa fel ca lucrurile să meargă chiar și mai bine .

Am stabilit cu secretarul, Domnul Dinu Vasile, atribuțiile serviciului, am întocmit Fișele postului pentru fiecare post și persoană și lucrurile mergeau foarte bine. M-am implicat mai mult în problema Relația cu Consiliul local unde nu se prea cunoșteau exact limitele și competențele și unde postul era și vacant. S-a ocupat peste câteva luni, la fel ca și postul de la Arhivă, de unde funcționara se transferase la Serviciul Stare Civilă. Am constatat că personalul din componența Serviciului, probabil și prin faptul că

erau răspândiți prin toată clădirea, nu erau prea apropiați, existând doar strict relații de serviciu. Așa că am convocat o ieșire la Pensiunea Otopeni pe motivul numirii mele și a avansării Domnului Dinu Vasile. A fost nemaipomenit, într-o vineri după masă că tot aveam program scurt. Ne-am simțit foarte bine, s-a dansat, cântat. Mi-au mărturisit că așa ceva nu au mai petrecut niciodată. În următoarele luni, de fiecare dată cu ocazia sărbătoririi zilei de naștere a unuia sau mai mulți colegi dacă se nimerea ne întâlneam acolo și era deosebit de plăcut. Și parcă și treaba la serviciu mergea mai bine, colaborarea în cadrul colectivului era mai fructuoasă.

Replica pe care o aveam cu doamna Florica Damaschin, spre deliciul colegilor!

- *De când noi ne-am, tu te-ai mai?!*
- *Nu m-am mai, da mai că m-aș!*
- *Atunci hai să ne...*
- *Și dacă ne?*
- *Până ne, noi ne-am!*

Nu știu dacă v-am mai povestit , dar de când am început serviciul la Administrație publică, în fiecare lună , ne întâlneam la Pensiunea Otopeni, în prima joi din lună și îi sărbătoream pe cei care au mai adăugat un an, în luna precedentă.

De obicei mai duceam de acasă coniacul și pentru fete o vișină. Dar toți se simțeau minunat și parcă deabia așteptau să vină ziua stabilită. Am început să invităm și foștii colegi, pensionari. Dar toate acum sunt doar amintiri!

Am făcut câteva ieșiri reușite la locația din Valea Doftanei . Pentru mine are o istorie mai specială. Pe vremuri a fost școală, pentru copii din cătunul Valea Doftanei. Dar încet, încet, populația, adică tinerii s-au mutat la oraș și așa a devenit nefolosită.

Eram la Întreprinderea MGB, șef de Secție și am primit dispoziție să mă ocup de repararea clădirii, ajunsă în paragină și amenajarea ca locație de protocol. M-am deplasat la fața locului, era un loc minunat. Până atunci nu mai fusesem pe acolo. L-am luat de la început și pe Zaicenco, subinginer constructor, că mă gândeam că va trebui să facem ceva modificări și îmbunătățiri. Le-am pus pe hârtie, adică Zaicenco, și le-am prezentat directorului. Inițial erau 5 încăperi în care probabil funcționase școala clasele 1-4 și o cancelarie. Avea și o pivniță destul de încăpătoare. Am prevăzut în proiect o sală mare spațioasă, demolând zidul dintre încăperile de la mijloc, iar peste două din ele am amenajat o mansardă, cu scară metalică exterioară de acces, o mică terasă și două dormitoare. A fost agreat proiectul, așa că am format o echipă pe care în fiecare zi, dimineața o ducea dubița de la pompieri. S-a lucrat aproape o vară, dar la sfârșit a ieșit o căbănuță super.

Acolo s-au ținut tot felul de sindrofii, era o locație dotată cu tot necesarul și oferea confort maxim. Dar a venit Revoluția și tot ce era construit pe timpul Comunismului nu mai era bun. Așa că a rămas abandonată din nou. Surpriză, Primăria Generală repartizează clădirea pentru a fi reparată, Întreprinderii Ascensorul, acolo unde eu eram Inginer Șef cu producția. În fabrică era un Patron care se ocupa de Bufetul de incintă. Imediat a solicitat să-i fie atribuită o încăpere cu chirie, pentru a amenaja un fel de magazin sătesc. Și totul funcționa foarte bine. Am mai făcut și noi câteva ieșiri cu personalul TESA, îmi amintesc doar că am dus o oală de 50 de litri, în care am fiert vinul adus de fiecare de acasă, câte o sticlă, numai că deja de multă vreme o sticlă era de fapt un PET de 2 litri. Nu-i mai amintesc doar că ningea cu fulgi mari ca în povești, era un strat gros de zăpadă și noi afară jucam fotbal. Apoi seara, târziu puțini câți am mai rămas din conducere să punem fabrica la cale, ne pregăteam de plecat spre casă. Între timp venise unul cunoscut, Ionescu, îi ziceam codiță și s-a lipit și el la petrecere. Că mâncare și băutură era berechet. Numai că se făcuse ora 2.00 și drumul până acasă era lung și

troienit. Așa că am apelat la Ionescu, care era cu căruța, să ne ducă până acasă.

Ne-am urcat trei în dricul căruței, era confortabil ca la cușetă că avea fân în dric, iar al patrulea s-a urcat sus lângă căruțaș. Luasem cu noi o sticlă cu vin și acolo în căruță încă mai continuam cu degustatul cu Ciubotaru Ioan, Directorul de atunci. Am ajuns în oraș, primul popas a fost în cartier la Director. Am văzut-o în geam pe colega de birou și soția Directorului, probabil îngrijorată. Dar Nelu Ciubotaru insista să mergem la el la garaj să vedem la sursă ce vin bun are, din podgoriile de la Ștefănești. Am ajuns și la Stadionul Dinamo, într-un târziu, cred că era către ora 4.00 și încă mai avea de mers. Dimineața a fost un pic greu cu trezitul, dar doar așa, după o băută de felul ăsta, nu-mi mai trebuia nici să văd băutura o lună de zile.

Apoi am ajuns la Primărie și parcă cabană din Valea Doftanei venea după mine. Primăria a preluat-o și urma să fie amenajată ca și tabără de vară pentru școlari. Numai că Societatea care trebuia să execute lucrarea CONSTRUC, fostul T.C.Ind., nu a mai ajuns să finalizeze lucrarea. Am făcut câteva ieșiri cu grătare, mici bere și foc de tabără. Și chiar și vreo 2-3 Revelioane, de care ne amintim cu plăcere.

Mai ales a doua zi, când colegii mai tineri au venit cu copilașii . Mai acum câțiva ani am rămas surprins când l-am văzut în parcare pe feciorul lui Cosma Sorin. Atunci copilaș, acum student. Și mi-am dat seama că într-adevăr am îmbătrânit.

Numai că Dracul nu se rabdă să nu-și bage coada, când parcă totul mergea mai bine ca niciodată, cineva „a dat cu piciorul într-un mușuroi de furnici” adică a tulburat Primăria. S-a aflat că de prin anul 2003, toți angajații din cadrul Direcției economice, 43 la număr, (inclusiv casieriile, deși legea prevedea clar că acest personal nu poate fi încadrat ca funcționari publici, doar personal contractual !) primeau stimulente la salariu, sume considerabile... Cu amenințarea desfacerii contractului de muncă dacă ciripește careva. De fapt cine era fraierul să demaște așa ceva. Probabil că

informația a apărut de la cineva de la bancă, acolo unde se putea vedea ce sume erau trecute lunar pe card.

S-a sesizat sindicatul, scandal mare, ședințe, greve și proteste. Primarul susținea că e ceva legal așa că nu e cazul să fim invidioși. De fapt ei au făcut o mânăreală, undeva în lege zicea că cei care se ocupă de recuperarea creanțelor beneficiază de un anume procent din suma recuperată, sub formă de stimulent. Ori în Primărie era în Cadrul Direcției economice un Birou care avea asemenea atribuții, dar aceștia mai mult cheltuiiau, „văduvind” bugetul local cu miile de somații trimise pe poștă în regim de confirmare. Dar această atribuție a fost extinsă la întreg personalul, pe motiv că toți furnizează informații! Totul era ilegal, nu exista o Hotărâre a Consiliului local, sau măcar o Dispoziție a Primarului, avizată pentru legalitate de Secretarul municipiului, care nici nu avea cunoștința de așa ceva. Totul se desfășura în baza unui tabel nominal conținând 23 de nume și prenume, sumele aprobate și semnăturile Directorului economic Rusu Ion și a Primarului Dănilă Vasile. Deși Primarul a negat în primă instanță, în discuțiile cu sindicatul că ar avea cunoștința de așa ceva. De fapt la un pahar de bere în plus, unul dintre cei patru șefi a răsuflet, că de fapt se practica procedura „Parandăratului” și că Primarul avea partea Cezarului!

La toți ni s-a părut și așa și era, o hoție, de atâta vreme. Eu ca șef de Serviciu aveam un salariu de 3508 lei, îmi amintesc exact, în timp ce colegii mei mai primeau lunar stimulente în valoare de 4500 de lei. Era strigător la cer!

Sindicatul a făcut sesizări, au fost discuții în Ședințele Consiliului local, s-a sesizat prefectura, dar lucrurile s-au tot tergiversat și au rămas încurcate, fără vreo finalitate. Probabil că și la nivel mai înalt lucrurile era la fel, așa că asta e Românică noastră!

În aceste condiții când toate mergeau prost, Secretarul Dinu s-a pensionat anticipat, ne mai rezistând stresului și presiunilor existente. Eu eram în concediu de odihnă, plecat la prieteni la Sinaia timp de o săptămână. La plecare, am trecut prin Ploiești și i-am lăsat

fiicei noastre o plasă cu alimente și fructe. Nu știu în ce condiții, prin mașină sau portbagaj, telefonul meu mobil a căzut în plasă, așa că a rămas în balcon la Ploiești. Am observat asta seara, la prieteni, când voiam să sun pe cineva. Am sunat la fiica noastră și a confirmat că telefonul era în plasă! Așa că am fost liniștit, o săptămână de concediu fără telefon mobil, odihnă perfectă! Numai că la București era agitație mare (Mi-a povestit ulterior colega de birou). Primarul mă suna înnebunit, amenința că mă dă afară și mă desființează, că nu răspundeam la telefon. Voia să vin cât mai repede, să preiau atribuțiile Secretarului, că erau documente de semnat și totul era blocat. Într-adevăr, în fișa postului la mine scria că preiau atribuțiile secretarului atunci când acesta lipsește, bolnav sau concediu, etc. Numai că acum ”juridicește” era cu totul altă situație. Am petrecut o săptămână de neuitat, plimbări prin Sinaia și împrejurimi pe valea Prahovei.

La întoarcere, mi-am recuperat telefonul, fără să verific nimic. În drum spre București, pe la Otopeni sună telefonul, trag pe dreapta în parcare și răspund; mă suna colega de birou:

- *Unde sunteți șefu’, haideți de urgență la serviciu că vă caută Primarul înnebunit, e nervos foc, mânios că nu răspundeți la telefon; zice că vă dă afară, vă desface contractul de muncă!*
- *No drace, da ce s-o fi întâmplat?!*

Ajung acasă, o las pe soție și mă prezint la serviciu la Primar. Era turbat, desfigurat la față, dar calm îmi explic situația, că de fapt eu nu am cui să preiau sarcinile, nu am pe cine să înlocuiesc. Primăria Sectorului 4 nu are în momentul de față Secretar. Dar nu înțelegea substratul, insista și amenința în caz că refuz. Și tot legea prevedea în mod expres că la nivel de municipiu Secretarul trebuie în mod obligatoriu să aibă studii de specialitate, adică studii juridice! Deci nu putea să mă numească prin dispoziție! Așa că am ieșit și l-am lăsat bodogănind, spunându-i că eu sunt conștient de

afirmațiile mele, cunosc reglementările actelor normative în vigoare și îmi asum consecințele. Poate să ia orice măsură dorește, eu o să reacționez în consecință!

(De fapt cu câteva luni mai devreme îmi retrase atribuțiile de Ofițer de Stare Civilă și dreptul de a mai oficia căsătorii. Deși aproape un an de zile am exercitat aproape singur această sarcină. Dinu Vasile, Secretarul era plictisit, bolnav, se pregătea să iasă la pensie, Șeful Serviciului Stare Civilă mai tot timpul sâmbăta și duminica era ocupat cu alte probleme, iar Primarul, de obicei nu servea așa ceva , doar în situația în care cineva dintre VIP-urile orașului apelau la serviciile lui, așa simbolic. Dar Oricum, și atunci trebuia să vin , pentru că erau mai multe căsătorii programate și chiar și la cea pe care o oficia primarul trebuia să fiu foarte atent la procedură și semnături în registrele respective. Cu textul era mai simplu, că aveam scris pe o coală A4, scris cu litere format 16 și citea. Eu am fost numit prin Dispoziție a Primarului pe motiv că am atribuții de a-l înlocui pe secretarul primăriei. Dar până la urmă s-a invocat faptul că nu aveam atribuții în acest sens ca Șef Serviciu Administrație publică locală).

Dar să revenim la problemă; a tot priticcit-o, cred că s-a consultat și cu prefectura (eu îi sugerasem să o numească pe una dintre Juristele din cadrul Biroului Juridic, persoane care legal îndeplineau condițiile necesare a ocupa postul de Secretar al Primăriei Sectorului 4. Eu, ca subaltern direct, cu experiență, o să-i acord tot sprijinul. Dar eu nu pot ocupa acest post!)

În cele din urmă a numit-o pe Badea Viorica, a cărei dispoziție de numire am semnat-o până la urmă, în situația asta așa de încâlcită creată.

Lucrurile din păcate nu prea funcționau bine, Badea Viorica era cam ”subțire” în probleme de specialitate. Așa că Primarul a început să caute soluții. Tocmai se încheiaseră alegerile locale din anul 2012, Primarul Dănilă Vasile a fost reales pentru a patra oară (Oare ce o fi fost în capul cetățenilor alegători, după trei mandate în care nu s-a făcut nimic să-l mai alegi încă odată! Doar pe motivul

că „E băiat bun”!) Se discuta varianta aducerii secretarului din comuna Ștefănești, Domnul Dan Nicușor. Viorica era împăcată cu gândul schimbării din funcție; era și ea conștientă că de prea multe ori a fost depășită de situație. Și i se promise postul de Șef Serviciu Stare Civilă. Așa că totul era calm și liniștit! Mă consultă dacă este legal acest transfer, pentru că urma să semneze Dispoziția primarului ca Secretar, pentru legalitate și oportunitate. Am înțeles că era dorința arzătoare a Primarului, care era deja implicat în foarte multe procese și Domnul Nicușor Dan i-a dat asigurări că va rezolva favorabil și va găsi soluții pentru toate situațiile.

- *Viorica dragă, dacă vrei o părere sinceră, eu îți spun că nu e legal. În situația transferului articolul de lege prevede situația posturilor echivalente, ori de la Comună la Sector e o cale lungă! Dar poți să faci cum crezi tu de cuviință!*

De a doua zi am plecat în concediu de odihnă, aveam și o grămadă de ore suplimentare acumulate cu ocazia pregătirii și desfășurării alegerilor locale, trebuind peste tot să fiu în preajma Vioricăi, ea fiind începătoare în acest domeniu. La întoarcere l-am găsit pe Domnul Nicușor Dan, foarte bățos, în biroul Secretarului. Am stabilit câteva probleme de principiu privind activitatea mea, fiind șeful meu direct, dar am dedus că nu prea eram considerat ca parte a ecuației desfășurării problemelor Administrației publice locale. Mai ales că a modificat în mod major procedura și formularistica, documentele privind relația cu Consiliul local. Relația era distantă, eu îmi vedeam instituțional de sarcinile de serviciu fără să discutăm prea mult.

Am aflat că în timp ce eram în concediu de odihnă a modificat Regulamentul de Organizare și Funcționare a Consiliului local și ROI-ul, adică Regulamentul de ordine internă. A intrat puternic să facă ordine la Direcția economică, unde lucrurile se desfășurau arbitrar, după bunul lor plac. A început să analizeze și să verifice

problemele și dosarele penale pe care le avea primarul și întâmplător eram de față când i-a spus Primarului următoarele :

- *Am analizat problemele, dar la câte nereguli sunt, mă mir că mai ești în libertate!*

Nu i-a căzut bine Primarului, dar cred că era adevărul curat! Cei de la Direcția economică, ca de obicei jucau tare, pe linia șantajului. I-au aprobat sumele prevăzute de Lege în situația transferului din altă localitate, deși Domnul Nicușor Dan făcea naveta cu mașina personală de la Ștefănești. Și de obicei mai și întârzia, că poate acolo la Ștefănești tot așa se desfășura activitatea. Ba mai mult, în fiecare lună i-au decontat transportul, adică i-au dat bani de benzină. Dar cum?! Își făcea mai multe ordine de deplasare (delegații) care erau duse de cei care aveau drum la diferite destinații la semnat și astfel deplasarea fiind cu mașina personală, în acte, i se deconta cantitatea corespunzătoare de benzină.

Nu mai știi, poate au mai fost și altele de felul ăsta, dar toate s-au întors împotriva lui, așa că a trebuit să o lase mai moale, să nu mai facă pe justițiarul, fiind strâns cu ușa de Direcția economică!

Dar situația s-a "nasolit" când cineva (se pare că chiar Primarul ar fi fost, în urma unui duel pe probleme de proiecte de hotărâri de Consiliu Local) a făcut sesizare la A.N.F.P.(Agenția națională a funcționarilor publici) privind modul fraudulos în care Domnul Nicușor Dan ocupa postul de secretar al Primăriei Sectorului 4. În Ședința Ordinară a Consiliului Local, Domnul Nicușor Dan, a venit cu o Notă explicativă, în care susținea legalitatea ocupării postului și avizul A.N.F.P. favorabil (Așa era, A.N.F.P. au dat aviz favorabil în urma discuției cu Primarul care și-a exprimat dorința de a-l avea ca Secretar! Numai că întâmplător, am avut o discuție cu cineva de la A.N.F.P. – într-o perioadă de vreme în care toată lumea se ferea să vorbească cu A.N.F.P.!- persoană care ne reproșa că i-am pus într-o situație delicată.

- *Am crezut că vă înțelegeți și nu vor fi probleme. Noi am înțeles că e spre bunul mers al Primăriei! Avem și noi probleme acum!*

Cu toată intervenția și consilierii au luat act de Notificarea venită din partea Primăriei Generale prin care ne cerea să intrăm în legalitate. Și au fost de acord în unanimitate cu motivația și solicitările Primăriei generale. A doua zi au fost redactate Hotărârile de Consiliu local adoptate și Domnul Secretar le-a semnat. Dar a revenit, le-a barat cu o linie oblică și și-a strâns lucrurile și a plecat acasă, demarând o procedură de șantaj ordinar. Se bloca toată activitatea Primăriei și a Consiliului Local. Primarul l-a chemat la serviciu, telefonic, apoi a doua zi l-a notificat în scris, plicul fiind trimis personal prin inspectorul de la compartimentul Resurse Umane, Dumitru Victor, care întâmplător era de loc tot din Ștefănești. În ședința recentă, printre altele se aprobase rezilierea Contractului de administrare a parcarilor de pe raza Sectorului 4 de către SC Parking COMPANY, firmă în care erau direct interesați unii consilieri.

M-a chemat primarul și m-a somat, să semnez eu hotărârile de consiliu, pentru că trecuseră deja mai mult de 5 zile și nu se materializase nimic.

Am refuzat în prima fază, dar la presiuni și amenințări am cedat. Eram conștient că totul se blocase, activitatea Primăriei și a Consiliului local era paralizată. Și la urma urmei, am fost de față la ședința respectivă și cunoșteam ce hotărâseră consilierii locali. Dar am solicitat de urgență, începând cu a doua zi să fie emisă Dispoziția Primarului prin care să fie numită Secretar al Primăriei Sectorului 4, Buzaș Violeta, din cadrul Biroului Juridic. Așa s-a și întâmplat. Și lucrurile au început să se miște.

Dar surpriză, peste vreo trei săptămâni primesc un telefon de la Poliție, prin care mi se solicită să mă prezint în data de, la ora., având în vedere că pe numele meu s-a depus o Plângere penală. Am rămas blocat, nu puteam să înțeleg ce se întâmplase și care poate fi

motivul. La prima convocare nu era persoana în cauză, lipsea din motive de intervenții urgente, așa că am fost reprogramat. Așa am aflat că cineva îmi făcuse plângere penală pentru faptul că am semnat de legalitate și conformitate Hotărârile de Consiliu local din ședința cu pricina. Eram acuzat de abuz în serviciu, uzurpare de funcții, fals în acte publice. Mi s-a cerut să scriu o declarație privind modul de desfășurare al Ședinței și împrejurările în care am semnat acele documente. Și mai mult, în cuprinsul Plângerii penale se cereau despăgubiri pricinuite de anularea Contractului de administrare a parcarilor pe raza Sectorului 4 de către Firma SC Parking COMPANY!

Întors la serviciu, primesc un mesaj pe telefon:

- *Denunțul este salvarea!*

Ce mare fraier, a crezut că rămâne anonim. Doar aveam numele lui în agenda telefonului! Atunci am înțeles că sunt jocuri politice și că am intrat într-un joc periculos. Au urmat zile grele și nopți nedormite. Deși mă consideram nevinovat și eram convins că nu am făcut nimic ilegal, mă speria gândul că voi fi acuzat, nemaivând încredere nici în Justiția română. Mai ales în cazul ordinilor și jocurilor politice murdare. Peste câteva zile, mă cheamă Secretara, Buzaș Violeta și îmi arată adresa venită de la Procuratură prin care se solicitau anumite precizări în legătură cu acest eveniment.

Norocul meu a fost că am prezentat Fișa postului, în care la ultimul aliniat era scris foarte clar:

„Îndeplinește atribuțiile secretarului în timp ce acesta se află în concediu de odihnă, de boală sau alte situații”!

Numai că Domnul Dan Nicușor nu cunoștea acest amănunt, în cele aproape trei luni cât a stat în Primărie nu a apucat să se ocupe și de Fișa Postului subordonatului direct. De fapt a fost plecat doua

săptămâni în concediu de odihnă, dar a împrumutat-o prin Dispoziție pe Buzaș Violeta să-i preia atribuțiile!

Pentru mine a continuat coșmarul, convocări la Poliție și Procuratură, declarații. De-abia după mai bine de un an de zile am primit acasă o înștiințare că am ieșit de sub urmărirea penală, un fel de N.U.P.! Dar acest eveniment a contat foarte mult în viața mea, mi-a tulburat liniștea și mi-a afectat negativ sănătatea. Dar, cred în dreptatea divină și poate odată vor simți și cei care mi-au făcut viața un calvar, cel puțin la fel!

Altfel, în cadrul Serviciului lucrurile mergeau foarte bine, am reușit să formez un colectiv unit, încheșat, care era pe fază la orice solicitare din parte a cetățeanului sau a Consiliului Local. Foarte des organizam ieșiri la „Pensiunea Băneasa” unde ne simțeam excelent, în ultima vreme invitam și pensionarii, foștii colegi.

Merită menționat că pentru pregătirea Ședințelor și materialelor, dosarelor, se ocupau patru persoane. Cu puțin înainte de a veni eu la acest Serviciu, Doamna Mihaela Radu s-a transferat „șefă de cabinet”, adică la Secretariatul Primarului, iar doamna Florica Damaschin, care oricum era la cabinetul Viceprimarului, s-a pensionat. Am avut angajat un băiat bun și priceput pe postul Relația cu consiliul local, dar după vreo 5 luni a plecat, găsindu-și o slujbă mai bine plătită. Am rămas doar cu Aurelia Mișu, inginer Zootehnist, responsabilă cu problemele de Registru Agricol, o femeie care s-a dovedit a fi de o corectitudine și un caracter deosebit. Împreună am dus toate sarcinile Serviciului până la pensionarea mea. Am învățat-o încet, încet să lucreze pe calculator, am introdus-o în toate amănunțele privind Relația cu Consiliul Local iar eu am intrat pe Calculator și am învățat tot ce ține de evidențele și conducerea Registrului Agricol. Amândoi am reușit să facem o echipă puternică și eficientă, ne-am împărțit lucrările pe faze în așa fel că totul ieșea foarte bine și în timpul cel mai scurt!

Făcând o analiză a componenței Consiliului Local, din anul 1994, trebuie să constat o deprecieri constantă și permanentă a calității Consilierilor locali. Din 1994, când erau avocați, ingineri,

profesori, economiști, etc. care atunci când deschideau gura aveau ce afla de la ei, s-a ajuns la alegeri ca locurile de consilieri să fie plătite, „oameni de afaceri” și „manageri”! De spețe îndoielnice, care urmăreau doar afacerile proprii și tot felul de ”blaturi” de partid sau votând hotărâri în avantajul personal.

Cu toată buna noastră organizare, anticipare a lucrărilor și pregătit șabloane, pentru mine și colega de birou, Aurelia Mișu, cu care pregăteam materialele și dosarele pentru ședințele Consiliului local, era în fiecare lună o zi de corvoadă, „Vinerea neagră”! Dosarele cuprinzând materialele aflate pe ordinea de zi a Ședinței Consiliului local, Ședință care de obicei se ținea în ultima zi de joi a lunii, trebuiau distribuite la consilieri pentru a fi studiate cu cinci zile înainte și ziua asta era vinerea anterioară. Nu pot să uit stresul, umilința și disprețul la care eram supuși în ziua respectivă. Pe vremea Secretarului Bucur Nicolae, la începutul fiecărei luni, fiecare șef de serviciu primea o listă cu proiectele de hotărâre ce urmau să fie dezbătute pe ordinea de zi a Ședinței ordinare lunare, cu termen de predare a materialelor la Secretar. Dar odată cu plecarea în pensie a Domnului Bucur Nicolae, s-a extins democrația, în sensul că fiecare venea în fiecare lună cu ce considera a fi necesar și oportun. Dar asta a condus la o situație de neimaginat, toți se trăgeau pe fund până către sfârșit, în așa fel că aproape întotdeauna, în dimineața zilei de vineri încă nu era definitivată Ordinea de zi. Problemele veneau de obicei de la Direcția Economică, unde șefă era „Contabileasa” Mihăilă Aurelia, despre a cărei calități cred că am mai menționat și de la Serviciul gospodăresc, unde șef, director, era un „Ciocoflender, Marcu Valer. (trebuie menționat faptul că atâta timp cât am condus Serviciul gospodăresc era încadrată în Organigramă ca Serviciu. Mi se pare și normal, că doar Primăria oferă cetățenilor servicii și nu direcții! Dar în luna imediat următoare, s-a modificat organigrama, având în schemă încă o Direcție. Bineînțeles, șeful cu salariu corespunzător.)

Așa că de multe ori, aproape întotdeauna, materialele de ședință nu erau gata pentru a fi multiplicare și puse în dosare, lucru care ne făcea să rămânem și după terminarea programului, până pe la ora 17.00-18.00. (Recordul a fost de câteva ori ora 23.30, oră la care Secretara Buzaș Violeta mai corecta încă materialele colegilor directori, super pricepuți, pentru a putea fi semnate de secretar, primar și apoi multiplicare și aranjate în dosare. Precizez că în fiecare lună se pregăteau un număr de 10 dosare, de multe ori în 2-3 volume (pentru fiecare comisie, Primar, Secretar, Președinte de ședință și Cabinet Consilieri).

Se modifica ordinea de zi în sensul că se retrăgeau proiecte de hotărâri de pe ordinea de zi, gata multiplicare și apăreau altele de ultim moment. Noroc că aveam un copiator multifuncțional performant care toca hârtie ziua întregă. Și nouă ne polua plămâni și sufletul corespunzător. S-a tăiat și acel spor de 10 % pentru condiții deosebite, nocive! În timp ce alții primeau stimulente de mii de lei, doar pentru faptul că ofereau informații!

Dosarele și convocatoarele erau distribuite de șoferul George Varga, care și el aștepta pregătit în Blockstart!

Apoi mai apăreau materiale și luni și marți și chiar și în ziua Ședinței ca proiecte de hotărâre suplimentare. Și chiar și la pauza ședinței, în pauză s-a mai redactat materiale urgente, care uneori din neglijența sau delăsarea unora dintre colegi ajungeau în faza asta. Merită menționat că unele proiecte de hotărâre, erau întârziate intenționat, pentru a nu mai fi timp suficient pentru a fi studiate. E și asta o stratagemă!

În fiecare lună erau pe ordinea de zi peste 30 de puncte, se adoptau hotărâri cu sutele (aprox. 300 pe an!), dar nu toate se și duceau la îndeplinire. Sau erau demarate și abandonate pe parcurs! Am programat totul perfect, ar fi putut să iasă totul corect și la timp. Dar din păcate mă luptam cu morile de vânt. De fapt chiar știam cu cine mă lupt. Dar eram captiv, neputincios în fața partidului la conducere, a cărui reprezentant era primarul! Și e al Dracului de rău, să știi foarte bine ce trebuie și cum să faci bine,

dar ești determinat să faci rău. Că așa e mersul politicii și dorința partidului!

Eram mereu expus, orice măsură luam și oricum făceam, tot nemulțumit era cineva. Și luam picioare în fund, era nevoie de proverbiații „Chiloși de tablă”!

Așa, în urma unor lucrări de asfaltare, executate cu întârziere am ajuns în situația de a solicita penalități de întârziere, conform clauzelor contractuale. În cele din urmă am ajuns în instanță, Societatea în cauză motivând că nu s-a putut „turna asfalt” din cauza ploii. Și mai cereau și daune și alte pierderi, care bineînțeles, Primarul mi le punea mie în cârcă, doar eu eram cel care a refuzat la plată întreaga sumă de pe factură, reținând penalitățile de întârziere. Eu care m-am zbatut pentru corectitudine și drămuirea banului public, eram lăsat pradă lupilor! Norocul meu a fost că, așa ca întotdeauna aveam Ful de Ași în mânecă, fără să știe nimeni. În fiecare zi, Stația meteo comunica la Postul local de televiziune Tele 7 ABC, Prognoza meteo. L-am rugat pe operatorul care se ocupa cu problema aceasta să redirecționeze Buletinul Meteo pe adresa mea de E-mail. Așa că la ultima înfățișare în fața Instanței de judecată, am prezentat dovezile. În ziua respectivă a fost Soare și vreme bună. Și am avut câștig de cauză! Deși din partea primarului nu am văzut vre-un semn de bucurie!

Într-o altă situație, mi se cerea să semnez situația de lucrări și factura, deși lucrarea încă nu era terminată. Se făceau presiuni din partea conducerii, cică firma era într-un impas, la înghesuială, au nevoie urgent de lichidități și au nevoie de ajutorul nostru. Oricum și ei tot pentru noi lucrează și ne ajută să reparăm drumurile în oraș. Numai că nu o făceau pe degeaba, nimic nu se asfalta gratis. Am refuzat categoric, le-am spus că factura se poate plăti și fără semnătura mea. Dar bineînțeles că niciunul nu voia să-și asume răspunderea și riscul. Le-am spus de față cu reprezentantul Firmei că eu asemăn asemenea operațiune cu o „Morișcă a Diavolului” din care nu o să mai pot ieși. Acum fac un compromis dar va urma

altul și mai mare, ca să-l pot acoperi pe ăsta, urmat de șantaje și alte probleme. Și așa mi-am făcut dușmani. Reprezentantul Societății de reparații drumuri mai, mai să mă ia de gât, noroc că eram de cealaltă parte a mesei. Și i-a sugerat Viceprimarului să mă dea afară. Numai că nu era chiar așa de simplu. Dar am stricat definitiv prietenia, aia așa puțină cât a fost!

O altă pățanie, ajuns până în instanță la Curtea de conturi. Aproape un an de zile fără să știe nevasta, ne-am uitat la televizorul și locuiam în casa Primăriei, având în vedere că era pus sechestrul asigurătoriu. Ce se întâmplase de fapt. Era vorba de o factură foarte mare pentru lucrări de salubritate, în care tarifele utilizate nu erau cele aprobate prin Hotărârea de Consiliu local. Primarul și Contabila șefă de la acea vreme Mihaela Tudor, susțineau că ei au semnat după ce situațiile de lucrări și factura au fost semnate de Șeful Serviciului, deci de persoana de specialitate. Dar eu eram sigur că nu am semnat, mai mult îmi aminteam și faptul că am comentat aspectul și am făcut o notificare firmei de salubritate în acest sens. Și mai mult, la documentele astea aveam copii Xerox. În momentul în care am prezentat documentele și am solicitat să-mi arate factura cu scrisul meu „Bun de plată pentru suma de...” și semnătura mea, am ieșit din joc. Au rămas ceilalți, dar până la urmă i-a salvat partidul! Dar procedura mișlească prin care au vrut să mă înfunde, a scos la iveală caracterul murdar și mizeria ce plana în jurul meu!

M-am trezit cu o notificare de la ANI, că ceva nu e în legătură cu Declarația mea de Avere și interese. Îi știam bine, mai exact pe cel care se ocupa de zona în care era cuprins și Sectorul 4 București. Am fost reclamat (dar s-a scuzat, cu părere de rău nu poate să-mi dezvăluie autorul, dar mi-a dat de înțeles!) că dețin 4 autoturisme și cum e posibil ca funcționar public o așa opulență! Am explicat că de fapt două erau ale fiicei noastre și una a băiatului, ei fiind sub 30 de ani, Asigurarea auto era exagerat de mare. Așa că le-au „vândut” mamei lor, care le-a înmatriculat pe numele ei. În acte soția mea avea trei mașini! Dar de fapt era o căcănărie, pentru că chiar și așa

mi-a fost foarte ușor de dovedit, capacitatea financiară de a le putea achiziționa pe cale legală. Fata avea un Ford K, în jur de 1000 de euro și un Volkswagwn Golf, de aproximativ 2500 de euro. Iar băiatul un Renault Twingo nu mai mult de 1000 euro. Dar cu salariile noastre și dividendele primite pentru acțiunile deținute la Întreprinderea de rele Titu, nici nu se punea problema. Dar inspectorul de la A.N.I., mi-a recomandat ca pentru a încheia și închide cazul fără drept de apel, să accept să-mi aplice o sancțiune, sens în care mi-a trimis un Proces verbal de Contravenție în valoare de 50 de lei. Pe care l-am și plătit prin virament, la CEC Bank București. Probabil că au avut o oarecare satisfacție reclamanții, dar pentru mine a fost interesant doar faptul că cineva mă are în vizor și mă urmărește pas cu pas. Dar, așa cum mă știu și cum poate ați dedus din cele relatate mai sus, nu le-am dat satisfacția să mă prindă cu ceva, având în vedere că lucram curat și la vedere!

Eram deja o piedică pentru toată lumea. Toți încercau să ocolească subtil legea, dar pe semnătura mea, și cum v-am mai spus, după o acțiune de felul ăsta, după controlul Curții de Conturi, Plătescu mă chema. Și adio serviciu în Primărie! S-a evitat mereu accesarea de fonduri europene, mai ales pentru restaurarea Centrului civic, cu tot ansamblul. Se știe de ce, problema era la nivel național. Din banii europeni nu se putea ciordi nimic. Și atunci s-a preferat un credit de la Pireu Bank București, pe durată de vreo 10 ani. Lucrarea a fost atribuită, în urma licitației unei firme din București, care după denumire și însemnele de pe utilaje și echipamente se ocupa de grădinarit și întreținere spații și zone verzi. Numai că, așa cum se practică, lucrarea a fost transmisă în subantrepriză altei firme, care la rândul ei a executat lucrarea cu o firmă locală, care nu se pricepea deloc la lucrări de pavaje cu piatră cubică sau bolovani. Singurul lucru bun a fost faptul că s-a refăcut rețeaua de alimentare cu apă și canalizarea menajera și pluvială. Dar partea de îmbrăcăminte rutieră și pietonală a fost un fiasco total. Și așa a și rămas, se mai tot cârlesc zonele unde sar pietrele, precum unei babe dinții. Se zice că în joc ar fi fost 3 mașini secund

hand aduse din Germania. A scris presa locală, se poate bănuși doar, dar nimic nu a fost dovedit. Și hoțul neprins e negustor cinstit!

În calitate de înlocuitor al Secretarului Municipiului, în baza dispoziției Primarului, aproape 10 ani am îndeplinit și funcția de ofițer de stare civilă. A fost o activitate foarte interesantă și mai ales plăcută. De fiecare dată când officiam o căsătorie gândul mă ducea departe, la ziua în carte și eu, cu emoții, am spus „Da” în fața ofițerului de Stare civilă!

OFICIERE CĂSĂTORII

Stimați tineri! Stimați invitați! Bine ați venit!

Căsătoria este un eveniment deosebit în viața socială ; bazată pe legi așezate din vremuri străvechi, este sărbătoarea care ne înseninează fețele, scoțând în evidență frumusețea vieții și bucuria de a trăi .

Stimați tineri!

Astăzi, când sunteți hotărâți să faceți acest pas, credem că o faceți după o matură chibzuință, din dragoste, sentimente care vor trebui să vă călăuzească întreaga viață, conștienți că viața voastră de familie este strâns legată de viața socială, că veți împărtăși, ca soț și soție, atât bucuriile cât și greutățile vieții de familie; și nu în ultimul rând, ca viitori părinți să nu uitați, » că părinții sunt datori să-și crească copiii, îngrijindu-se, pe lângă sănătatea și dezvoltarea lor fizică și de educarea, învățătura și pregătirea profesională a acestora, în raport de însușirile lor, spre a-i face folositori colectivității- art. 101- Codul familiei

Suntețiși și ați depus la Primăria Sectorului 4 documente în vederea încheierii unei căsătorii.

În urma verificării actelor prezentate, am constatat că nu există impedimente sau piedici legate de încheierea acestei căsătorii .

De asemenea, martorii, prezenți aici de față, (înțeleg și nașii) nu ne-au semnalat și nu au făcut dovada existenței unor asemenea împrejurări, din care să se constate că nu sunt îndeplinite condițiile legale.

Iar prezenta d-vs și a invitaților, în număr așa de mare aici, denotă faptul că nu v-ați răzgândit și în consecință, putem trece la oficierea propriu- zisă!

Cetățene....., de bună voie și nesilit de nimeni, iei în căsătorie pe cetățean.....? !

Cetățeană..... de bună voie și nesilită de nimeni, iei în căsătorie pe cetățeanul.....?!

Având în vedere acordul vostru și faptul că nu am aflat impedimente în vederea încheierii acestei căsătorii, vă declar Soț și Soție!

Și acum, oficial, chiar dacă sunt convins că ai mai sărutat-o, poți săruta mireasa!

Urmau semnaturile mirilor și ale martorilor, de fapt nașii.

Ca viitori părinți, să nu uitați niciodată că (..... părinții sunt datori să-și crească copiii, îngrijindu-se, pe lângă sănătatea și dezvoltarea lor fizică și de educarea, învățătura și pregătirea profesională a acestora, în raport de însușirile lor, în conformitate cu țelurile statului, spre a-i face folositori colectivității!) - art. 101- Codul familiei

Urmau felicitările, șampania și prăjiturile!

Problemele la serviciu erau tot mai tensionate, în cadrul Consiliului local se instalase o dihonie insuportabilă. Am început să am probleme și acasă, așa că am plecat și m-am mutat într-o garsonieră cu chirie. Dar peste 2 luni sunt convocat la Minister și mă anunță că am fost numit ministru secretar de stat în cadrul Ministerului Administrației și internelor. Altă muncă, alte responsabilități și răspunderi. Dar viața merge înainte!

Capitolul 6.0 Jocuri paralele

Recent angajat pe post, eram străin și singur în Minister. La Personal adică Resurse Umane cum se zice acuma, era Petronela, una dintre cele mai harnice și pricepute „secretare” de pe vremea când eram șef de Secție la IMG București. Dar să revin la Petronela, era singura persoană cunoscută, așa că dimineața, înainte de a pleca cu treburile pe teren, mă chema la o cană de ceai și la o poveste. Ca să ajung la ea, treceam prin Serviciul Contabilitate, cu care începusem să am relații destul de colegiale, mai ales cu șefa, Mihaela Codreanu, divorțată, tânără și zâmbăreață! În birou cu Petronela, mai era o doamnă, Mariana Drăgan, îi ziceau Mari, se ocupa cu problemele de statistică și informatică, încă foarte rudimentare la vremea aceea. Am sărbătorit într-o după-amiază la restaurantul Lacului Herăstrău. Era ziua de naștere a secretarei, șefa de cabinet a Ministrului, Lena (Elena Duma). Am dansat toată seara cu ea și ne-am simțit foarte bine parcă se înfiripase ceva, deși a fost bătaie mare pe mine, (scuzați lipsa de modestie!) la dans fiind prospătură pentru celelalte femei. Totuși Lena a reușit să se impună și a monopolizat situația. La sfârșit, pe la ora 23.00 am ieșit împreună și am condus-o acasă, până în fața blocului ei. Am simțit-o aproape, caldă și drăgăstoasă, ținându-mă de braț! La plecare, ne-am despărțit cu „Noapte bună ,, și un scurt pupic! Am continuat să povestim, să ascultăm muzică împreună, era la modă și amândoi o plăceam pe nemțoaica tânără Nicole, care câștigase recent Eurovizionul cu melodia Ein Bisschen Frieden..

Ajuns acasă, după serviciu, găsesc în cutia poștală o scrisoare... Ciudat, cine să-mi scrie ..Nu îmi era cunoscut nici scrisul. Deschid plicul și surpriză... era o fostă colegă de liceu, Nicoleta. A aflat de mine prin intermediul unui coleg, care mă cunoaște și i-a dat adresa mea. Îmi scria numărul de telefon și adresa de E-mail, contul de Facebook, toate legăturile de pe rețelele sociale. Zicea că m-a visat într-o noapte și a doua zi buimăcită toată ziua s-a gândit la mine. Așa a ajuns la fostul coleg, care a scos-o din impas. Zicea că e singură, a divorțat de mai bine de doi ani și că ar fi încântată să mai povestim, așa ca în anii de liceu, chiar și numai pe rețelele de socializare dacă altfel nu e posibil. Știe că sunt mai dificil în ultima vreme, după problemele avute și mai greu de abordat.. dar încearcă...Spre seară, am sunat-o.

- Salut gagica, ce faci, cum de te-ai gândit, după atâta amar de vreme, tocmai acum la mine?!

- Salut, hai nu face pe nebunu, știi că dintotdeauna ai fost slăbiciunea mea!

-Ai dreptate Nico, dar asta a fost demult. Acum ce pot să-ți spun, doarDoamnă frumoasă, a visurilor mele, aș vrea să-mi fii primăvară, în pragul iernii grele care vine....și îți pot promite doar o plimbare de seară...cu arome "cromatice" de toamnă!

- De ce vorbești așa, aceasta este o toamnă tristă? Nici vorbă. E o frumusețe!

- De unde ai dedus că e toamnă tristă?!

- Păi nu ziceai că ești în pragul iernii! Tocmai, că toamna asta nu e tristă...

- Pe Watsup ai o invitație la dans! La wals.....Noapte bună!

- Noapte bună

-Bună dimineața! Încep cu Bolero.....

- Un început de zi în pași de dans....Îmi place

- Azi va fi o zi frumoasă.....dar cele mai frumoase, vor fi zilele ce vor urma.....!

- Așa va fi

- Vezi, și cântecul ăsta are iz de adiere de toamnă, de sfârșit...da eu îl percep ca pe o durere dulce, plăcută, ca un balsam euforic...!

- Sunt versuri triste, de despărțire, sfârșit și singurătate dar e plăcută melodia

- Hai să mai ascultăm un cântec....înainte de a pleca la serviciu.. folk adevărat

- Am ascultat, Mi-a plăcut. Să ai o zi bună .. Pe data viitoare...

Colega de birou a Petronelei, Mari, mi-am dat seama că urmărește cu orice preț să mă cucerească. Mai mult, în câteva situații, a făcut asemenea scene încât Lena fiind convinsă că am relații cu ea a evitat și chiar a renunțat să mai păstreze relația cu mine și să ne mai întâlnim. Deși era o companie plăcută, o fată finuță și drăgăstoasă. În fiecare zi Mari parcă mă sufoca, s-a prins de acțiune și Petronela și la un moment dat, a răbufnit:

-Ia și fă-i tu ceaiul și stați bot în bot cât vreți!

M-a dat peste cap...dar ajuns acasă am reluat conversația cu Nico...

- Culorile toamnei, acuarelă pastelată și sentimente curmate până la sânge ..cum să nu-ți bucore sufletul?!.....mă gândesc cu ce melodie să fac asocierea!

"Pentru fiecare om există undeva o bucățiță de cer pe pământ. Sau de suflet..."

M-am oprit la asta....e greu de ales!

Toate-s frumoase....

Gata pauza.....Prin grădină la mere, pere, un strugure, mă vitaminizez!....

- Toate sunt frumoase Să te tot plimbi prin toamnă și să ascuți muzica ei.

- Și totuși, cea mai frumoasă lună a toamnei e Noiembriechiar dacă într-o anume zi, uneori fulguiește!

*- Eu cred ca octombrie e mai frumoasă. În noiembrie e frig și da...
Mai și ninge într-o anumită zi...*

... Ieri a fost o zi în care "am fost în Iad"! ..

Am la serviciu o colegă care mă terorizează.. i s-a pus pata pe mine și mă sufocă. Nu văd cum pot scăpa de ea...și necazul e că mă și tentează, studiindu-i designul. E lucrul dracului în casa popii...An o conduită bine stabilită și un punct de vedere foarte bine stabilit vis a vis de genul feminin, dar.... Acum afară e Soare și un vânt călduț de toamnă...

- Nu m-aș fi gândit la o astfel.de iubire " iubește-mă ca pe-o vacanță " dar e foarte veselă și te bine-dispune.

- E mai mult o metaforă.....dar și melodia și versurile, așa cum zici, te bine-dispun! Azi nu am avut timp de muzică...am fost vorbăreți!

Noapte bună!

Tăiam o situație ciudată, două realități care se derulau în paralel, dar total opuse...

Peste vreo săptămână s-a organizat o ieșire în aer liber, într-o joi după amiază, la Cabana Vânătorilor de pe Valea Doftanei. Ne-am deplasat până acolo cu un autobuz „închiriat „ de la RAT București, cu bună dispoziție și chef de petrecere. Cred că era prin luna noiembrie, încă era destul de bine afară. Pe drum, Mari a venit și s-a așezat pe scaun lângă mine, fiind nevoit să mă deplasez, înghesuindu-l pe colegul vecin.

-Vezi Mari, ai grijă că ai copii acasă! ..o apostrofează doamna Margareta Sandache ..

A fost o petrecere de pomină, foarte reușită. Am făcut mici, grătare, am băut țuică, vin, bere... Aveam muzică bună, cabana avea terasă și camere așa că ne-am gospodărit și am dansat, după ce am tras o partidă de fotbal, amestecați, fete și băieți. La dans spiritele s-au încins, poate și băutura ne ajuta să ne simțim zmei ,

așa că joc și voie bună. Mari a reușit să mă acapareze și tot mai mult monopoliza dansul. Se spuneau bancuri, glume, mai și apropouri cu perdea..

-Vai de voi mânjilor, numa gura e de voi, că altfel!

-Nu mă pune la încercare Mari, zic eu, că dacă ți-o pun odată, două săptămâni tot acolo te uiți!

-Hai că te lauzi...

A fost mare distracție, au continuat glumele și dansul. Se întunecase de-a binelea și dansam deja „la sentimento”, lipiți unul de altul! Se cam sedimentaseră cuplurile și se dansa, așa pe semiîntuneric un fel de „mozoleală”! Poate o fi fost alcoolul de vină sau avansurile și atingerile în locuri sensibile ale partenerei de dans, că m-am trezit într-un dormitor în Cabană, în pat pe saltea. Mari era deasupra mea și începuse să mă dezbrace, în timp ce arunca și de pe ea hainele. Așa pe întuneric, a fost o nebunie... Nu-mi amintesc cât a durat, Mari a fost cea care a condus „ostilitățile” fiind foarte activă și pasională. La final am avut senzația că scoate toată vloga din mine. Am reușit să ne îmbrăcăm repede, că pe afară se auzeau pregătiri de plecare. Venise după noi autobuzul și se făcea „prezența” la plecare, să nu rămână careva pierdut acolo peste noapte!

A doua zi am stat mai mult pe teren, a tot încercat să vorbească cu mine la telefon, dar nu i-am răspuns. Nici nu am mai fost pe la birou să semnez condica. Acasă parcă e mai bine și mai multă liniște...Cu Nico eram pe altă lume...

-E toamna în toată splendoarea.....În replică, toamna la Timișoara, văzută din balcon!

- Fiecare cu norocul lui...

- Fii bun suflete! Suflet bun la toate.... într-o zi va picura clorofilă.... înmugurind sentimente.... și cine mai știe!

- *Inegalabilul Păunescu! Atât de sensibil și frumos.*

- Păunescu e genial....de multe ori mi-e ciudă că nu pot meșteșugi cuvintele așa ca el!

Mi-o răspuns în sfârșit Violeta la câteva mesaje și poze cu clasa din liceu....e plecată prin America la una din fete... Da tot nu-mi dă numărul de telefon al soțului ei!

- *Interesant! Dar Violeta a fost la liceul Nr.2, dacă bine îmi amintesc.*

- Pozele sunt cu clasa mea....am fost coleg cu Gicu!

- *Aha!*

- Violeta a fost la 2. Și eu am plimbat-o când eram în anul III!

- *Dar cum v-ați cunoscut? Că ea făcea naveta....*

- În an II a venit la internat. Eu eram de serviciu la Blocul alimentar și ea a întârziat venind mai târziu de la practică. Am făcut pe gentlemanul și am servit-o...și așa am intrat în vorbă și i-am propus o întâlnire. Restul îl știi! Ceva foarte delicat....

O melodie deosebită... în liceu, prin anul IV, dimineața de la ora 8 la 9 se difuza melodia preferată, la cerere.... Într-o zi , am chiulit de la prima oră ca să ascult melodia preferată, dedicată unei fete ...

- *M-a amețit valsul ăsta..*

- Dragostea este o muzică a cărei frumusețe nu se pierde, o suferință dulce, un sentiment delicat...

O melodie frumoasă...de ascultat din zori de zi, până în amurg pentru mine nu există lacrimi....da linia melodică mă liniștește și parcă plutesc!

- *Am revenit...am avut o săptămână tare ocupată. Am stat mai mult acasă zilele acestea. Dar, dansul a fost o plăcere iar melodia sârbească mi-a plăcut mult. Ai dreptate când spui ca te înalță. Eu simțeam asta la cursurile de meditație Ză Zen când Sen- Seiul lovea bolurile tibetane.*

- Am văzut că după dans te-ai retras....da nu știam de ce?! Și eu am fost ocupat,.. pe mâine...

Următoarea zi, după terminarea programului de lucru, am mai rămas, având ceva urgențe pentru începutul de săptămână viitoare, adică luni. Dar după vreo jumătate de oră, mă trezesc cu Mari în birou, vine direct la mine la birou și mă sărută!

- *Ho, ce faci? S-a terminat reprezentatia...Ai acasă familie, copii!*
- *Te iubesc, știi că te iubesc de multă vreme, mi-e bine cu tine și vreau să fiu cu tine!*
- *Mari, te rog, a fost o aventură! Ne-am simțit bine amândoi, dar atât. Eu am alte planuri și alte convingeri vis-a vis de femei! Cunoști foarte bine situația mea, nu vreau să mai am de-a face cu genul feminin!*

Spre norocul meu, a intrat mândioasă Viorica, cea cu Asociația pentru Protecția Animalelor cu o reclamație în legătură cu câinii maidanezi aciuți prin parcuri și pe străzi. Așa că Mari a plecat, eu continuând discuția în problema cu care venise Viorica Bădescu .

Și așa a început coșmarul vieții mele, ceva asemănător cu scenariul filmului „Atracție fatală”! I-am povestit Nicoletei ce mi se întâmplă, că am avut o relație cu o colegă, așa, mai mult un fel de pariu și acum nu mai scap de ea. Dar mi-a zis să n-o iau în seamă, că o să-i treacă...Să încercăm să ne bucurăm împreună de „secund life”!

- *Da, a căzut o frunză....dureros de frumoasă...*

- *Frunza.... și euforia căderii...mi-ar place să plutesc, fără să mai cad.... nici măcar în brațele cuiva!*

- *Nu creed ..Aici e frig și ceață. Ar trebui să ies să tai trandafirii dar nu mă îndur*

- *E un timp pentru orice! Din păcate, încep să cred că așa am fost programați de Eloha!*

Copilăria, adolescența.... toate cu etapele lor.....ne amăgește, ne păcălește, să ne îndrăgostim...pentru perpetuarea speciei... Totul e calculat!

- *Nu chiar totul. Sufletul nu se poate programa*

- Poate că.. ne mai lasă o valență să ne putem deosebi!

- *Nu asta voiam, acum asta e.... s-a dus. E superbă poezia.*

L-ai ascultat vreodată pe Gheorghe Iovu?

- Doctorul de suflete!

- *Da. Mie îmi place*

- E o muzică terapeutică... Dacă ți-a plăcut ce ți-am transmis până acum...nici nu se putea să nu-ți placă muzica lui Gheorghe Iovu!

-*Știu. La muzica lui simți "înălțarea" cel puțin eu o simt...*

- E o muzică de relaxare totală....

Am pus telefonul la priză..... și ca o apă cristalină, curge muzica ...

câteva ore ...O voce minunată...Vasile Mardare - versuri

moldoveanul Sorin Poclitaru....și imagini din filmul

"Undeva...cândva"...l-am văzut în urmă cu mulți ani, eram în

Iași...am ieșit din sală, era seară...și vreo două ore am umblat

buimac pe străzi! Nu reușeam să revin la realitate!

- *Am văzut și eu filmul. Tu ai făcut selecția?*

- Am făcut "capturi" de pe You Tube!

- *Tu chiar „te distrezi" Sau mai bine zis muncești...*

- Pentru mine fiecare zi de mâine e sâmbătă sau duminică!

-*Ești tot într- o sărbătoare. Nu e rău deloc.*

- Se zice că dacă-ți găsești o meserie care-ți place..... toată viața nu o să muncești!

- *Ha, ha....*

- Nimic nu mă mai poate vindeca. Oricâte clinici o să mai cutureier.... Eu sunt bolnav de amintirea ta...

- *Mă bucur. Chiar dacă e tardiv... Interpretul are o voce stinsă și tristă..*

- Să-mi dai o zi din viața ta!.cu Daniel Avram..

Asta e pentru tine....să-mi dai măcar o zi...toată numai a mea!

Dacă acasă pălăvrăgeam la nesfârșit cu Nico, la serviciu Mari, zilnic mă suna la telefon de zeci de ori, cu declarații și cuvinte drăgăstoase, îmi trimitea bilete pe prietena ei, Dorina Socol, de care acum mă simțeam jenat, știind că și ea cunoaște cu siguranță toată povestea. Mă șantaja, amenințându-mă că spune colegilor totul despre noi. Și așa mă juca pe degete! Trebuie să recunosc, îmi plăcea și mie...era meseriașă! Până la urmă, s-a întâmplat exact ceea ce am spus eu...că dacă ne cuplăm odată, două săptămâni tot acolo se uită. Dar de ar fi fost măcar doar atât, două săptămâni! Într-una din zile, am fost plecat cu Viceprim ministru Andrei Bratu, să vizităm mai multe piețe, să luăm ca model și pentru noi (Brașov, Ploiești, Craiova, Miercurea Ciuc.) Am ajuns în București doar pe la ora 17.30. Am intrat în birou, să-mi iau lucrurile, sună telefonul. Era Mari, mă așteptase să-mi spună ceva foarte urgent și important, să merg în birou la ea. Mi-a sărit la gât, sărutându-mă și plângând în hohote:

- *Ieri am făcut un avort, era o fetiță, fetița ta!*
- *Hai tu Mari, nu pot să cred, crezi că e chiar așa ca în filme, odată am făcut sex și ai și rămas însărcinată ...*
- *Eu m-am simțit foarte bine atunci cu tine și probabil asta e explicația ..*

Am ieșit trântind ușa...deja depășea orice limită...până acasă cred că am tot vorbit singur. Pe la ora 7 m-a sunat Nico..Zicea că la ei ninge....

- A venit și prima ninsoare....un pic mai repede ca de obicei!
- *Speram să nu vină până la Crăciun, dara venit și aici*
- Îți trimit Madalina Amon- Scrisoare pe zăpadă...
- "Dacă reușești astăzi să faci pe cineva fericit, bucură-te! Sunt atât de puține persoane ...Ningeninge!
- *Pregătește săniuța*
- Te invit la dans!

- *Superb! Superb! Să trecem de la vals, la tango*

- Închide ochii și ascultă vioara și chitara....detășează-te de orice te-ar putea suspecta de mișcări sau atingeri "păcătoase".....lasă-te dusă în voia muzicii! Cred că asta ar putea fi o filă din a doua viață...secund life!

- *Este meditație pură..*

-Am ascultat încă odată...cu gândul la "întrunirile" de sâmbăta seara din internat...cu tangouri argentiniene și miros de flori de salcâm! Da....e un curcubeu frumos...A apărut și primul!

- *Frumos și elegant*

- Mi-a plăcut să rămân un naiv. Am fost un naiv care s-a respectat. Mi-am hrănit iluziile ...La mulți ani de ziua ta! Să fie cât mai mulți, în "a doua viață", cu sănătate și bucurii!

Când e ziua ta ...Primul cântec a fost de ziua ta... La mulți ani!

- *Îți mulțumesc Mircea. Noapte bună și La mulți ani și ție, încă odată. Nu am știut că și tu ești săgetător sau am uitat*

-Săgetătorii sunt ambițioși și tenace....dar vulnerabili...

Să ne-amintim că tot ce-a fost, e o dragoste fără pereche și nu-i o vorbă fără rost...

- *Atâta timp cât știi să iei frumosul din tot ce-a fost!*

-Ăsta e tot secretul!

Ce e uitarea...o ușă ce o încui, peste tot ce nu vrei să mai fie.....mai pui o scândură...mai bați un cui ..

-*Muzică caldă și o iarnă frumoasă, curată. Mai că-ți vine s-o iubești. Se aude până aici sforăitul...*

-Bună dimineața! Cucuriguuuu! Vine friguuu! Nu mai umblă musca.....se poate sta " gură cască"!

-*Asta e bună rău!*

- Zece minute de muzică.... E devreme.... prea de dimineață...și somnul vameșul vieții, mă scoate din catrene! Nu-i de mers pe coastă, la muls oile...nici pe luncă la cosit otava...da chiar de-ar fi, nu mai sunt " harnic " ca odată! Lumea din jur o ia razna și nostalgia amenință să devină atac de panică.

Bună dimineața! Pentru atunci când te trezești, în timp ce bei cafeaua, ai cinci minute de "terapie" pentru suflet!

-Și asta poate fi terapie pentru suflet.

- De ce-ți place tot ce-mi place mie?! Când văd ghiociei...aud muzica!

-De ce? Poate ne asemănăm foarte mult și nu știam asta.

-O combinație reușită....cu secvențe din Love Stor, undeva, cândva! Noapte bună! Ce visezi, să strângi în brațe!

-Superbă! Prima dată am ascultat-o în acompaniamentul roșilor de tren, în drum spre Timișoara. Azi dimineață când mi-ai trimis-o dormeam și probabil visam.

-Muzică de vis...o tot ascult iar și iar...."m-ai crescut să fiu mai bun decât aș fi putut eu fi ", e o beatitudine, de factură undeva, cândva!

-M-ai sunat. N-am fost pe faza. Îmi place. Îmi place cum sună vioara. Da, mă și vedeam în Grecia

-O cântă destul de bine Bamby, o știi?!

-Da. Cele două surori. Nu?

- De Helene Fisher îmi place mai mult cum cântă în germană!

-Parcă tot mai bine sună în engleză.

-Poate.... fiind nemțoaică m-am obișnuit cu ea așa!

- Ascultă asta. Mi se face pielea de găină.

-Superrrr! Îmi place acest gen de poezie și muzică; în fiecare deslușesc o poveste de dragoste, cu tristeți și despărțiri; aș putea scrie o pagină, despre o iubire mare; și sentimentul despărțirii, dureros de dulce, când simți că mori puțin câte puțin; când marea dragoste încet, chinuitor, se duce.

Audiție plăcută.....am uitat... Bună dimineața!

Cântec pentru neuitare- versuri-Sanda Nicucie. O veste-ți mai dau dinspre mine. E toamnă. Dar la serviciu mă aștepta toamnă cu năbădăi!

A doua zi de dimineață, Mari m-a sunat la birou. Insista și făcea planuri să ne căsătorim. Unde o să locuim, cum procedăm

cu copii. Deși de fiecare dată îi spuneam să uite tot, a fost doar o aventură și atât! Dar într-o zi, tot după program, vine la mine în birou și îmi arată urmele unei tentative de a-și tăia venele la mâini cu lama. O luase razna deja, era turbată, mă voia cu orice chip! Era sfârșit de noiembrie, se apropiau alegerile. A intervenit și insistat pe lângă secretarul general din minister, să o pună în aceeași comisie în care eram eu, adică la monitorizarea secțiilor de votare prin sistemul electronic. La sfârșit, după ce s-au predat materialele și procesele verbale cu rezultatele alegerilor la Comisia Centrală, spre dimineață, îmi spune că a sunat-o o prietenă și ne invită la o cafea, să-i povestim cum a fost la comisie și care sunt rezultatele scontate. Era undeva prin Băneasa, eram cu mașina, parchez în fața blocului și urcăm la etaj. Dar văd că descuie Mari cu cheia și intrăm. Eram doar noi doi în garsonieră. După ce toată ziua m-a frecat și excitat, nu am mai rezistat și am făcut o partidă de sex, după care am și adormit. M-am trezit pe la ora 8.30 și nu am scăpat până nu m-a mai călărit odată! Situația se tot agrava, mă simțeam captiv, nu găseam o soluție de a ieși basma curată din această încurcătură.

Stau în pat, pe spate cu ochii în tavan și mă gândesc la vremuri demult trecute. Te-am iubit, Nicoleta, e o certitudine. Îmi amintesc. Mi-aduc aminte că, la începutul clasei a X-a, toamna, în timpul practicii în agricultură, timp în care încă nu intrasem serios în manuale și studiu la meditații, am cunoscut o fată. Din păcate, nu mi amintesc prea mult din toată povestea de dragoste. Am ales-o dintre toate fetele din internat, pentru sensibilitatea și gingășia ce reieșeau din comportamentul său. Eu eram cu ceva ani de internat la activ! Mă gândeam că va fi o companie plăcută și, prin prietenia aceea, vom învăța, vom experimenta amândoi „alfabetul iubirii”.

Celelalte fete, colege venite de la țară, îmi păreau niște țărăncuțe speriate, timide și stângace, când încercam să le abordez.

Așa a și fost, numai că, la un moment dat, m-am îndrăgostit (cred că i-am spus și „Te iubesc” sau doar i-am scris, ceea ce la puține fete le-am spus!) și din momentul acela, am început să plutesc.

Era o companie deosebit de plăcută, cum nici nu mi-am imaginat, ne plimbam prin curtea școlii, ținând-o de mâna ei mică și catifelată, simțindu-i sufletul vibrând.

Cântam împreună melodii de muzică ușoară, în vogă atunci și, mai ales, „Frumoasele duminici”, interpretată de Marius Țeicu, Olimpia Panciu și Mihai Constantinescu, mai erau, de fapt, ieșirile la plimbare pe Deal, la Cabana Stejarul. Acolo, toată lumea era a noastră, ne rostogoleam prin iarbă, prin pășunea plină de flori și ne trezeam îmbrățișați, sărutându-ne, un sărut dulce, cu gust de frăguțe și mirosea așa de frumos, ca florile de salcâm de pe deal!

- *Te iubesc, micuță Cio-Cio- San, miroși frumos ca florile de salcâm.*

Să nu-ți fie teamă cu mine, dragostea ce ți-o port e cea mai bună garanție că nu ți se poate întâmpla nimic rău! Hai să te învăț alfabetul iubirii, haide să-l învățăm împreună, un lucru e clar, fără iubire nu mai suntem noi, nu mai suntem veseli și plini de viață și entuziasm. În final, cred că e o lege a firii, că fericirea o găsești doar în iubire. Povestește-mi despre tine, spune-mi ce vrei, minte-mă, dar minte-mă frumos, spune-mi că iubirea noastră va dăinui o viață și chiar după moarte! Nu-i așa că e frumos aici sus pe deal!

Mai rămâi un pic lângă mine și spune-mi că fără iubire, fără să iubim nu mai suntem nimic.

Mai vreau să te sărut, nu te teme, ține-mă în brațe fără teamă, sărutul tău o să-mi dea curaj să învăț și mai bine și tu trebuie să te străduiești, să ai note cât mai bune. Peste câțiva ani visez că vom fi amândoi studenți și ne vom plimba prin PARCUL Copou la Iași, sărutându-ne lângă Teiul lui Eminescu. Hai că s-a înserat, întârziem la cină, cred că tot budincă de orez sau macaroane cu brânză avem în meniu, dar ce mai contează, sărutările tale îmi țin și de foame!

Vezi, fii atentă, acolo sus pe cer, în partea stângă, e Steaua polară. Ooooo! De ce te-ai speriat? Am vrut doar să te păcălesc, să-ți distrag atenția și să îți mai fur o sărutare, așa ca de sfârșit de plimbare și apoi ceea ce e de furat e mai bun! Da' chiar, ți-am spus vreodată că te iubesc?!

Dacă bine îmi amintesc, eram pe rând de serviciu în sala de mese și aranjam farfuriile, tacâmurile, sau cămile pentru ceai pe mese. În sala de mese, fiecare aveam locul lui, care se respecta întocmai. Mă gândesc la o prostioară pe care am făcut-o într-o dimineață: pe locul pe care ședea Nicoleta, sub cană am pus un bilețel pe care am scris „Te iubesc!” și am urmărit reacția ei în timpul mesei de dimineață, dar mi-am dat seama că am făcut o prostie: după ce a descoperit bilețelul sub cană, nu a mai băut ceai în acea dimineață și cred că nici nu a mâncat nimic. Mi-a părut tare rău și mă tocau remușcările că am făcut o treabă urâtă, dar dragostea, ce nu face, e mai rea ca diareea! Era o fată drăguță, parcă îmi amintesc, îi ziceam Cio-Cio-San, văzusem un film de dragoste franțuzesc, *Taifun la Nagasaki*, cu Jean Marais și Danielle Darieux.

Sâmbăta sau Duminica seara, la film, în club, la Tv, stăteam pe ultimele scaune în spate, ținându-ne de mână și furând câte un sărut scurt, când se schimbau imaginile pe ecran. Apoi, la sfârșit, mai zăboveam un pic să rămânem mai în urmă, o conduceam pe alee până la capătul gardului de beton (până acolo aveam consemn de la pedagogi!) și la despărțire, la pachet cu „Noapte Bună”, mai era și o îmbrățișare și un sărut. După care, alergam vesel, până la dormitor și mă cuibăream în pat, sub pătură, simțind încă îmbrățișarea și sărutul, adormind și visând clipe de iubire!

Mai ieșeam câteodată la film în oraș, la Cinematograful „Victoria”. Acolo aveam locurile preferate la balcon, prin ultimele rânduri. Mergeam la plimbare prin parc sau la cofetărie, la o prăjitură și un suc.

Dar în următorul trimestru, a plecat din internat, făcea naveta zilnic, de acasă așa că nu ne mai întâlneam. Poate au mai fost și

ceva divergențe, câteva „contre”, dar ceea ce cu siguranță îmi amintesc și pot afirma e că a fost o prietenie frumoasă și elegantă! Am rămas în memorie cu vocea și zâmbetul ei, conversația plăcută și elegantă, de la plimbările noastre. A fost întocmai așa cum iubești un înger, dar știi că are aripi și o să zboare!

Ne-am întâlnit mai rar, am mai scris scrisori, dar totul s-a terminat, așa ca tot ce e frumos pe lumea asta.

A fost o surpriză deosebită, când la terminarea Liceului mi-a trimis o scrisoare și o promoție. Când i-am văzut chipul în cele câteva fotografii lipite pe promoție m-am topit. Tanchistul cu mâinile crăpate și bătătorite de șenila tancului, cu mirosul de praf de tun în nări, îmbătrânit prematur în carapacea uriașă de oțel, a redevenit romantic și melancolic. Clipele de altădată parcă au revenit și ne-am revăzut acolo sus, pe deal, îmbrățișați în iarbă. Am revăzut fetița de altădată ce se alinta, agățându-se de gâtul meu sau cuibărită în brațele mele, seara târziu, pe bancă în curtea școlii, furând câte un pupic, sub teii înfloriți.

Ori jucând șotron tocmai când trecea pe lângă noi profesoara de matematică și mai, mai, era să mă lase corigent în trimestrul ăla!

Dar zgomotul tancului și ordinele tăioase ale Comandantului de pluton m-au făcut să mă trezesc din visare și să revin la realitate.

*Visele se risipesc, ca după somn, în pragul dimineții
Iar eu încă mai stau și mă gândesc,
La întâmplări trecute, din anii tinereții.
Și-mi dau cu seama, că încă te iubesc!*

Seara, de fapt noaptea am fost planton, în schimbul II, adică schimb sovietic, aveai privilegiul să dormi de două ori! Așa că am avut tot timpul să mă gândesc la clipele frumoase de altădată. M-au năpădit amintirile. Amintirile sunt frumoase, dar rămân amintiri,

nu-mi plac, amintirile vin atunci când nu mai există nimic și cuvântul nimic se autodefiniște atât de bine și punctual.

Ce nu aș da să mai fiu câteva ore, câteva clipe școlar! Sâmbătă s-a împlinit anul de la ultimul clinchet de clopoțel și m-a găsit aici la capătul Lumii, la graniță; mi-ar fi plăcut să fiu acolo, în curtea școlii în forfota și tumultul sutelor de glasuri. printre colegi, profesori, prieteni.

Încerc să fac o comparație între Eu, proaspătul absolvent, proaspătul „Bacalaureat” și Tanchistul maturizat înainte de vreme, cu palmele bătătorite și scrijelite de șenile. S-a nimerit să fiu în poligon, în tanc, la instrucție. Am plâns în pumni, ca un copil, am plâns cu gândul la cei mai frumoși ani ai tinereții. În ecuația acestor ani ai fost și tu, în visările ce mă amețesc ai rămas și în amintire rămâi la fel: fetița cu plete lungi, castanii, din serile de dans cu care întâmpinam luna Mai, în suflet cu speranțe.

Cio-Cio-San, Mon Amour! Fata pentru care am spus în șoaptă, sfios și nepriceput, în pragul înserării, primul „Te iubesc!”. Mi-am amintit că la orele de limba rusă, îl studiasem pe Pușkin și că am făcut și traduceri la câteva poezii de dragoste deosebit de frumoase, așa ca asta:

Alexandr Pușkin - Eu Te-am Iubit

*„Eu te-am iubit și poate că iubirea
În suflet încă nu s-a stins de tot;
Dar nici neliniște și nici tristețe
Ea nu îți va mai da, așa socot.
Fără cuvinte te-am iubit, fără nădejde,
De gelozie, de șfială chinuit.
Dea Domnul să mai fii cândva iubită
Așa adânc, așa gingaș cum te-am iubit.”*

E tot ce a mai rămas, e cenușa unei iubiri, care s-a derulat ardent, ca o torță!

Vezi tu, Nico, parcă toate astea le am în minte, cu siguranță mi s-au întâmplat cândva. Aceiași, aceiași poveste! Era cu totul altceva decât ceea ce mi se întâmplă acum. Chiar dacă era o dragoste platonice.

-Atunci scrie! Apucă-te și scrie. Scrie o carte despre toate astea. Amintiri din anii de liceu.

-Încerc să reconstitui frânturi din tinerețe, e finalul.

„Ți-ar spune o poveste ce-a trecut

Însă iubito, condorul tău e mut!

În ochii lui, lumina vrăjii încă mai străluce

Când marea mea iubire, încet, chinuitor, se duce .

Amu îmi storc creierul, să -mi amintesc cui le-am scris?!

Pe vremea când eram tânăr și visător și îmi plăceau cenaclul literar și Flacăra, Violeta, Nico, sau poate Rodica, drăguța din clasa a 8-a și a 9-a?!

-Eu nu-mi amintesc să-mi fi scris mie asta dar o să mă documentez cândva. Când mai fac un drum acasă

- Nu le-am trimis, le aveam doar în arhivă, da am ars totul, cu scrisori. Într -un moment de "rătăcire"! Prin anii 80.

-Păcat.

-Sunt tare curios ce am scris în scrisorile alea, ce era în capul meu de soldățoi, sau poate simulam doar scenariu pentru viitoarea proiectată carte autobiografică.

„Îmi mai fac câte o "radiografie" retrospectivă!” Ninge pe strada mea. Se-așterne covorul de nea. Pe acest covor, mâna încetișor
Scrie un nume, de care mi-e dor.” Ce cântec frumos era .

-Bună dimineața. Nu știi unde le găsești dar asta m-a atins la suflet. Și pe strada mea ninge frumos. Aseară cred că erai trist, cel puțin asta mi-au sugerat melodiile pe care mi le-ai trimis.

-Muzica asta și versurile le am și le port în suflet de când mă știu. Poate acum răbufnesc și dau în clocot afară.

-E o perioada mai sensibil a anului, dar nu lasa tristetea sa te cuprinda.

-E o melancolie dulce, placuta ca un drog, uneori ma simt obosit si as vrea sa dorm, mult si sa ma trezesc intr-o alta lume, mai buna.

-Ziua mea e mai frumoasa azi. Un inceput cu zambet cald si optimist. Depinde de tine cum privești lumea, din ce unghi. Eu caut frumusețea în tot ce mă înconjoară și deși sunt mai tot timpul singură, nu sunt tristă. O ascult iar și iar.

-Nici eu nu sunt trist, e mulțumire și fericire totală! Dar lipsește elanul și entuziasmul din tinerețe; eu altceva visam că va fi cu lumea asta. Mai plastic să mă exprim, tot mai departe e cerul promis de viață. Și zilnic bem otravă, crezând că-i adevăr. În rest totul e bine! Muzica ce o cântă fata asta e la fel ca acum 10 de ani! Cred că am ascultat de 100 de ori. Prieten drag, am trăit câteva ore în trecut.

-E o preocupare frumoasă și interesantă, se pare că te captivează. Eu l-am ajutat pe George la curățenie, am gătit și am mâncat împreună. A fost bine. Acum lenevesc.

-Dintotdeauna am fost un autodidact, mi-a plăcut să învăț singur și să fac lucruri noi.

-Mai sunt cele de spiritualitate, de muzică, de gătit, natură sau viața animalelor. Știi ce mult semănăm cu animalele?

-Nuuuu! Animalele ne sunt superioare!

-E interesant cum își manifestă afecțiunea

-Ele trăiesc într-o "lume" frumoasă!

-Totuși seucid între ele E adevărat, pentru a se hrăni

-E un echilibru în biotop, nu adună averi

-Iarna mea văzută pe geamul de la bucătărie

- Se pot scrie scrisori pe zăpadă. Noapte bună!

- Noapte bună!

- Eu vreau să-ți spun ca te ador. Și eu! O melodie deosebită!

Excelent. Am ascultat de 3 ori!?

Hai că, e ora de plecare la serviciu. Pa!

La al doilea tur de scrutin, după ce s-au predat materialele am fugit repede acasă. Am dormit și pe la ora 10.30 m-am prezentat la serviciu. Dar clădirea Ministerului era aproape goală, Băsescu fusese reales, așa cum era de așteptat, așa că liber la program. Dar când mă pregăteam de plecare mă trezesc cu Mari în birou .

-Ce faci? Nu vezi că toți au plecat acasă! Hai să mergem și noi undeva. Știi eu un loc minunat!

-Nu pot merge, că am ceva programat pentru astăzi.

-Hai, stăm doar o oră și ne întoarcem să-ți rezolvi problemele .

Habar nu am de unde avea informația, sau poate că a mai fost pe acolo și cu altcineva. Dar am urmat întocmai traseul indicat. Era o poieniță, înconjurată de copaci, cu o cabană mică, pe a cărui horn ieșea fum. Am intrat în holul mare, era cald, pe jos tot felul de blănuri de animale. A întins o pătura în mijloc și ne-am dezbrăcat. Ca de obicei, Mari își făcea tot programul, de la A la Z, până mă storcea de toată vlaga. Dar eram atent de fiecare dată și foloseam marșarierul, deși nu era prea încântată. Eram într-o mare încurcătură, îmi plăcea ce făceam, știa să mă amețească și făceam dragoste, deși după, mă cuprindea un sentiment de vinovăție și eram furios pe mine că nu mă pot controla. Eram conștient că e ceva ce trebuie să se sfârșească și totuși, amânam decizia finală.

-Mi-e bine cu tine! De ce știi să faci tot ce-mi place mie?!

Trăiam niște sentimente ciudate. Dacă la început, după ce mă excita și provoca eram ca un motan în călduri, după ce mă eliberam, aveam o senzație neplăcută, parcă îmi era rușine de tot ce se întâmplase.

Dar acasă, la ora șapte, sună telefonul și era Nico.

-O să-l aștept pe Moș Crăciun cu vin și miez de nucă!

-În seara asta o sa fiu naivă și o să-l aștept să vina...cu vin și miez de nucă!

-Că pe la 6.30 vine, m-a sunat.

-Ai fir direct?

-Da, da de data asta cu Veta, Crăciunița, ea e dispecerul

Aseară am reușit să vorbesc și cu Violeta! Mi-a promis că data viitoare încercă să-l convingă și pe Gicu să vorbească, E un progres. Hai să ne închipuim că ciocnim și bem un pahar de vișinată! Noroc și sănătate! Am ascultat de multe ori mesajul de Crăciun de la radio Styl; are mare dreptate!

Ăsta-i Moșu la care-i place vin și miez de nucă!

-Dar îi place și Crăciunița!

-Așa este!

-Dacă plouă și e și frig merge o cafea dar mai bine un vin fiert cu scorțișoară.

-Se aprobă. Moșu se ține de "prostii"!

-Îmi place moșul vesel și dansator bun.

- "Moșule ce tânăr ești"!

-Da, da ..Doamne ferește! Tu așa faci? Sau doar recomanzi?

-Chiar dacă poartă mască, pare drăguță!

-Te cam uiți după fete!

-Uitatul e gratis. Și se vede la fel și de aproape și de la distanță, că îmi pun ochelarii!

-Acum ce vezi?

- Că și ție îți plac băieții! În loc de o colindă, că tot e seară!

-Un sfârșit de an minunat. Cu oameni frumoși, prieteni adevărați și concerte de calitate, muzică de suflet.

-Să nu uităm.... zilele și anii ce or să vină vor fi cei mai frumoși. Cu fiecare zi în care păgubim Statul de bani și pe Dumnezeu de zile.

-Mie nu-mi vine să râd.

-Oamenii să fie fericiți, nu sărbătorile.

-Începem fiecare an cu speranțe în mai bine.

-Nici "fericirea" nu există. Doar acolo în Biblie, la versetul.." fericite de cei săraci cu duhul " Iar Patriarhul e preafericit.

-E o "stare" rară și de scurtă durată. Putem vorbi de momente zburătoare.

-Poate uneori, când simți fluturi în stomac. Acum, de început de an, o melodie superbă și ilustrație pe măsură; îmi amintește de o întrebare: " de ce știi să faci tot ce-mi place mie ??!" Da e tare demult și s-a lăsat brumă groasă.

-Interesant e, cui îi adresai întrebarea? Sau, de ce-ți place ce-mi place mie?

-Îmi era adresată întrebarea; am fost un pic năucit. Dar a rămas la capitolul mistere; m-am mai gândit de multe ori, dar a rămas doar ca un parfum de poezie.

Îmi plac cântecele, mai bine zis, versurile și poeziile de genul ăsta; cu fiecare îmi imaginez o poveste, o poveste de dragoste, ca în adolescență, când citeam Tristan și Isolda. Sunt ca un drog. Și mă simt mai bine să știu că mai ascultă cineva.

-Cred ca simți mai profund, ești foarte sensibil. Ești din altă dimensiune cumva?

-Am revenit la spațiul tridimensional xyz. Al 4 le-a e timpul. "undeva, cândva" după o discuție telefonică un fost coleg îmi trimite foto și video cu demolarea fabricii unde am lucrat la Început." Prima și eterna iubire ". O să le adaug la filmulețul pe care îl fac. După discuția cu tine mă simt mai bine!

-Acum sper că nu suferi și pentru fabrică, că dacă o faci te trag de urechi, cândva

-M-am vindecat demult cu fabrica, dar mă răscolește un pic. Când văd acum buldo-excavatorul demolând biroul în care am viețuit 11 ani. Acolo a fost și a rămas meseria mea.

-Da. A FOST!

- Mâine te iau la plimbare și nu mai trimit poezii triste.
Noapte bună!

-De acord. Noapte bună!

-După asta, nani!” Se bate miezul nopții, da nu-l mai bag în seamă. Când somnul, vameș vieții, nu vrea să-mi ieie vama. Și mi-aș dori să fiu acum. O romanță cu parfum. ”Noapte bună! Deși mi-ar plăcea să cred că la ora asta deja visezi.

Sunt de trei ori douăzeci și ceva; contează doar că pot să o iau de la început!

-Te reprezintă, nu-i așa?

-O melodie interesantă merge la cafea!

-Bună dimineața, Timișoara! Nu greșesc, nu?

-Ninge domol, la lumina becului par stelute, eu, ca ultimul romantic mă plimb; și ascult muzică. Daniel Avram, Ultimul romantic moare. Melodia asta mă reprezintă pe mine.

- E totuși gerul bobotezei, cum ieși fără mănuși? Mi-a plăcut ultimul romantic, suflet de zănatec.

-Am avut, da nu se poate scrie cu mănuși și la schimb de servă!

Mari mă scotea din sărite.

De fiecare dată îi spuneam că e ultima dată și gata. Dar găsea mereu motiv să mă apropie de ea. Încercam să o lămuresc, să o fac să înțeleagă că nu sunt cu nimic mai deosebit decât soțul ei, Viorel. Și că oricum, pentru nimic în lume nu îmi schimb convingerile mele cu privire la femei, după experiența avută . Ne-am distrat, ne-am simțit bine, ajunge, dar...

Am mai fost de câteva ori la Garsonieră la prietena ei. Odată a adus prăjituri cu frișcă. Vă închipuiți ce mi-a făcut cu frișca, Totdeauna îmi zicea că discutăm, lămurim problemele și punem capăt relației. Dar era un joc de-a pisica cu șoarecele și de fiecare dată mai rămânea ceva de stabilit. Era iarnă, zăpadă, de multe ori după program ne duceam în poieniță. Avea fixuri, voia sex pe capotă, pe bancheta din spate, pe scaunul șoferului cu picioarele pe parbriz! Pe scări sau în baie în cadă. Era nebună!

-Da, e muncă migăloasă. Dar deosebit de frumos ceea ce faci.

-Am răbdare, am și timp și nu mai am mult de lucru la el.

-Te admir! Ce faci tu e ca scrisul și cititul; o altă lume!

-Oale

-E pictată?

-Și da și nu. O tehnică a șervețelului sau pictură pe sticlă. Sunt începătoare.

-Ești artistă!

-Prostii!

-Sunt lucruri interesante.

-Pentru ocuparea timpului la vârsta asta" interesantă".

- Spor! Plec la cumpărături.

-Pa! Și pe strada mea a nins toată noaptea și mai ninge.

-E multă zăpadă” Nimic nu-i fără rost, atâta timp cât știi să iei frumosul din tot ce a fost!” Noapte bună! Și ce visezi să strângi în brațe!

În seara asta m-am plimbat "singur", mi-a răspuns robotul la toate 4 apelurile. La întoarcere, aproape de final. La al 5 - lea apel eram pregătit să-ți spun că era "ultima fisă", dar văd că nu doar în poezie se întâmplă așa! Noapte bună!

-Îmi pare rău. Am fost cu George în oraș la invitația lui. M-a dus într-un Pub cam, studentesc, dar m-am simțit foarte bine. Noapte bună!

-Telefon întâmplător

Alo, iubita mea, te deranjez, Aș vrea să-ți spun ceva, dar nu se poate, Decât dacă e vreme”Am fost nebunul care a- ncercat, norocul lui cu cea din urmă fisă”.

-Bună dimineața! Am ratat întâlnirea asta dar ne întâlnim data viitoare în univers. Azi ești din nou în Rai? De aceea nu poți dormi?

-Mă bucur că ai fost cu **George** la Pub, sunt sigur că te-ai simțit bine și mai ales că "Ai întinerit"! Mă aștept ca la următorul voiaj să întâmpin probleme în a "ține aproape”!

-Trebuie să găsești metode care să te țină în formă. Eu mă străduiesc, nu refuz nici o invitație venită din partea tinerilor.

Chiar mi-ar plăcea dar mi se pare ciudat sa plec noaptea de acasă.

Mă mai gândesc, nu prea cred.

-Da ce, de acasă, noaptea se pleacă doar la gară?!

-Nu rata ocazia, va fi super,după cum te știi eu!

-Probabil. Adică, sunt o zănatecă?!

-Ai putea fi....o boemă care să-și trăiască a doua viață ca într-un vis, un vis frumos!

-Sună mai frumos cum o spui tu. Mă și văd într-un club și dând de dușca câteva șaturi (Nu știi daca e corect scris) ha,ha,ha!

-Atenție, trebuie antrenament progresiv; să se obișnuiască corpul cu alcool.

-Start! Dar nu spre alcool, spre pârtie.

-Dacă știi să schiezi? Și cu vin roșu fierț cu scortșoară; e de nota 10*!

-Te dezamăgesc. Nu știi să schiezi. Un vin fierț, da, dar fără miez de nucă.

-Distracție la maxim!

-Mersi. Până la urmă startul e tot spre alcool?!

-Bună dimineața ! O melodie cu "tematica biblică "interesantă, cu prietenul meu, de acuma, Walter!

-Interesantă dar nu neapărat religioasă. Mi-a plăcut. În fond e iubire.

-După Eden, era musai nevoie de ceva școlarizare!

Alfabetul iubirii.

La prima, nu neapărat religioasă, legată doar de Eden și mărul, Eva și Adam! O parabolă.

-Am fost plecată puțin. Despre iubire învățam toată viața și nu e simplu sau poate Da, dar complicam noi lucrurile. Ce bine ar fi să fie un alfabet al iubirii numai că atunci ar trebui să fim toți la fel și n-ar mai fi interesantă viața. E un subiect tare stufos și delicat totodată.

- Nicoleta dragă, e un cântec, cu cuvinte foarte bine ticluite care te fac să visezi și să plătești, dar nu discutăm noi odată de

"descântecul". "de ce știi să faci tot ce-mi place mie"?!

Aici e toată vraja, și începi să folosești litere și cuvinte tot mai deosebite; în timp ce prin stomac ai roiuri de fluturi!

-Știi că e un cântec cu cuvinte frumoase dar cuvintele sunt instrumente periculoase...

-Da, vorbirea e monovalentă; în timp ce tăcerea e de aur, adică e polivalentă. Dar doar prin cuvinte te poți exprima; curenții biologici au eficiența mai scăzută!

-Bine Mircea, hai să trecem și la fizică cuantică unde sunt "expertă."

-Ha,ha! Ninge și -n sufletul meu, cu fulgi mari de zăpadă. (Iarna mea)..Noapte bună!

Scrisoare pe zăpadă -Mădălina Amon. Fulgii ești-mă cu sărutări să adorm sub nămeți de vise frumoase. Ninge, închide ochi

-Foarte frumos! Noapte bunăăăăă copii! Mai știi? Octavian Cotescu spunea povești la radio, fix la ora 8.

-Ninge în inima mea; cântă Maria Gheorghiu. A început să ningă, poate se așterne liniștea. Pe iubirea stinsă, fără nicio adiere de vânt ; muzica e coloana sonoră a filmului Fata Morgana, o poveste de dragoste despre tanchiști. O melodie dragă sufletului, tanchistului din mine; mi s-a întâmplat aievea, ca în film. O fată m-a așteptat toată ziua la poarta unității. Da eram în poligon la trageri și ne-am întors pe la 7 seara. Am sărit gardul și am alergat în gara, căutând prin vagoane. A fost o îmbrățișare de vre-un sfert de oră și lacrimi, că trenul pleca. Au urmat 5 zile de arest, dar au fost clipe frumoase, în care cred că am scris și poezii!

-Ce amintire frumoasă!

-Cea mai frumoasă e când m-am liberat; l-am implorat în genunchi pe Maior să scrie pe foaia de drum destinația Iași, nu Lugoj. Și a doua zi venind de la cursuri, o așteptam la ușa de intrare în căminul studentesc!

Chiar dacă azi, Soarele va fi mai morocănos și mai zgârcit cu razele lui, sunt convins că va fi o zi frumoasă! Bună dimineața!

BUNA DIMINEATA, PRIETENIE!

Dragostea este o muzică a cărei frumusețe nu se pierde, o suferință dulce, un sentiment. Apropos. Știi cum se traduce din chineză Cioc Cioc Ciao?!

-Nuuu

- "Sedusă"...și abandonată!

-Ooooo! Ești bine dispus.

-Măcar din când în când, să ne amintim de glumele din tinerețe!
E tot ce ne-a mai rămas. Restul, vorba Ecleziaștului din Biblie, totul e deșertăciune!

-Să nu ne pierdem optimismul

-Nu ne mai "vindecăm." doar că "puseurile" se repetă ciclic!

-Vom rezista.

-Mai prin tinerețe, mai pe șest, am citit o carte veche: Din psihologia poporului român; scrisă de unul Draghicescu. Acolo explică tot. Da eu tot m-am încăpățânat 30 de ani să dovedesc contrariul, am pierdut lamentabil.

-Deci știi la ce să te aștepți. Atunci mai trebuie doar să acceptăm și să zâmbim.

-Așa e, bucuria lucrurilor mărunte și liniștea colibei tale.

-Trăiește în prezent. Aici și acum, fii Zen.

-Păi tocmai, că mă învârt într-o lume cât mai mică și simplific la maxim existența, străduindu-mă să ignor restul.

-Nu încerca să schimbi ce nu depinde de tine. În cel mai bun caz te poți schimba doar pe tine. Filozofia budistă e foarte bună!

-Am citit și budismul; lucruri înțelepte, dar cam târziu pentru mine!

Mă străduiesc măcar să mă "conserv". E așa cum spunea mama, draga de ea; omul e ca o frunză pe apă, iar viața, ca o poveste. Mă repet, cu ce am înțeles din Biblie: bucuria lucrurilor mărunte și liniștea colibei. Restul e deșertăciune!

Pe cât posibil de evitat discuții de acest fel, îți otrăvesc sufletul!

Capitolul 7.0 Atracție fatală

Am fost la o ieșire undeva la cabană la Cornu. A vrut neapărat sex în natură. Numai că ne-am întors după vreo două ore și colegii s-au prins. Ne-au păstrat grătarele și micii și ne așteptau la dans. Din momentul ăla, dacă până atunci am reușit să o facem cu discreție, totul s-a răsuflat. Prietena mea Petronela, deși cred că și până atunci bănuia ea ceva, s-a supărat și m-a certat rău de tot.

-Petronela, te rog, nu vreau să ne certăm. Am și așa puțini prieteni, nu vreau să mai pierd unul. Mă străduiesc să scap de Mari, dar parcă sunt într-o mlaștină și nu pot ieși deloc la suprafață! Ajută-mă și tu!

-Tu singur trebuie să hotărăști ce vrei să faci cu viața ta!

Avea dreptate, dar

-Nu mi-ai zis nimic de George Țârnea?

-Nu am avut starea necesară și răbdare, dar o să revin la el într-o zi mai potrivită.

-Ok! Damen Tango!

Guadalupe Pineda - Historia De Un Amor

-Oooooo, ce frumos!

-Întâmplător, am dat peste versuri de Mihai Beniuc; l-am învățat la școală. Mărul de lângă drum și alte poezii triumfale ale PCR. Și ce era frumos au ascuns de noi, acum după 50 de ani vedem câtă

manipulare și derută a fost...și mai este. La fel e cu Istoria și multe altele. Îți trimit "O pereche", două poezii care acum, pur și simplu mă surprind. O scrisoare de adio și răspunsul: ULTIMA SCRISOARE.

Este răspunsul pe care l-am dat poeziei lui Mihai Beniuc"Ultima scrisoare".

-O iubire risipită? Dureroasă? Tot iubire e; versurile frumoase cu vocea lui Pittiș devin mângâietoare totuși. Foarte frumos! Mulțumesc!

-Sunt versuri și melodii care ne intră în inimă și ne rămân acolo. Muzica va fi întotdeauna, liantul comunicațional cel mai direct cu sufletul omului. Cu drag și prețuire!

-Absolut superb! Divin! E vocea ta. Și versurile tot ale tale?

-Seamănă?!

-Sigur

-Da, e vocea mea, deși eu parcă o aud altfel! iIr versurile sunt reconstituiri la notițe din tinerețe! Dacă nu ai văzut pe Facebook. Splendid!

-Frumos.

-Aștept o apreciere vis a vis de voce; vreau să încerc la foto-videomontajul ce îl fac cu fosta fabrică, în loc de text scris să folosesc vocea; sau ambele, să se poată urmări imaginea mai Bine. Ți-am spus că mie parcă îmi sună ciudat vocea mea înregistrată.

-Eu am recunoscut-o dar poate e cam gravă, prea serioasă. Cred că trebuie să te relaxezi puțin când înregistrezi.

-Vezi, mie mi se pare că ar trebui să fie mai vibrantă.

-Mai ascult odată. Aici vocea e pătrunsă de rugămintă, de un dor, e "afectată". Nu vrei să fii actor în filmulețul cu fabrica. Vorbește ca și când vorbești cu un prieten.

-Înțeleg, așa și este; e o poezie cu sentimente.

O să încerc să înregistrez un discurs la ședință, sau ședințe de lucru cu colegii.

-Fă câteva încercări.

-Când "recit" poezia, vrând- nevrând mă duc înapoi în vreme. Aș vrea să mă duc undeva. Nu înapoi, undeva departe.

-Bine. Te iau cu mine, dar nu știi unde, când, cum....

--Doar undeva, cândva, într-o lume paralelă, secund life; o lume de vise, ca și poezia mea...și când gândeam cuvintele alea trăiam cu capul în nori, în vise cred că asta m-a ținut cu dorința de viață!

-Chiar simt nevoia să evadez. Să mă scutur de toate grijile, să nu iau nici măcar un gând cu mine.

-Dar, vezi tu, omul e o creatură sociabilă; singurătatea o omoară, apropo de start și linia de sosire.

-Am "căzut" puțin dar nu stau mult jos, mă ridic destul de repede. Va trece.

-Și gândul la prieteni te face să te simți mai bine.

-Cred ca lipsa soarelui e de vină!

-Cu siguranță e un motiv, dar mai e doar o lună până la Mărțișor!

-Mâine va fi bine. Ce tango, ce film, ce simțire!

Mulțumesc pentru dans. Noapte bună!

Dar următoarea ieșire a fost, la Cotroceni. Ca de obicei, se sărbătorea și ziua de naștere a colegei Elena Duma (Lena). Am întârziat puțin la birou, aveam niște probleme urgente și pe la ora 15.30 m-am prezentat la Ministru și am finalizat programul. Pe la ora 16.00, m-a sunat din birou și mi-a spus, plângând că ea nu merge la petrecere, și așa o să o neglijez și ea nu mai suportă. M-am dus în birou la ea și am încercat să o lămuresc să se ducă, o să fie frumos și distractiv, lumea asta nu se termină cu mine! Nu știu prin ce întâmplare, dar a venit Ministrul peste noi.

- Ce faceți măi aici, nu sunteți la chef ?!

-Acum încerc să o lămuresc și conving pe colega să participe și ea la petrecere!

Probabil știa și el ceva, dar discuțiile s-au oprit la nivelul acela. Eu am ieșit, am plecat acasă cu mașina, să fac un duș și să mă schimb. Am rugat șoferul de serviciu să vină să mă ia de acasă și să mă ducă la Cotroceni. Când am intrat acolo petrecerea era în toi. Lena și Petronela mi-au ținut un loc între ele, iar eu, am avut prezența de spirit să o rog pe Nuți, secretara mea, să-mi comande un buchet mare de flori pentru Lena. A urmat o îmbrățișare lungă și ieșirea direct pe ringul de dans. Lena știa probabil că Mari nu vine, așa că toată seara am dansat și ne-am simțit bine împreună. Mai spre sfârșit, Petronela, în timp ce dansam mi-a făcut o remarcă!

-Mi se pare că ești cam trist, că lipsește cineva!

-Nu, dimpotrivă, mă simt foarte bine, dar sunt niște sechele de care cu greu o să scap! Dar mă lupt cu toată ființa mea să scap de coșmarul care mă macină!

- Tu ai atins inima mea - Helene Fischer și Maria Nazionale -
Ciao, ciao! "Nu m-ai învățat cum să trăiesc fără tine. Cum să te uit dacă nu am învățat asta niciodată?"

O melodie, cu gândul la primăvara ce va să vină. O melodie fără cuvinte, ca o scrisoare, ce are doar o coală de hârtie, albă, fără nici un cuvânt. O poți citi "printre rânduri", sau poți să-ți imaginezi orice.

-E atât de frumoasă . As vrea să o am în minte mereu, sau în buzunar sau în pori sau mai bine în ADN . Cum ar fi?

-Acum am încheiat convorbirea cu cel ce mi-a șlefuit dragostea pentru poezie, prof. Popescu. Melodia o poți fredona, intră în bioritm și ajută; îmi amintesc de o idee transpusă în versuri cu mulți ani în urmă; ziceam că tinerețea nu e o vârstă, e o stare ce depinde de primul cântec fredonat în zori!

-Așa e . Primul cântec ce-ți vine în minte. Dar cum să memorezi Schubert?

-Nu orice cântec, unul ce-l cultivi și dacă găsește culcuș bun, nu mai pleacă! Remember, all time is driming! Cam așa cred că suna, o idee despre tinerețe, în tinerețe
E frumos să ascuți și să privești; da ce ne-am face cu "așa de multă iarnă"?!
-Eu nu mai vreau iarna. Astăzi e mai luminos și avem un pic de soare

-Eu nu mai vreau iarna. Astăzi e mai luminos și avem un pic de soare

-Primii ghiociei, își scot nasul de sub zăpadă, în grădină
La începutul lui Decembrie, imaginile astea parcă ne speriau;
acum totul pare o glumă! Feeria iernii.

Liniște. La umbra Lunii!
Lună, tu Regina Noptii
Ce virgină- ai fost cu anii
Te-ai lăsat la bătrânețe
Să te f... americanii !
Dacă te-or lăsa gravidă
Pretenții să nu ai
Și când o să vină rușii
Vina tu pe ei s-o dai!

-Nu se mai potrivesc. Acum mi-a trimis o prietena din Germania, poze de acolo. E încă iarnă în toată regula. Noi am avut 8 grade azi.

-Deși s-a topit aproape toată zăpada, brândușele nu se văd.!?
Euforia dansului...plutind pe aripi de waltz.

-Pentru un somn bun și vise frumoase

-Triluri de privighetoare, târziu. La ceasuri pereche, când noaptea trece ca o pisică peste acoperișuri.

Somn ușor!

„Amurgul purpuriu, însângerase
Talazuri răzvrătite peste mare
Și-un pescăruș ce se-avântase
Săgetând albastra zare.

Ne-a amintit, că-i vremea de plecare.”

Am uitat să anunț că e "Damen Tango" înainte de Somn ușor!

-Deci.....te invit la dans!?

-Accept cu plăcere!

-A fost superb! Haios! O melodie dragă pe care n-am mai ascultat-o de mult.

-O fredonam în pauze, cu fetele la internat. Ești tu, doar tu, doar tu. Ființa cea mai dragă. Și-aș vrea s-o spun tuturor. Dar clipele frumoase zboară. Muzica anilor 70, cei mai frumoși. Și iară stau pe spate, cu ochii în tavan și-mi imaginez ce s-a întâmplat atunci, demult. Am încercat să mă fac să cred că de fapt tu nu mai ești, că amândoi am greșit și cel mai bine pentru amândoi e să mergem pe drumuri diferite. Această despărțire ne va face bine la amândoi. Îmi închipuiam că și tu o să uiți că m-ai cunoscut, iar eu o să mă refugiez în lumea mea, în lumea cărților și a bibliotecilor la sălile de lectură. Convins fiind că niciodată, nimeni nu te va mai iubi așa ca mine....simțeam că între noi, oricât de departe am fi, nu există distanță, timp sau uitare.. ci doar iubirea și bucuria de a fi împreună. Și vei rămâne eterna mea iubire secretă....
Încă una și mă duc! Noapte bună! " Și mi-e liniște-aici și îmi e poezie dacă pleci, să mai lași doar un colț de hârtie, să îl pot ține aproape de inimă.

-Și mie mi-e somn. Noapte buna! Balsam pentru suflet.

-Demult nu am mai ascultat-o pe Lara Fabian, o sensibilitate deosebită. Noapte bună!

Cu nostalgia mării în suflet, recitindu-l pe George Țârnea, pe aripi de vis. În studenție, pe plaja de la Costinești, când toți băieții eram frumoși și toate fetele erau frumoase!

Redevenim copii, ori, poate-i prea târziu?!

-Iubirea-i o copilărie din care învăț să mor frumos; nu e prea târziu să fim din nou copii. În fond acolo e fericirea, în inocența copilăriei. Problema acum e ca suntem mai conștienți de tot și cum putem deveni inocenți când suntem înconjurați de griji, probleme, frici.

-Melodia am folosit-o ca fond muzical la multe dintre Video-fotomontaje mele. E ca o plutire, pe aripi de vis.

-Dansăm din nou...sau plutim, cum vrei.

-Te invit la dans.

-Cu plăcere!

-Mă topesc tot în privirea ta; mă atingi de parcă m-ai gusta.

Ia-mă cu tine-n zbor. Somn ușor!

-Buna dimineața! Dulcea și tandra mea fiară! Superb!

-Bună dimineața! Dulcea mea, amara mea...

-Hello! Puțină muzică bună, câțiva pași în ritmul muzicii și ziua poate să înceapă. O zi minunată să ai!

E frumoasă și gingașă floarea de cafea, la fel și cântecul.

-Cu un buchet de lăcrimioare. Dar nu pot să nu mă gândesc și la fata cu ochii ca mura și buzele ca floarea de cafea.

-Prieten drag, mă gândeam cum o să adorm când n-o să-mi mai cânti?

- Dar, cu gândul la primăvara care vine, mi-am amintit de Alexandru Jula.

-Am ajuns acasăăăă! Sunt o înghețată pe bat. Mi-a intrat vântul și în sufletel. Îmi fac un vin fiert. Hai și tu.

--Vin, măcar cu gândul, că mâine mă așteaptă la serviciu nimfomana.

Aveam o grămadă de probleme de rezolvat la serviciu, problemele din cadrul Direcției erau multe și diverse. Mă luptam din greu să fac față la toate problemele. V-am mai spus, aproape lunar ministrul organiza o petrecere, ocazie cu care se sărbătoreau toți cei născuți în luna respectivă. Prin rotație am ajuns și la Restaurantul Lido. Acolo a fost o revelație. Reușisem din nimic să organizez un serviciu adevărat, unit și cu o colaborare deosebită, dovedind că principiile partidului sunt la înălțime. Le-am creat senzația că sunt cei mai buni și mai necesari pentru bunul mers al Ministerului. Și așa și era. Eram alături de ei, totdeauna acolo unde era mai greu, până se puneau pe picioare problema și funcționa foarte bine. Am întârziat puțin, reținut de Vice prim

ministru pentru niște probleme, dar în momentul în care am intrat în sală toți subalternii mei s-au ridicat în picioare și au început să rearanjeze, lipind două mese una lângă alta. Și distracția a fost dictată de ei, cu o oarecare invidie și ciudă din partea colegilor, mai ales Contabilitatea, a cărei supremație am detronat-o . În momentul în care a sosit și Ministrul, bineînțeles aplaudat, a venit și s-a așezat la masa noastră!

S-a dansat și cântat, așa ca de obicei, chef pe cinste. Mari a încercat să vină și ea la masa noastră, făcând un schimb discret cu vecinul de scaun de lângă mine, Gică Patraulea, dar am tratat-o cu indiferență, așa că după vreo oră, a plecat acasă. Eram cu mașina. Având în vedere că lucram și colaboram direct cu polițiștii de la Poliția Rutieră de sector, ne mai permiteam să urcăm la volan, având la bord câteva pahare. Seara, la sfârșit, am condus-o acasă pe Petronela. Am pus la Casetofon melodia lui Ion Bocșa....
„Ană zorile se varsă „...

-Să nu-mi spui că te-ai vindecat?!

-Încerc, dar e foarte greu!

-Ultimul romantic moare. Melodia asta mă reprezintă pe mine.

- Îmi fac și astăzi un vin fiert. Hai și tu, să nu fiu singură!

-Vin și eu, să pui și scorțișoară!

-Pun și scorțișoară și alături miez de nucă.

-La o cana cu vin, Ecou, cu scorțișoară și miez de nucă!

am dormit ca un bebeluș, pe muzică; acum m-am trezit pe melodia asta; mă apuc de lucru la "Studio!

-E prea mult o pagină, nu o merit, iubirea nu ne-a vrut.

Bună de tot!

-Cântărețul meu preferat, Mircea Rusu, îmi spune despre fericire, dar există oare? Sau e doar o sintagmă în Evanghelie. Ferice de cei săraci cu duhul.(Matei) și de aici înțeleg exact contrariul.

”Fericirea e doar un vis, un vis frumos, îndepărtat. Dar prea frumos, să poată fi adevărat”.

-Știi bine ca există. Ai trăit clipe fericite în viața ta.

E adevărat, clipe, frânturi sau poate firimituri? Cineva deține bogăția asta iar noi primim doar firimituri de fericite? E o idee.

-Cred că ai dreptate! Reconfigurez punctul de vedere. Cea mai frumoasă întâmplare din viața mea a fost clipa în care te-am întâlnit! conform teoremei negației și a reducerii la absurd din Matematică, există FERICIRE!

Noapte bună!

-Ai spus-o ca pe-o definiție sau ca pe-o teoremă. În cartea Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul, Robin Sharma spune că a întâlnit un sat cu oameni fericiți. Erau fericiți pur și simplu, nu căutau motive. Probabil asta cauți și tu. Se întâmplă prin Himalaya.

-Așa este, am concluzionat. Ce spui tu, ar fi să ne întoarcem cu 50 -100 de ani în urmă, în sat, unde se cumpăra doar petrol pentru lampa, chibrituri și sare; trăiam laolaltă cu animalele și păsările, aveam sentimente și afecțiune pentru vacă, purcel, câțel, pisică; era o lume mirifică!

Fiecare avea atribuțiile după puteri și vârstă, totul era firesc, în gospodărie, familie erau "de la cel cu țâța în gură, până la cel cu barba sură ", se creșteau și învățau unul pe altul, un fel de matriarhat!

-Acum avem pretenții mari, vrem multe dar dăm puțin. Nu ne mai mulțumește nimic și nu găsim împlinire în nimic. Dar să nu ne întristăm, azi se pare ca va fi frumos. Ne îndreptăm spre primăvară și renaștem și noi . Plantăm semințe în pământ iar în noi semințe de fericire. Poate chiar rodesc!

-Și astea sunt, " picături " de fericire!

-Pentru că te fac să zâmbești. Pentru o astfel de muzică nu e niciodată prea devreme. Un început de zi perfect!

Nu-mi vine să cred ce iarna e la tine!

-Peisaj de iarnă, de vis și de depănat amintiri, la gura sobei.

*-Am ascultat muzica și am simțit bucurie, plăcere apoi...
Mi-a dispărut toată bucuria și m-a cuprins tristețea. Într-adevăr
trăim o dramă.*

-Hai să facem un experiment, îmi zice Mari. Cred că o să mă pot lipsi de tine doar dacă ajung la o stare de saturație de trupul și sufletul tău. Dar asta înseamnă că va trebui să fiu o zi întreagă cu tine. Îți propun să ne luăm o zi de concediu și să plecăm undeva departe, să fim numai noi doi, o zi întreagă.

- Tu ai luat-o razna Mari! Cum îți imaginezi așa ceva?!

-E foarte simplu, ne facem fiecare cerere de concediu și a doua zi dimineață, în loc să mergem la serviciu o luăm spre Valea Prahovei; ne oprim și tragem la o cabană sau pensiune și ești al meu pentru toată ziua!

--De acord, dar promiți solemn că după asta te liniștești și îți vezi de copii și bărbat și pe mine mă lași în pace.

-Da, promit!

A doua zi, dimineața pe la ora 8 eram în drum spre Valea Prahovei. Somnoroasă, stătea cu capul rezemat de umărul meu și-mi spunea că mă iubește și e cea mai frumoasă zi din viața ei. Pe la Câmpina, zice să o luăm în stânga, peste un pod, mai mergem vreo 500 de metri și oprim într-o parcare mai izolată, mai ferită de ochii lumii. Normal, a trebuit să ne mutăm pe bancheta din spate și a urmat prima reprezentație; era turbată, îi sărise somnul și vorba unui prieten, se mișca precum peștele în undiță, deși spațiul era destul de îngust! După o jumătate de oră ne întoarcem la drumul spre munte, sufocându-mă cu sărutări. Ne oprim undeva înainte de Sinaia la o cabană, o pensiune micuță la vreo 50 de metri de șoseaua principală. Parchez mașina și intrăm în hol, trântindu-mă pe un fotoliu. Comandăm la recepție, care era și barul câte o cafea. Mă cuprinse toropeala că aproape am adormit.

-Hai să luăm plasa din mașină și să urcăm în cameră..

-Ce vorbești, ce cameră??

-Am rezolvat cu cabanierul și am închiriat o cameră, hai nu mai face figuri!

Am urcat la etaj, era o cameră mică dar drăguță și m-am trântit în pat. Deja eram obosit, nu dormisem bine din cauza emoțiilor voiajului și m-am trezit și cu noaptea-n cap; plus smotoceala de „mic dejun”! Am înțeles că acolo urma să-mi petrec ziua, la dispoziție, cu Mari lângă mine. Nu mi-a fost prea ușor, pe la ora 3 când am coborât să mâncăm de amiază parcă umblam ca un somnambul. Trebuie să recunosc, în viața mea nu am mai fost strâns în brațe, sărutat și drăgostit ca în ziua aceea. Se lipea de mine și mă strângea așa de tare parcă ar fi vrut să rămână lipită pentru totdeauna. Mi se terminaseră și ”bateriile”, așa că pe la ora 6 m-a sărutat pe frunte și mi-a spus să mă duc la baie să mă spăl, la sfârșit de program. În drum spre București am mai vorbit puțin, zicea că nu vrea să destrame vraja întâmplării din această zi.

-Un cântec despre viață, iubire și fericire!

Iubire divină: Mihai Napu. Eu am fredonat-o și la duș.
Și cu asta Somn ușor! Mâine va o zi și mai frumoasă!

-Frumos, foarte frumos.

-Pentru tinecu Somn ușor! Cu un buchet de ghiocei!

-Frumoși și delicați. Mulțumesc.

-O fătucă dragă sufletului meu; o citeam pe vremea când eram la Iași, dar poezia asta e nemaipomenită -Poezia Jucăria de Magda Isanos-

-Mă joc cu toate aducerile-aminte la un loc; chiar e frumoasa și dulce cumva.

-Ca un copil cu jucăria care i s-a stricat, dar n-a dat-o pe foc, pentru că alta mai frumoasă n-are!

-Dar e și jucăușă în același timp cred că o să-mi placă și ar fi un bun exercițiu pentru memorie.

-”Sărută-mi ochii grei de-atâta dor”.

-Aș putea adormi cu melodia asta, deși mai bine aș asculta-o iar și iar și iar. Mă las îmbrățișată de cântecul ăsta.

-Somn ușor și să visezi frumos!

La București a mai nins încă o dată, e totul alb, ca pe discul lui Newton în mișcare; ghiociei sunt iarăși acoperiți de omăt, dar visul vegetal le dă nădejde că primăvara mult dorită va veni!

“Când te uiți la o ființă umana și simți o mare iubire pentru ea sau când tu și frumusețea sunteți o mare de iubire...

-Noaptele mi-ar da cercei de stele. Ce frumos!

-Bună dimineața! Cu zăpadă proaspătă și un Soare de nota 10*!

-Buna dimineața! E ger și la Timișoara dar nu avem zăpadă.

Vaaaiii! Au înghețat ghiociei. Vino primăvară că mi-e dor de tine!

-Mâine va mai fi o zi.

-Da, e un film cu final trist.

Noapte bună!

-Bună, să fie dimineața...și o zi frumoasă!

Fiecare dimineață e o fereastră deschisă spre o nouă lume.

-Bună dimineața! Chiar așa, hai la o cafea. Talentate, frumoase și sexi.

-După audiție, cu siguranță cafeaua e mai bună.

-Primul a fost pe gustul meu. Încă pot dansa așa. O varianta la fel de frumoasă.

-”Adorm târziu, cu tine-n gând,

Să te visez pe tine”

Și mă trezesc fredonând

Același cântec...și tu ești lângă mine.

Bună dimineața!

Câtă frumusețe este în jurul nostru; dar noi, cum bine zice Dalai

Lama, în zborul și alergătura spre viitor, murim fără să mai

apucăm să mai și trăim!

-Să visezi e frumos, poate e și bine. Trezirea e dureroasă. Cât despre visul din seara asta, a fost puțin altfel. O colaborare între orchestra și actori. A fost frumos.

-Urmările unui accident astronomic. Mă uitam după stele și

m-am împiedicat de covor. În final le-am văzut...erau verzi!

-Arăți foarte bine! Ești șampilat.

-Am primit mesaj de la NASA; evenimentul a fost monitorizat și înregistrat.

-Îți place pățania asta. Poți să zici că ai primit un pumn în nas.

-Păi dacă m-am ales doar cu "julitura ",cum să nu fiu bucuros! Hai că amu am înțeles și eu ce e cu documentele pentru dosarul de pensie.

-Tu ți-ai depus toate actele?!

-În armată ne puneau bromură în ceai, să nu ne apuce,da la mine de-abia acum, a început să-și facă efectul, cu primul cupon.

Deci cu siguranță, există o legătură, văd că a fost și legiferată!

Vezi tu, ce are în cap "populimea", nu e de mirare că sunt manipulați.

-Multă prostime și vor fi din ce în ce mai mulți.

-Mama proștilor rămâne mereu gravidă.

-Ha, Ha, ha

A doua zi, de dimineață, Mari m-a sunat și mi-a spus că nu se simte bine și că a ajuns la concluzia nu mai poate trăi fără mine! Era vineri, zi scurtă și mă străduiam să cuprind toate lucrările în programul de lucru de săptămâna următoare. Mă sună din nou și îmi spune că e acasă, nu se simte bine și că mă așteaptă să lămurim problema, care pentru ea înseamnă viață sau moarte! Mi-am terminat problemele și pe la ora 11.00 am ajuns acasă la ea. Mi-a deschis și m-a condus în dormitor, și-a dat jos capotul cu care era îmbrăcată și a rămas goală pușcă, la șorice. Acolo, jos pe podea a trebuit să fac sex cu ea, deși nu a fost prea plăcut că mă dureau genunchii. S-a îmbrăcat și mi-a zis că se simte mai bine. Dar la un moment dat sună soneria. Mă lasă în dormitor și iese, deschide și am auzit o conversație cu cineva.

După aproximativ 15 minute a revenit, dar pentru mine a fost cât o zi de vară așteptarea asta. Și să vezi, fusese soțul ei Viorel, știa și el că e acasă și e bolnavă și i-a adus un pachet cu portocale și ceva fursecuri . Dar boala ei era de altă natură! Vă dați seama prin ce situație am trecut. Dacă intra și mă găsea în dormitor!

Era o noapte caldă de vară, cu cerul plin de stele și "serveam patria" la 20 de ani!

-Sigur ție ți-e ușor să exprimi niște trăiri, adică ai vorbele la tine și o spui foarte frumos.

-Fluxul memoriei involuntare.

-Mulțumesc mult!

-În sfârșit, florile încep să-și dea drumul, e primăvară; da cele mai frumoase sunt încă mici și poate le-au mai și rărit dăunătorii. Da amu, am de unde să-ți ofer un buchețel. Deși se zice că cei cărora le plac florile, le rup, iar cei care le iubesc, le udă!

-Tu udă-le în continuare, eu mă mulțumesc cu intenția.

-O primăvară pe "repede înainte ",da muzica face toți banii și compensează! Degeaba vine primăvara, dacă încă atâta iarnă e în noi. Aseară am adormit pe muzica asta; se derulează ca o bandă fără sfârșit. O lume care există doar în imaginație și poezie!

Acasă, seara, vorbeam cu Nico, dar practic cu gândul eram tot acolo în camera aia mică de la cabană; sufocat, mototolit și călărit de nimfomană! Supărat și revoltat pe mine că nu mă pot opri din acest joc. Joc, care trebuie să recunosc că îmi plăcea!

-Natura este o minune. Din păcate nu ne facem timp să o vedem/simțim cu adevărat. Ar trebui contemplată și ce meditație eficientă ar putea fi.

„-Cu mâine zilele-ți adaugi

Cu ieri viața ta o scazi...

Și ai cu toate astea-n față

De-apururi ziua cea de azi!”

Cu siguranță, Eminescu a cutreierat codrii și a admirat "Iacul albastru". A văzut totul cu ochii altei lumi, poate și noi, într-o altă viață, vom prețui altfel fiecare clipă!

Noapte bună Nicoleta ! Somn ușor și să visezi frumos! Chiar, oare cum mai e să visezi? Că pentru mine e ceva foarte îndepărtat și nici măcar cu ochii deschiși!

-Noapte bună.

-Plouă. E urât.

Din trei tufe de zambile, a mai rămas doar una.

Încet, încet, se trec, ca tot ce e frumos pe lumea asta!

-Vor înflori altele. Eu am multe narcise galbene, urmează lalelele. Am pierdut multe flori de-ale mamei.

Ea avea multa grija de flori. Eu, pe apucate.

-Așa este; mereu sunt flori în grădină, am și albume cu grădina, pe anotimpuri!

Ioi, ioiii. Foarte frumos! Ai venit, ai venit prea târziu, așteptarea m-a nins.

-Îmi imaginez o toamnă târzie, cu trandafiri ofiliți de sărutul otrăvit al brumei; un capăt de cărare, la margine de poiană, cu negură și fum; cum cade brumă groasă, și-i prea târziu acum. Și peste tot aleanul necuprins. Simt cum mă copleșește și cum ucide. Așteptarea ce pe suflete a nins. (improvizație!)

„Dacă pleci nu uita să închizi ușa zilei ce dă înspre seară, lasă valiza cu amintiri pe peron.”

Și încă un "Somn ușor"! Cu speranța că și mâine va mai fi o zi!

-A fost doar o părere; somn ușor!

-Cred că ți-am mai spus, în muzica asta, parcă în fiecare cântec îmi imaginez o poveste de dragoste; cu sfârșit trist, din păcate! Mă fascinează și mă amețește ca un drog plutind în visare! Străina mea....

-Și spuneai că nu mai poți visa; fă un exercițiu de imaginație și schimbă finalul, în unul fericit.

-Interesant ce propui, o să caut și sper să și găsesc cântece cu melodie și vers cu final fericit!

Da va trebui să mă ajuți și tu, că nu mi se pare prea ușor!

-Tu n-ai visat niciodată cu ochii deschiși?

-Nu prea; mereu cu ochii deschiși a guvernat rațiunea, ochii minți și mai apoi inima și sufletul, ochii sufletului!
Ți-am stricat feng shui', Karma și tot zenu'!

-Nu mă lași să dorm.

-Consideră că pe muzica asta te leagă! Și o să adormi. Să ai mâine dimineață forțe noi.

-Acum chiar adorm zâmbind.

Încerc să limpezesc lucrurile cu Mari, să o lămuresc; nu sunt cu nimic mai bun decât soțul ei, Viorel.

Am fost cu ea prin Zona Unirii în câteva seri, era festival organizat de sector! Întuneric, lume multă, muzică. Se ținea de brațul meu, lipită de mine și îmi spunea că se simte foarte bine. Am condus-o până acasă, dar a trebuit să mai facem câteva ture prin Cartier, că nu se putea dezlipi și despărți de mine! (Mai târziu am aflat că Viorel, soțul ei, ar fi fost tot timpul în urma noastră, seară de seară, urmărindu-ne îndeaproape!)

Era „bolnavă” și nu știam ce să mă fac, cum să ies din încurcătura în care am intrat dintr-o glumă! La următoarea ieșire, nu îmi mai amintesc unde a fost, dar am încercat să o țin la distanță, rugând-o pe Petronela să stea aproape de mine. A băut și s-a făcut praf! La sfârșit am mai rămas câțiva, un coleg m-a ajutat să o urc în mașină și am dus-o acasă. Am coborât-o din mașină, s-a așezat pe scări, eu am sunat la sonerie și am plecat. Ce s-a mai întâmplat habar nu am, dar luna următoare mi-a spus că a certat-o Viorel, că bănuia că a fost cu mine! Deși eu cred că ea intenționat îi spunea lui că e cu mine.

-Azi nu a plouat, e doar un plăcut remember!

Cum am fost ca Ofițer de stare civilă, poate un pic atipic! E un filmuleț, l-am pus pe E-mail!

-O să mă uit când ajung acasă.

-Nu-mi vine să cred...nici un fir de păr alb! Mama ei de viață.

-Uau!! Ce bine arăți.

-Am fost! De mult sunt doar istorie! Poate și ceva amintiri, în mintea unor oameni, cu care mă întâlnesc pe stradă și mă salută cu "Să trăiți !"

Ar trebui să fiu japonez și studii de Ikebana! Am mai văzut cu 4 fire împletite. Muncă de-o viață!

-Gata. Deocamdată. Sunt deja la Timișoara. Am curățat și via de peste curte. Ești reabilitat! Îl iubesc pe Bocelli.

-Bună dimineața! Și azi va fi o zi frumoasă! Chiar dacă am pierdut răsăritul Soarelui.

-Guten morgen! M-am trezit la 5,30 ca să merg să-mi fac programare pentru analize.

-Un pui de somn nu strică și așa afară e rece!

-Acum mai merge o cafea.

-Categoric!

-Azi mi-am propus să lenevesc.

-Trebuie să te odihnești 3 zile, mă refer la succesul de ieri.

-Bun sfat. Totuși, nu sunt legumă, încă!

-Asta o invocam mereu în sesiune, dar din păcate între examene aveam doar 5 - 6 zile!

-De ce naiba nu mă țin de promisiunile pe care mi le fac mie? Ziceam că nu mai muncesc atâta, că pun iarba. Și uite-mă! Iar mă hărnicesc, iar la toamnă mă enervez când trebuie să curăț grădină. Asta sunt!

-O mincinoasă!

-Daaaa.

-Nu trebuie să dansezi; știu că ești obosită, doar să ascuți și să privești!

Spuneai c-am să te uit. În care viață?

-Dar vreau. Pentru un tango nu sunt obosită niciodată.

-Ăsta ultimul, lent, îmbrățișați, plutind în visare!

-În brațe cu dragostea secretă. E foarte plăcut.

Am dansat, a fost frumos. Noapte bună!

În studenție, în amfiteatrul unde studiam seara târziu, era un pian, și pe la ora 22 venea un băiat și cânta 30 de minute, exersa de fapt; habar nu aveam ce e și cum se numește, dar cu capul pe bancă visam. Era "Baladă pentru Adeline"!

-Cântece frumoase care spun ceva, transmit emoție. Trimite-mi și mie poezia ta.

-Da cred că ți-am scris-o.

Va mai veni o toamnă

Să-ți despoaie trupul de mine

Toamna începuturilor

Să-ți despoaie trupul de amintiri....

Anotimpul venirilor tale bate la ușă

Tu nu mai veni

Cu un zâmbet mi-ai ucide

Liniștea din suflet...

Obosit și bătrân....

Eu ce-aș mai iubi ?!

-Nu cred ca am mai citit-o. Cu ce ocazie ai scris-o?

-E din toamna în care am hotărât o "suspendare " pentru un an cu iubirea mea, Violeta și să o reluăm ca studenți.

-Mă gândeam eu că era legată de un "eveniment" trist. Noapte bună!

-Da, a fost trist, dureros, mă automutilam, auto-torturam, în anul III de liceu nu am mai fost nici pe departe o revelație la învățătură și i-am promis mamei că o să-i împlinesc visul, dorința de când m-a adus la Lugoj în clasa a V- a.

Deși am ratat prima încercare, au urmat alte chinuri, dar în final am reușit. Am pierdut-o pe Violeta, dar cine știe?! Poate asta a fost destinul.

-Avem un destin bine stabilit înainte. Putem încerca să trișăm, să căutam, ne zbatem dar rezultatul e cel stabilit la început.

-În final, destinul a fost super generos cu mine!

-Dar cu ce preț? Ai mutilat o iubire cu bună știință.

-Nu știu de ce, da credeam că o "să mă aștepte". Speram.

-Ai alungat-o, la ce te așteptai?

-Îmi imaginam că o să o duc cu mine la Timișoara.
Să o ajut să intre și ea la facultate, să fim împreună.
Magnolia, în trecere pe la noi prin grădină!

„Amurgul purpuriu însângerase
Talazuri răzvrătite peste mare
Și -un pescăruș ce se-avântase
Săgetând albastra zare
Ne-a amintit că-i vremea de plecare”

-Noi nu îl ascultam pe Gianni Morandi cu melodia asta?

-Dă-mi o sărutare de la tine, mi-ești nespuse de dragă știi prea bine...

-Doamne! M-am întors în timp. Am întinerit!

-Undeva, cândva. Există cu adevărat!

-Te rog oprește-te. Mergi la culcare, mi-e somn.

Ești în stare să mă ții trează toată noaptea. Când să mai visez?

-Pe melodia asta sigur adormi, te și leagăn!

-Ok! Ce facem acum? Ne jucăm sau dansăm?

Pentru mine era clar ca bună ziua că nu se mai vindecă și nu se mai liniștește. Așa că în următoarea săptămână am luat o hotărâre radicală. L-am sunat la serviciu pe Viorel, soțul ei și i-am propus o întâlnire la cofetăria Capșa, pentru o scurtă discuție. Și la aceeași oră i-am dat întâlnire și ei. Așa că la ora 16.00 ne-am întâlnit toți trei la locul stabilit, ne-am așezat la o masă și cred că eu am comandat câte un suc, fiecare ce a preferat, Cola sau Fanta.

Am trecut direct la discuții ...

-Cred că toți trei cunoaștem situația, nu e nevoie de alte explicații. Eu îmi asum toată greșeala și probabil și răul pe care l-am făcut, fără să-mi dau seama, pornind de fapt totul de la o glumă proastă. Dar eu, nu mai pot continua așa, am o altă concepție privind modul de a-mi trăi viața. O înțeleg și pe Mari, i-am căzut cu troncu, dar orice început are și un sfârșit. Viorel, te

rog ocupă-te de ea, e soția ta, fu---o, e bolnavă din cauza lipsei de p__ă, fă ce știi, dar aveți copii și ar fi păcat să stricați o familie frumoasă!

-Știi de multă vreme de voi, dar nu am știut ce hotărâre să iau, dar acum e de față, suntem toți trei: Mari, ce vrei să faci în continuare cu viața ta?

-Rămân cu tine și cu copiii noștri! Asta e, viața îți mai joacă și feste câteodată. Să încercăm să uităm tot ce a fost!

Și cu asta ne-am despărțit. Ei au mers împreună spre casă, eu la birou în Minister, că mai aveam ceva de lucru. La despărțire i-am întins mâna lui Viorel și ne-am despărțit în termeni amabili .

- Sper să rămânem prieteni, deși n-am fost!

-Așa e, jale multă, dar ce poate releva mai mult neputința noastră, nimicnicia și slăbiciunea.

These incredibly unique designs would make for the perfect house to live în Inginerie.

-Încă sunt în stare de șoc. Bei o cafea cu mine?!

-Cu plăcere.

Mi-a plăcut cafeaua. Suficient de tare și foarte aromată!

-Încă o dată, iară și iară!

A iubi....e primăvară!

-Ce frumos se aude vioara. Și ciripitul. Da, e iubire.

-Acum câteva minute am aflat pe Facebook că a murit bunul prieten și coleg de clasă al mame mele, poetul Ion Horea; am scris câteva versuri, o poezie în stilul lui, ca un ultim omagiu.

-Îți dai seama că azi ai vorbit despre el?

-Da...Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Ia din macii umezi, flăcări vii, uşoare. Care să-nflorească dintre lăcrămioare.

Asta e finalul, mai trebuie un punct negru la ochi, da nu e uscată vopseaua.

-E un.papagal ciudăţel. Dar e frumos colorat.

-Plecând de la o anvelopă, adaptări, stilizare, în fond e o chestie artistică! Urmează un cocoş şi un pui de lebădă şi gata; trec la alte experimente! M-am ataşat pe nesimţite de lebădă, studiindu-i aripile, gâtul, ciocul, o notă de eleganţă şi rafinament! Priveşte lebăda care merge prin iarbă cu pas legănat, banal, până ajunge la o undă de apă.

Papagalul scăldat în razele Soarelui!

-Este uriaş

-Anvelopă cu extensii; coadă şi cioc din Amazonia! ăsta nu-i Peruş! De pe Insula lui Robinson Crusoe.

Mi-e dor, mi-a fost dor, aşteptarea m-a nins; dar voi rămâne mereu "călătorul din vis"!

Mi-e dor, atât de dor, să visez în doi.

-E atât de frumoasă! Îmi place cum se aude vioara. Plânge şi râde. O mai ascult odată.

-Damen dans.

Să-ţi fie dor de dorul meu- "De multe ori ai nevoie de o simplă îmbrăţişare, să te poţi ascunde în braţele cuiva şi să...

-Să-ţi fie dor de dorul meu, şi ploaia ochilor să doară. Frumos!

-Să te trezeşti citind așa ceva! Că eu amu zic Guten Morgen!

-Atunci, bună dimineaţa!

-Da mai am ceva în lucru. O surpriză pentru musafiri.

-Ce o sa fie? Masă pentru bere? Sau un suport pentru flori?

-E un butuc pe care pregătesc lemne şi surcele pentru foc la grătar. Aici e şi locul de grătar şi copt ardei şi vinete, da acum e dezordine cu atelierul meu, că afară a tot plouat!

Ce simplu mi-ar fi dacă nu te-as iubi! Somn uşor, să visezi frumos!

-Somn uşor şi fie.

-Bun dimineața! Cucuriguuuuuu! Guten Morgen cu 5 minute înainte de ora 12!

-Cucuriguuuuuu! Ce frumos ești!

-În prag de seară, pregătite de culcare! Noapte bună!

-Tu mă omori tango cu tango. Am închis ochii. Și am dansat cu marea într-o seară frumoasă de vară.

-Știi întrebarea aia perversă. De ce știi să faci tot ce-mi place mie?!

-Conspirația universului?

-Poate, două suflete dintr-o altă viață, rătăcite prin univers!

-Hălăduiesc prin cosmos.

-De acord, ne culcăm. Somn ușor! Du hast mein herz; de mâine încep ploile, inima la culcuș! Te invit la dans!

Și un wals, da mă mișc mai greu!

-La bolero nu trebuie să te miști foarte repede și figurile nu-s prea complicate.

-Între timp am sesizat că nu sunt bărbierit; așa că m-am conformat rapid, chestie de gentilețe!

-Ești pregătit!

-Bărbierit, da la pijama!

-Pregătit pentru somn.

-Mi-ar plăcea să visez, demult nu am mai visat, în somn!

-Visezi sigur dar nu-ți amintești.

-Posibil, da înainte, dimineața revedeam visul, erau vise frumoase.

-Fă un exercițiu. Înainte de culcare fă-ți o promisiune. Că dimineață îți vei aminti tot. Programează-te.

-Adică...

-Îți programezi inconștientul să facă ce vrei tu. E ca atunci când zici: dimineață trebuie să mă trezesc la 6. Și te trezești fără alarma exact la 6.

-Asta înțeleg, da cu visele??

-Nu se poate să nu visezi. Toți visăm. Relaxează-te.

-O să văd mâine dimineață și o melodie de adormit. Noapte bună!

-O noapte bună frumoasă în pași de tango. Să visezi frumos!

-Am dormit bine și am visat, am visat frumos!

-*Ți-ai amintit?*

-Ultimul. Când m-am trezit parcă vag mai era ceva, da s-a șters. Ți mulțumesc ca ești!

-*Foarte frumos. Ți doresc să visezi frumos și în noaptea asta și să-ți amintești.*

-Deși e seară și cam târziu pentru cafea, pe muzica asta se poate adormi! Noapte bună! O cafea pentru tine (Coffee for you)

Te iubesc Nico. Ți-am mai spus vreodată?!

-*Și eu te iubesc. Te-am iubit dintotdeauna; dar n-a fost să fie!*

A doua zi dimineața, mă aștepta la intrarea în parcare.

- *S-a terminat totul, așa cum ai vrut tu. Viorel pleacă în delegație pentru două zile și trece și pe acasă pe la părinți la Timișoara. Te rog, aș vrea să mai petrec o ultimă seară cu tine, așa ca de despărțire.*

-*Da, în principiu sunt de acord, dar doar o discuție, ca între doi prieteni, fără sex!*

-*Da, dacă așa vrei tu, așa să fie!*

Am plecat pe la ora 20.30, am intrat în bucătărie, mă aștepta cu o cafea, dar am refuzat-o elegant. Oricum, nu prea consumam cafea. Și am discutat pe toate fețele problema. I-am spus că m-am hotărât să încep să construiesc o casă, așa că să nu-și mai facă iluzii. Totul s-a terminat. Să-și vadă e familie, de copii; Viorel e un băiat bun și merită să se ocupe mai mult de el. Am greșit atunci la început, de fapt nu credeam că de la o glumă se va ajunge aici. Dar spusele mele s-au adeverit. Odată „ne-am cuplat” și nu s-a mai putut abține. Promisiuni că doar încă odată, că e ultima, dar

asta se tot repeta la nesfârșit. Acum știe și Viorel, am discutat toți trei problema, așa că rămânem prieteni și colegi de serviciu. Nu cred că a durat mai mult de o oră și jumătate, am plecat spunându-i „noapte bună”, lăsând-o plângând. Pe drum spre casă, am aruncat pe geam din mașină toate lucrurile ce le aveam de la ea. Un lăntișor cu cruciuliță, o pereche de mănuși croșetate de ea și un breloc.

A doua zi dimineața m-am întâlnit pe hol cu Petronela și i-am spus bucuros că *am scăpat, am reușit să trec pe malul celălalt!*

M-a îmbrățișat bucuroasă. De fapt ea a fost cea care a luptat alături de mine în toată această aventură urâtă. Ei i-am spus toată povestea, ea știa tot ce se întâmplase. De fapt eram foarte mult timp împreună, discutam cu ea orice fel de problemă, era mai mult decât sora mea. Deși toți colegii și cunoștii erau convingeți că e amanta mea.

Vezi tu Nico, ce e și cu dragostea secretă ? Obligat mereu să te ascunzi, să minți; oricât ți-ai dori să strigi să afle toată lumea fericirea și bucuria pentru o dragoste atât de mare. Dar nu am posibilitatea de a te săruta când aș vrea, să mor de sărutările tale, În cele din urmă sper că va veni o dimineață când mă vei lua de mână, fără a mai crede că această dragoste este o greșealădar tu și eu nu avem dreptul la toate astea...și rămâne secretul nostru!

Așa s-a terminat din fericire cu bine, pentru mine, aventura fatală. Numai că nu s-a uitat acolo în „pricepere”, după ce ne-am cuplat, doar două săptămâni. Coșmarul a durat mai bine de un an! Și conversația zilnică cu Nicoleta, o lume paralelă care mă face să înțeleg ce înseamnă să iubești. E ceva ce nu se termină niciodată, indiferent de condiții sau motive. E iubire pur și simplu, necondiționată! Între noi nu există distanță, spațiu, uitare....e eterna iubire secretă.

Se apropie sfârșitul de noiembrie; a mai trecut un an. Sunt 45, numărați așa pe muchie. Probabil sunt sus pe vârful muntelui și de acum o să încep să tot cobor. Dar cine mai știe ce surprize îmi rezervă viața, ultimele au fost ca o poveste; aventura cu Mari și întâlnirea cu Nico pe lungimi de undă la telefon. Dar pe lumea asta totul are un început și un sfârșit, dar nimeni nu știe parcursul! Eu, cu siguranță o să încep să tot cobor! M-am întors acasă; am ajuns la concluzia că acum la bătrânețe avem nevoie mai mult unul de altul. Și politica nu mai e pentru mine! În câteva luni sper să primesc cuponul de pensie.....așa că pun punct activității în câmpul muncii și în politică! O să mă ocup de familie și mai ales de nepoți!

Partea a treia

Radiografia unei vieți la capăt de linie

Capitolul 8.0 Prietenii

Vă spuneam că viața mea a fost ca o apă, care a curs între două maluri. Familia mea și meseria mea; dar mă văd nevoit ca la unul dintre maluri să adaug și prietenii. Pentru că, așa cum am scris undeva, una dintre marile împliniri se leagă de faptul ca am avut prieteni de nădejde.

Ne- am împrietenit încă e pe vremea când copiii erau la creșă și unde Dana era asistentă medicală. Ne-am cunoscut cu ocazia serbărilor cu diferite ocazii: 1 martie, 8 martie, 1 iunie, sfârșit de an, etc. Ne gospodăream, organizam cu mâncare și băutură, cadou la educatoare și în timp ce copiii se jucau noi ascultam muzică și dansam! Apoi am continuat acasă cu sărbătorirea zilelor de naștere la copiii și mai apoi la adulți. La copiii le amenajam masa și joaca în dormitor iar masa și dansul pentru noi în camera mare. Târziu, când cei mici oboseau, le întindeam canapeaua și toți dormeau ca porcii laolaltă, până dimineața. Noi continuam petrecerea până târziu, cu mâncare, băutură și dans! A fost nemaipomenit când Dorin s-a mascat cu rochia de mireasă a Floricăi și a urmat dansul miresei. Dar cele mai frumoase erau ieșirile cu cortul la iarbă verde pe malul Dâmboviței. Vasile pescuia iar noi, mai ales copiii ne bălăceam de minune în apa Dâmboviței, prăjeam carne, mici, udate din belșug cu țuică, vin și bere. Dar mai interesant era focul de tabără de seara, până târziu când ardeam crengi de salcă, ce înălțau până la zeci de metri scânteii. Am fost cu Vasile până în vârful dealului de unde am adus un copac întreg să întreținem focul.

Aveam muzică la casetofonele mașinilor și la lumina și în jurul focului de tabără dansam în costumele de baie. Țin minte ca am făcut o poanta, mi-am băgat o sticlă de pepsi în slip și pe rând, la dans, le-am băgat în draci pe femei... ”– tu, să vezi ce sculă bătoasă are nebunu ăsta !”, povestea una dintre prietene a doua zi dimineța! Am desconspirat faza mai târziu și ne-am distrat și amuzat cu toții.

Erau de pomină serile de Crăciun la colindat, împreună cu Dorin, Vasile și Dana o țineam până dimineța, când răgușiți și obosiți ne opream pe undeva la o oală cu găluște.

Și revelioanele la cantina Faianța. Ne duceam fiecare cu corfa mâncare și băutură, de nici a doua zi la repetiție nu puteam dovedi mâncarea și băutura. Și dansam de mama focului, melodii nemuritoare de neuitat. Mai ale că a doua zi, era ziua de naștere a lui Vasile și așa ca întotdeauna ne prindea și cealaltă noapte.

Mai erau și așa zisele clăci, la ajutor la adunat fânul la nenea Mihai Bistoiu, prin Cornu. Și la cules cucuruz la Vărgata și la Vadu sau în Ștefănești.

De neuitat vor rămâne, chefurile făcute sus pe deal, acasă la Dorin, imaginea mirifică cu panorama centrului vechi văzută de acolo din balcon sau terasa când ieșeam la o gură de aer.

De neuitat este o deplasare la Chiajna la cununia fratelui Mioarei. Era așa noroi și mocirlă că la un moment dat am avut impresia că s- au ars becurile de la farurile mașinii. Dar farurile erau tencuite cu noroi și am rămas în bezna. Noroc cu apa din băltoacele de pe marginea drumului de unde am luat apă și cu o cârpă am rezolvat pe moment problema.

Era la mare trecere țuica de prune de Pitești și vinul cabernet cu pepsi.. o nebunie!

Dar acum privesc cu nostalgie în urmă...bătrânețea și bolile ne- au cocoșat pe toți, ne macină, parcă nici nu au existat acele vremuri. Dar e foarte important că avem amintiri și astea ne țin încă în viață!

Capitolul 9.0 Sfârșitul

Numai că totul are și un sfârșit. Mai bun sau mai rău. Obosit și epuizat după a 15 campanie electorală în care totul se sprijinea pe mine. Până și șeful Poliției de Sector, de multe ori venea să mă consulte, deși le era la îndemână să citească normele și actele normative :

- *Hai măi Nea Cozmâncă, ajută-ne, dumneata știi ce trebuie făcut, până mai stăm noi să mai citim !*

În fiecare an prin luna Iunie mergeam la Lacul Sărat pentru tratament reumatologic. Cunoșteam o familie, ne împrietenisem și ne simțeam foarte bine, ca acasă, au mai fost și ei în vizită pe la noi, le-am făcut un ghidaj prin oraș. Numai că mă simțeam rău, obosit, parcă nu aș fi dormit noaptea. După cele 10 zile m-am întors acasă și m-am programat la un consult.

S-au găsit probleme grave, de mai multe feluri. Numai că după prima intervenție chirurgicală, în urma anesteziei rahidiene, am rămas cu dureri de cap, picioare amorțite și mă deplasam foarte greu. Operația nu a reușit, a fost repetată după aproximativ două săptămâni, tot cu anestezie rahidiană. Pe lângă faptul că nici a doua intervenție nu a rezolvat problema medicală, amorțeala din picioare s-a agravat, gândindu-mă cu groază că voi ajunge într-un cărucior cu roțile. Atunci, în dimineața aceea când mi-am revenit din anestezie și simțeam că nu mă mai ajută picioarele am simțit că a căzut cerul *pe mine*. Am căzut în genunchi, apoi m-a strivit la pământ. Eram disperat. Dintr-un om normal, peste noapte să te

trezești un neputincios. Medicii s-au tras pe fund, asta e, nu au ce să mai facă, au făcut tot ce se putea face... Oricum, semnaseră pe masa de operație, că îmi asum toate riscurile și consecințele... Asta am citit-o mai târziu, din dosarul unui coleg de salon care tocmai venise din sala de operații! M-au externat, cu recomandarea de a consulta un Cabinet de neurologie! M-am programat la un cabinet privat, la Neurologie, diagnosticul: Sindrom Coadă de cal. Deci tot mănunchiul de nervi ce iese din coloana vertebrală și coordonează toate organele de la brâu în jos era afectat. Tratament și promisiuni că în câteva luni totul va reveni la normal. Dar lunile s-au transformat în ani și după trei ani de tratament (am schimbat trei neurologi, până am simțit că se cunoaște ceva îmbunătățire) acum, mă bucur că așa cu dureri pot să umblu și sunt mulțumit că se poate trăi și așa. A fost foarte greu să ”învăț” să umblu, la început făceam 100 de pași și așa în fiecare zi câte 10 pași în plus. Într-o zi am trecut de la 200 de pași la 400, dar am făcut așa febră musculară că două zile nu m-am putut mișca din pat. Apoi am reluat din nou, până când, după multă vreme am ajuns la recordul personal de 2000 de metri, adică doi Km, de acasă până la Benzinăria LUK Oil și înapoi.

Dar să ne întoarcem în urmă cu trei ani, după câteva luni de concediu medical, că nici vorbă să mai fiu bun de mers la serviciu, am fost pensionat de boală, cu speranța că se va ameliora afecțiunea neurologică și totul va fi bine. Dar din păcate lucrurile nu prea se îmbunătățeau, mi s-a recomandat să apelez și la serviciile unui medic Psihiatru, am urmat mai bine de doi ani tratament.... Dar cum am fost n-oi mai fi niciodată....

Cerul căzut peste mine mă strivea, nu mă mai puteam ridica din genunchi. Mă durea sufletul, tot ce mi-am promis s-a năruit, toate visele pe care mi le-am făcut s-au spulberat într-o clipă. Visam să cutreier țara, împreună cu soția, să trecem pe la mânăstiri, să cutreierăm munții în lung și lat, așa ca în tinerețe!

Apoi drumurile la spitale la medici, zbaterile și căutările unui remediu, într-o lume fără nici un răspuns. Eu trăind parcă pe altă

lume, amețit și buimac de atâtea medicamente. Cu mâinile tremurânde și speriat că voi ajunge într-un scaun cu rotile.

Mai țin legătura cu o fostă prietenă din liceu... Ne-am găsit pe rețelele de socializare...Facebook, Messenger... WhatsApp.

Nimic nu e mai plăcut decât să povestești și să depeni amintiri, cu un vechi prieten. Avem pasiuni și preferințe muzicale comune, ascultăm aceeași muzică.

Am ajuns într-un impas; nu știu ce să-i mai scriu; cu ceva vreme mai înainte i-am trimis un video. "Îți mulțumesc că ești !"

Datorită ei și a câtorva prieteni am reușit să mă ridic. Atunci, în urmă cu 3 ani, într-o dimineața am simțit, așa cum v-am mai spus, cum cade cerul pe mine, am căzut în genunchi, apoi m-a strivit la pământ; nici nu mai știu cât a durat calvarul, am trăit într-o altă lume.

E groaznic, de la o zi la alta să vezi cum viața ta se schimbă radical....că nu mai ești OM normal și va trebui să te adaptezi la alt mod de a trăi. Ce s-a întâmplat știți...în urma unei banale operații, după o anestezie rahidiană, în coloană, am rămas cu picioarele amorțite, aproape paralizie, deplasându-mă foarte greu.

Am început să învăț din nou mersul pe jos. Și uite așa am învățat să trăiesc și astfelși au trecut 3 ani!

Poezia „Iarna mea” pe care am scris-o mai jos, în rândurile următoare, este chiar despre mine!

Iarna mea

Declar acum, cât încă sunt întreg
La minte...și umblu încă prin lume
Ce simt....și până la urmă ce înțeleg
Din toată această jalnică, deșertăciune
Că ninge și în sufletul meu, cu fulgi mari de zăpadă
Și viscolul mă-ngheață, troienind ca-n ogradă
Dar nu mă tem de-a viscolului gheară
Nici de fulgii ce mă fac de var

Iarna mea nu vine dinafară
Ea vine dinăuntru înafar”!

Afară plouă, plouă cu picături mari peste trandafiri și peste toată grădina! Și plouă cu amintiri peste noi; e o ploaie de vară cu povești și nostalgiile fostelor iubiri.

- *Ieri noapte te-am visat. Se făcea că eram cu tine, dar a fost doar un vis, ” un vis frumos, îndepărtat, prea îndepărtat ...și prea frumos să poată fi adevărat”.*
- *Noapte bună! Și ce visezi să strângi în brațe. Așa cum strângi în palma ta o floare, sau un pui de-abia ieșit din găoace. Cu sufletul să nu-l strivești îmbrățișându-l. Că așa ceva i se poate întâmpla oricui...*

După episodul trist din viața mea, când încercam să învăț din nou mersul pe jos, ea și alți prieteni m-au ajutat să depășesc momentele grele, însoțindu-mă la plimbare prin telefon, sau prin desele călătorii prin lumea de vis...

Dar cel mai mult a fost sprijin lângă mine soția mea, colega de cameră. Cea căreia i-am pus în palmă cândva viața mea, inima mea. Ea, cartea mea norocoasă!

Eu rămân același romantic, călător prin vis, pe care așteptarea l-a nins....Deși, nimeni nu știe să aștepte așa ca mine....unele evenimente sau întâmplări m-au marcat!

A fost doar un episod din viața mea, pe care nu-l pot renega, așa ca pe multe altele. O viață de om obișnuit!

-Poate ploaia a fost de vina....

A ajuns Călătorul și la mine. Am răsfoit puțin, mi-am amintit de călătoria mea de acum câțiva ani dar am de aflat multe lucruri din carte. Mulțumesc.

- Bună dimineața! Încă un colet a ajuns. Mulțumesc.

-Lectură plăcută! Placheta cu poezii mi-am dorit-o de multă vreme, e bijuteria mea! Nu e o opera literară, dar e "amprenta" sufletului meu!

Am ajuns la cei mai buni medici din oraș. L-am căutat la policlinica cu plată pe Dr. Alexa, ca diagnostic a stabilit că e Sindromul Coadă de cal. Dar după mai bine de o lună de tratament nu se simțea nimic. Între timp am mai fost la vreo trei neurochirurși, dar toți susțineau că din punctul lor de vedere (după Rezonanță magnetică și Computer tomograf) totul e în regulă. Problema e de domeniul Urologiei...și uite așa mă pasau de la unul la altul. La început Dr. Alexa mi-a cerut să fac analize printre care și Electromiografia (EMG), dar obligatoriu la Doctorița Miron Aida. Să o caut pe unde o găsesc la privat. Am ajuns la Clinica Aesculap și de acolo am obținut Electromiografia respectivă (EMG). Dar cum vă spuneam, după mai bine de o lună de tratament, nu se vedea nimic, mai mult, eram tot amețit și buimac, îmi tremurau mâinile iar de picioare nici nu mai vorbesc, de abia umblam. La un moment dat am ajuns și la Dr. neurochirurg Gherasim Dragoș, la Clinica PULS MED. S-a uitat la rezultatele și interpretările analizelor, dar tot spre Urologie sau tratament neurologic m-a îndrumat.

-Unde să mă mai duc Domnule doctor, nici eu nu mai știu ?!

-De ce nu mergeți la doctorița Miron Aida, e foarte bună ..

Și așa am ajuns la Clinica Aesculap. Am fost impresionat de la început de felul cum a decurs consultația, investigațiile și tratamentul. (ulterior am aflat că e Șefa Secției Neurologie de la Spitalul Județean de Urgență și Conferențiar universitar ..) După două luni am început să mă simt mai bine. Dar mi-a recomandat să

merg la spital, are și acolo consultații odată pe săptămână, să nu mai cheltui atâția bani. Și să o caut pe Doctorița psihiatră Tatiana Varga. Și așa pe încercate (Sindromul Coadă de cal era ceva foarte vag și vast !)cu medicamente care tratează sistemul nervos în bolile Parkinson și Epilepsie, în doze mici, și cu intervenția psihiatrică a Doamnei Tatiana Varga, acum, după aproape trei ani, zic că se poate trăi. Cum am fost n-oi mai fi niciodată, mă dor picioarele, amorțesc și uneori nu am stabilitate, dar e acceptabil.

(doi dintre cei cinci medici renumiți la care le-am cerut o părere au recunoscut că pentru ei este un domeniu necunoscut, cazul meu!) La ieșirea din spital, fără nici un sfat sau măcar o foaie A4 pe care să poți citi ceva instrucțiuni. Ce să mai spun, medici care nu-și iubesc meseria, o fac bănuiesc doar pentru bani! Și în cazul meu, cred că dacă se făceau înainte investigațiile necesare, nici nu mai era cazul de operație și anestezia rahidiană care mi-a dat peste cap tot sistemul nervos, probabil mai fragil și șubrezit.

În general am o impresie proastă despre Sistemul sanitar din România. Dar pentru Doctorii Miron Aida, Tatiana Varga și Popa Radu, tot respectul. Profesioniști, meseriași de prima mână...și au ceea ce puțin au, multă omenie! Dumnezeu să le dea sănătate!

Am avut și o experiență tristă, de calvar, ca în filmele horror. Tot căutând pe Internet și prin cunoscuți medici specialiști am dat de o clinică privată la Iași, TopMed, un medic mai bătrân în a cărui experiență de viață mi-am pus mari speranțe. Am reușit să obțin o programare și m-am prezentat. Am intrat în cabinet și i-am povestit toată întâmplarea, cu rugămintea de a-mi spune, dacă din experiența dânsului crede că mai sunt șanse de revenire la normalitate. Cred că eram vreo 10 pacienți programați pentru după amiaza aceea, cu diferite probleme, întra fiecare, îl ducea o asistentă la o anume investigație, venea înapoi, altă investigație și tot așa. Prima dată m-a trimis la ecograf. În antecameră era un fel de secretariat, am fost întrebat dacă sunt de acord cu investigațiile necesare și că mă costă 150 de euro. Am plătit și cu chitanțe m-am prezentat la

cabinetul Ecografie. Singura observație a fost că la unul din rinichi am o pietricică, un calcul de 2-3 mm. Am revenit la cabinetul Dr. Rusan, a analizat rezultatul ecografiei și mi-a spus să aștept afară pe hol, pentru următoarea investigație. Cred că era ora 17.00, pe la ora 18.30, tot grupul de vreo 4 bărbați și 6 femei, însoțiți de o asistentă am fost duși la etaj cu liftul și repartizați pe saloane. Ne-am dezbrăcat la pielea goală, hainele le-am depozitat într-un dulap tip Vestiar, am primit un capot de unică folosință și ne-am așezat în pat. După multă așteptare, cam pe la ora 21.00 a intrat primul dintre noi. Deja se făcuse rece, ne era frig și atmosfera de așteptare apăsătoare ne înnebunea. Celălalt coleg de cameră, am înțeles că era orb, m-a rugat să-l ajut să ajungă până la toaletă. Dar în baie, WC, sau cum să-i spun era dezastru. Era ud pe jos, apă și cred că și urină; a apărut o infirmieră, am întrebat de duș și ce e cu apa asta pe pardoseală.

- *E spartă o conductă, nu este apă caldă și dușul nu funcționează.*

Pe la ora 22.00 apreciez eu a venit colegul din sala de operații și a plecat celălalt. A fost operat de prostată, era plin de sânge pe picioare și avea dureri îngrozitoare. I-am spus că nu are unde să se spele, a început cu greu să se îmbrace. Trebuia să ajungă acasă la Bistrița, afară îl aștepta familia cu mașina. Am rămas surprins când am văzut ce condiții sunt la o clinică privată, unde dai bani foarte mulți, pardon Euro. Eu, care am trecut prin așa ceva și știam ce condiții am avut la Spitalul din București. Cam peste o jumătate de oră mi-a venit rândul, cred că eram ultimul. Am urcat pe masa de operații, o asistentă mi-a pus o branulă prin care a început să-mi injecteze ceva, acum știu că era ceva de adormit. Și m-am trezit în salon cu o infirmieră care îmi dădea palme să-mi revin, să mă trezesc! Eram foarte amețit, aveam o durere ascuțită în zona pelviană. Am început să mă îmbrac încet. Așa năuc, m-am îmbrăcat cumva, o infirmieră m-a condus la lift și am ajuns jos. Era ora

23.00! Am intrat în cabinet dar rețin foarte puțin din discuții cu medicul, încă eram amețit. Am înțeles că medicii din București au făcut prostii mari, greșeli majore, o să revin peste două săptămâni și vedem ce e de făcut. Am ieșit cu greu până la mașină și am plecat spre casă. De-abia pe la Roman am început să-mi revin, conștientizând că am fost actor într-un film de groază. Eu am crezut că vrea să-mi facă o Cistoscopie, să vadă starea vezicii urinare și să-mi poate spune o părere. Dar am înțeles că a mai și intervenit cu bisturiul pe acolo.. și cine mai știe ce a mai făcut. Sau poate nici nu a fost el, pentru că eu eram pe tărâmul viselor.

Și asta a fost o adevărată aventură, ca într-un film de groază. Nu peste multă vreme am aflat de la știri TV că Dr. Rusan a fost arestat pentru furt calificat și înșelătorie. Din păcate și eu am fost una dintre victimele lui!

Capitolul 10. În loc de Epilog

Mă uit în jurul meu și nu pot înțelege ce s-a întâmplat. În fiecare seară, în jurul miezului nopții, înainte de a adormi, îmi pun aceeași întrebare! Natura din preajma noastră e la fel, Primăvara cu toate miracolele ei își face treaba, pomii au înflorit, florile toate respectă aceeași ordine la înflorire, nu există nici o excepție. Și totuși, unde am greșit? Cu ce am greșit?! Suntem izolați, sechestrați în case, ieșim doar la cumpărături pentru mâncare săptămânal. Deja a trecut mai bine de o lună de zile. La început am profitat de telefoane, de rețelele de socializare, am comunicat cu prietenii; acum nici asta nu e destul. Acum, cel puțin eu. În curând, fiecare dintre noi, după crez, vom comunica cu Creatorul, cu Dumnezeu sau Eloha, tot așa ONLINE! Ne vom înstrăina, ne vom sălbătici, în ciuda tehnologiei performante HITECH sau 5G. A fost sărbătoarea Floriilor, Ziua în care ne pomenim morții, cei dragi plecați de lângă noi acolo sus în ceruri, părinți, frați, neamuri. Nu am putut, neputincioși în condițiile impuse să le punem o floare pe mormânt și să aprindem o lumânare lângă cruce, la cimitir. Acum sunt sărbătorile de Paște, e ridicol să-i spui cuiva, prietenilor și cunoștințelor „Paște fericit !” sau „Sărbători fericite !” mai putem discuta, mai putem lua în calcul, în ecuație cuvântul „FERICIT”?! Sau e nevoie, ca eu în mintea mea să-mi aplic un „RESET”! Revin la întrebare. Unde am greșit? Și cu ce am greșit?!

Îmi revine mereu în minte, iconița de pe perete, un înger alb, cu aripi mari, supraveghind și ajutând doi copilași să treacă peste o

punte șubrezită de vreme. Totdeauna am trăit cu impresia și crezul că există un înger care are grijă de fiecare și de mine, așa cum îmi spunea mama mea, îngerul meu păzitor. Deși e foarte departe copilăria, îmi place să mai cred că există!

Sunt trist și abătut. Unde mai putem găsi România despre care se vorbește?! La ce bun sacrificiul suprem, plătit cu suferință și moarte; pentru creștinism în 1698, pentru

Greco-catolicism la 1948, pentru libertate în 1989?! Ne e dor de România care nu mai este; ne e dor de școala care nu mai este, nici credința nu mai este. Biserica s-a compromis în atâtea situații. Nici cu Dumnezeu, sau Eloha al meu, nu mă mai iau la harță; mă simt blazat, obosit, ce să mai iubesc la România; poate Ardealul unde sunt îngropate osemintele moșilor și strămoșilor, care au trăit o viață amară de iobagi. Acum nici colinda nu mai e colindă, e show. Ne e dor de România din copilărie, acum suntem "buieci". Îmbuibăți și înconjurați de lux; nu mai simțim bucurie pentru lucruri simple, sfinte, care stau la temelia lumii în care trăim. Nu mai iubim România în care ne bucuram de un colț de pâne cu slănină, sau toamna cu prune. N-o mai iubim că nu mai este; e țara McDonald. Iubeam România, descrisă pe caiet în compuneri "De la fereastra vagonului ". Acum nu mai umblăm cu trenul, trenul umblă singur. Nu mai există librării, cărțile sunt aruncate la containerul pentru gunoi; nu mai citim povești de Ion Creangă și poezii de Eminescu, Coșbuc; nici de George Țârnea sau Nichita

Stănescu...să învățăm să iubim. Cum pot să mai iubesc o Românie care își alege conducători care nu o iubesc, care o trădează, o vând pentru câțiva arginți. Sunt obosit, deabusol, copleșit de Toamna vieții. Nu mai nădăjduiesc că va fi, în scurta viață ce o mai am de trăit, spiritul românesc pe care îl știu din copilărie, acolo acasă lângă mama și bătrânii din sat. Acum iubesc o Românie descoperită în cărțile vechi pe care le studiez și scriu istoria satului meu. Mă bucur că am gătat de coasă, am muls vaca și mânc un colț de pâine cu prune; îmi fac semnul crucii și pun capul pe pernă, cu nădejdea că și mâine va fi o zi.

Dar am și o obsesie de-o viață. De când mă știu, sau cel puțin în ultimii 45 de ani urăsc sărbătorile. Cele de primăvară, Paștile, dar mai ales cele de iarnă. Crăciunul și Anul Nou, care se continuă cu Boboteaza și Sfântul Ion. Toată lumea se agită e ca un furnicar, ca un mușuroi în care ai dat cu bocancul, agitați și nervoși. Și se mai și fericită cu „Sărbători FERICITE „. Ce să mai zic, sărbătorile sunt ele fericite, atât cât pot ele să simtă, dar de fapt, noi, oamenii, muritorii de rând ar trebui să fim fericiți. Dar și fericirea asta e doar un cuvânt, o sintagmă pe care o întâlnim doar în Biblie -Matei 5:3-11. Ferice de cei săraci cu duhul. Că a lor este Împărăția Cerurilor. Cu cuvintele astea încep poruncile Fericirilor sau poruncile adevăratei fericiri, nu ale fericirii pământești, iluzorii, trecătoare, după care, ca după o umbră, alergăm zadarnic toată viața!

Dar să revin la oroarea mea față de sărbători, la repulsia ce o simt. De când mă știu am lucrat doar în servicii în care de sărbători era cel mai mare stres. Programare personalului de serviciu, în ture permanente, electricieni, instalatori, care să supravegheze bunul mers al utilajelor și liniilor tehnologice, cuptoare, conveioare, cuptoare de topit fontă, etc personal mai mereu tentat de „fericirile” lui Bachus, că de, e sărbătoare pentru tot omu; dar cel mai stresant era că trebuia să dorm ca iepurele, cu stația Motorola, mai apoi Telefonul mobil sub perină, că la orice ninsoare trebuia să dau alarma la Echipa de intervenții la

dezăpezire (Îmi amintesc și o fază tragi-comică, mă trezește Primarul cu stația...Mă, ce faci, dormi ?....nu vezi că ninge de o oră ? Năuc și somnoros i-am răspuns : Domnule primar, eu am nevastă mai tânără ca dumneavoastră!). Mașini răsturnate în șanț și Tiruri derapate de-a curmezișul drumului, blocând circulația. Halal sărbători. Simt în creier ca trauma unui cui bătut în creștet , o durere și o neliniște care mi-au marcat toată viața. Acum, sunt liber, ca pasărea Cerului, dar. Mă uit în sus spre cer, căutând să întrezăresc bolta cu îngeri. Pentru mine e târziu, orice s-ar mai putea întâmpla, fericirea e doar o „ Fata Morgana”. Dar m-am împăcat cu gândul, că se poate trăi și așa, exploatând la maxim micile și efemerele bucurii.

Ăsta sunt eu, Mircea Cozmâncă, așa am fost și cred că așa voi rămâne! Dacă v-am plictisit cu povestea mea, vă rog să mă iertați; după o anumită vârstă, când devii moșulic, începi să fii mai vorbăreț!

Capitolul 11. *Despre autor*

M-am născut la 27 noiembrie 1955, în satul Oroiu. De fapt în Valea Oroiiului, undeva pe la mijlocul dealului, în locul numit „Curu Boului”, în casa bunicilor, familia Roiban Solomon și

Veronica (Neta). Părinții, Artimon și Zenia (Genica), amândoi decedați, având locul de odihnă veșnică în Țintirimul din satul Oroiu, de la Româneni. Lor, celor ce nu mai sunt, trebuie să le

Părinții mei, datorită cărora am ajuns ”om învățat”! mulțumesc pentru că mi-au dat viață. Și mai mult, pentru că m-au dat la școală la oraș, să mă știe om învățat! Cum vă spuneam, m-am născut dintr-un tată inteligent, harnic și chibzuit, chiar dacă a trebuit să se retragă de la școală la începutul clasei a VI-a, pentru a-l ajuta pe Moșu la muncile câmpului și în gospodărie

și a asigura în acest fel condiții ca ceilalți patru frați să poată merge la școală.

Și o mamă, cu mare dragoste de carte, isteță și pricepută, de loc din satul Petea de Câmpie, fostă colegă de clasă cu poetul Ion Horea, cu care până în clasa a VII-a au împărțit premiile. Dar a avut ghinionul să rămână foarte devreme fără părinți, așa că a trebuit să rămână acasă, mamă și tată pentru ceilalți trei frați mai mici. Datorită ei, Mamei mele, am ajuns și eu la Școală și la Internat la Luduș, dorința ei fiind să ajung „om învățat”! Îmi amintesc mereu, cum de Sâmbăta Floriilor mergeam în cimitir la Petea de Câmpie, la mormântul bunicilor, să le punem pe morminte mâțișori de salcă și să le aprindem lumânări, la căpătâi, întru veșnica pomenire . De multe ori l-am văzut acolo pe poetul Ion Horea, povesteau și se îmbrățișau cu mama, ca vechi colegi și prieteni... **”Vezi tu dragul mamei, să înveți bine la școală și să ajungi om învățat așa ca Uănu”!** Și m-am străduit să-i îndeplinesc dorința!

Copilăria a fost ca a tuturor copiilor de pe vremurile acelea cu noroaie: cu bobocii de gâscă, cu oile, cu vacile, desculț de primăvara când apăreau ouăle de țarcă până toamna când cădea bruma. Cu teniși sau sandale de gumă mergeam doar la școală. Și cu cățarigi atunci când ploua și pe drum era o tină de nu-ți puteai smulge picioarele! Îi aduc mulțumiri doamnei învățătoare Rafila Moșneag, fostă Socol, (Cila), cea care mi-a condus

Eu, premiantul din clasa a VII-a!

mâna tremurândă pe foaia caietului, până am dedus meșteșugul scrierii, cititul și socotitul. Chiar dacă am mai stat câteodată și eu

la gard, în timpul pauzei cu cartea în mână, să vadă sătenii ce treceau pe uliță, grupul „măgarilor”!

Așa cum vă spuneam, din clasa a VI-a am fost dat la Internat și la Școală la Luduș. Așa ca la Oroiu, la începutul școlii eram tuns chilug, zero. Toți colegii (tunși cu freză mică!) m-au luat la bășcălie , adresându-mi-se cu „mă țărănoiule”! Dar m-am ambiționat și la sfârșitul anului am luat premiul III, stricând clasamentul clasei.

Iar din clasa a VII-a am luat premiul I-ii, detronând-o de pe podium pe fiica președintelui Judecătoriei Raionului Luduș. A fost recordul meu personal. Am realizat că locul pe podium cere prea multe sacrificii și m-am rezumat la a fi printre primii din clasă, să obțin la sfârșit de an o medie care să-mi permită să primesc bursă, adică la Internat un pat și o perină și un blid de zamă la cantină!

Am urmat Liceul de Cultură Generală, secția profil real, la Luduș, unde mai cochetam cu literatura și poezia, frecventând Cenaclul Literar condus la vremea aceea de domnul profesor Iosif Pop. Mi-ar fi plăcut să devin profesor, așa ca domnul Iosif Pop, pentru care am avut și am o admirație deosebită. Dar mă speriau noroaiile pe care le lăsasem acasă în sat. Și atunci am ales o meserie care să-mi asigure un loc de muncă la oraș,

...și proaspătul ”bacalaureat”!

asfalt și halat...și să găsec dimineața sticla cu lapte lângă ușă , la bloc. În armată, am activat ca tanchist la Baia Mare. A fost o experiență deosebit de educativă și instructivă, care a completat cu brio cunoștințele mele din liceu. Făcând școala în clase mixte, împreună cu fete, eram poate mai puțin pregătiți să facem față

durităților din viața de zi cu zi. După cinci ani de învățatură în Moldova, în dulcele târg al Ieșilor, La Institutul Politehnic, Facultatea de Mecanică, Secția Mașini- Unelte, am obținut o diplomă de inginer, așa că aveam o meserie. Aveam deja 26 de ani, m-am însurat cu o colegă de clasă din liceu, orfană, crescută la Casa de copii, dar o fată vrednică.

Mi-a făcut doi copii frumoși și sănătoși, amândoi sunt

absolvenți de învățământ superior cu meserii bune, aranjați, fiecare la casa lor. Băiatul s-a stabilit în Insulele Canare, în Tenerife, are locuință în insula la Gomera, orașelul Valle Gran Rey. Probabil și părinții mei au suferit atunci când i-am părăsit, dar eu acum sunt împăcat cu gândul că băiatul nostru, Adrian, trăiește frumos într-o lume de vis!

L-am vizitat, am stat acolo șase săptămâni, în iarna lui 2020 și acum în 2021...e Raiul pe pământ! Cu fata săracă de la Casa de copii ne-am construit o casă, cu grădină și fântână cu roată în ogradă, câțel și pisică! Norocul e că fata noastră locuiește și lucrează în Târgu Mureș la BRD, este căsătorită și aproape la fiecare sfârșit de săptămână vin „la țară” la Sighișoara.

Cu țărăncuța mea, la sărbătoarea „Lăsatu secului pe Târnavă” la Sighișoara

Așa că împreună cu ei și nepoțelul Eduard ne simțim ca în Rai. Că nu cred că în Grădina Domnului, în Rai poate fi mai bine. Ne

rugăm lui Dumnezeu să ne dea zile și sănătate să ne putem bucura de tot ce avem!

Dar a trecut totul, parcă a fost un vis. Cu speranțe, năzuințe și vise. Cu speranța că voi reuși să schimb ceva în bine din toată harababura asta de lume încurcată. Parafrazăndu-l pe George Lesnea, poetul preferat de la Iași din timpul studenției „Tot mai departe-i cerul promis de viață / Și zilnic bem otravă, crezând că-i adevăr.

Am constatat acum, la capăt de drum că sunt prea multe dezamăgiri printre speranțe. Și așa cum zice Eleziastul, totul e doar deșertăciune! Acum sunt pensionar, bursier la stat pentru a doua oară, cum îmi place mie să mă autodefinesc. Am dat frâu liber pasiunii din liceu și am început să scriu. Mare satisfacție e atunci când faci ceea ce-ți place!

Iovu Roiban

*(am mai publicat câteva articole și două cărți și am avut plăcerea să adaug numelui meu și „**Oroianu**”, după numele satului în care m-am născut și am copilărit; de fapt sunt și voi rămâne oroian, chiar dacă sunt plecat în „Lumea mare” de o grămadă de vreme!)*

Cuprins

Expunere de motive	Pag. 5
Cuvânt înainte	Pag. 7
Viața ca un carusel	Pag.13
Argument	Pag.15
Partea întâia Radiografia industriei socialiste	
Capitolul 1. Întreprinderea de Mașini Grele București	Pag. 19
Capitolul 2. Întreprinderea Ascensorul SA București	Pag. 41
Parte a doua Radiografia unei primării	
Capitolul 3. Serviciul Gospodăresc- Primar Barbu Viorel	Pag. 49
Capitolul 4. Serviciul Gospodăresc- Primar Dănilă Vasile	Pag. 61
Capitolul 5. Serviciul Administrație Publică Locală Primar Dănilă Vasile	Pag. 71
Capitolul 6. Jocuri paralele	Pag. 91
Capitolul 7. Atracție fatală	Pag. 117
Partea a treia Radiografia unei vieți la capăt de linie	
Capitolul 8. Prietenii	Pag. 143
Capitolul 9. Sfârșitul	Pag. 145
Capitolul 10. În loc de Epilog	Pag. 153
Capitolul 11. Despre autor	Pag. 157
Cuprins	Pag.163